

கொட்டுப்பாற்று மதுசங்கள்

வைத்திய கலாவிதி
அருமைநாதன் ஸ்தீஸ்குமார்

கொட்டியாறுபுரப்பற்று மதுசங்கள்

தொகுப்பாய்வு

கலெக்டிவ் கலாநிதி அருமைநாதன் ஸந்ஸ்குமார்

நூல் விபரம்

நூலின் யெய்த	:	கொட்டியாரபுரப்பற்று முதுசங்கன்
விடப்படம்	:	வூலாந்து இயல்
நூலாசிரியர்	:	DR. அ. சதீஸ்குமார் (MBBS)
நூலின் முதலாவது முதலாவது முதலாவது	:	முதலாவது 2016
நூலின் முதலாவது முதலாவது முதலாவது	:	நூலாசிரியருக்கு
பக்கங்கள்	:	XXVI + 171
அளவு	:	A5
தாள்	:	70gsm
அம்சங்கள்	:	எண் எண் மஜிட்டல்ஸ்
ISBN	:	978 - 955 - 44703-2-3
T.P No	:	0772247613
Title	:	Koddiyarapupappattu Muthusankal
Subject	:	Historical Research
Author	:	DR. A. Sathees Kumar (MBBS)
Edition	:	1st Edition 2016
Copy Right	:	Author
Pages	:	XXVI + 171
Size	:	A5
Paper	:	70gsm
Printer	:	SS Digital's
Price	:	350.00

சமர்ப்பணம்

திரு. நா. தமிழராசா

திருகோணமலை சம்பந்தமான கல்வெட்டுக்களை 1970 களில் தேடி அறைந்து அவை பற்றிய தகவல்களை உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்து அக்கல்வெட்டுக்களில் உள்ள விபரங்களை மற்றவர்களும் அறியும் வண்ணம் அகிலத்துக்கு வெளிப்படுத்த பேருதவியாக இருந்த திரு.நா.தமிழராசா (முன்னாள் சாம்பல்தீவு பிரதேசசபை தலைவர்) அவர்களுக்கு இந்நால் சமர்ப்பணம்.

வாழ்த்துரை

காநிதி சி. பத்மநாதன்
தகைசார் பேராசிரியர்,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

வேந்தர்
யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அத்திபாரம் வலுவாக அமைக்கப்படாத கட்டடம் விரைவிலே தகர்ந்து விடும். இலங்கையிலே தகுந்த ஆதாரங்களின்றியும் கற்பணைப் பாங்கிலும் உருவாக்கப்பட்டுக் கல்லூரி மாணவர்களிடையே, அரசாங்கத்தினைக் கள வெளியீடுகளான பாடநூல்கள் வழியாகத் திணிக்கப்படும் “ஆதிவரலாறு” என்ற பெயரில் உருவாகிய மரபு இப்பொழுது சிதைவாகின்றது. பெருந்தொகையில், இலங்கையின் பல இடங்களிலே காணப்படும் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டமையே தீர்க்கான காரணமாகும்.

பெரும்பான்மையும் பரதகண்டத்தில் எந்தவாரு மொழியின் வரலாறும் அதில் உள்ள சாசனங்களின் வரலாற்றோடு தொடர்புடையது. இலங்கையிலே கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதலாகவே தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன என்ற கருத்து 20ஆம் நூற்றாண்டு முடியும் வரை நிலை பெற்றிருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அது பழங்குதையாகி விட்டது. கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகத் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுக்கள் அன்மைக் காலத்தில் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. Dr. அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் போன்ற பல்கலைக்கழகத்திலே பயின்று பல்வேறு துறைகளிற் பட்டம் பெற்ற இளம்

தலைமுறையினரின் ஆர்வம், விடாமுயற்சி என்பனவே இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

திருகோணமலைப் பிராந்தியத்து ஆதியான தமிழ்க்கல்வெட்டுக்கள் அடையாளம் காணப்படுவதற்கு Dr.ஸதீஸ்குமார், Dr.ஜீவராஜ் ஆகிய இருவரின் முயற்சிகளே அடிப்படையானவை. இதுவரை திதில் உரிமை பாராட்டக்கூடிய வேறு எவரும் இல்லை. குகைகளிலும் ஆலயவளாகங்களிலும் வேறு இடங்களிலும் கண்ட எழுத்துப்பொறித்த கல்வெட்டுக்களின் புகைப்படங்களை திவர்கள் எம்மிடம் அனுப்புவது உண்டு. இந்தத் தொடர்பு திடு வரை ஐந்து வருடங்களாக நிலைபெறுவது. அவர்கள் எம்மிடம் அனுப்பிய கல்வெட்டுக்கள் பல தமிழ்மொழி கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்ப் பிராமி வரிவழவங்களில் எழுதப்பட்டனவை. அவை திரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை. அவை தனித்தனியாகவோ தொகுதியாகவோ கிண்ணும் வெளியிடப்படவில்லை. அவற்றை ஒன்றுசேர்த்துப் புலமைநோக்கில் வெளியிடுவது அவசியமானது.

டாக்டர் ஸதீஸ் கண்டுபிடித்த கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் கொட்டியாரம்பற்றில் அடங்கிய ஊர்களில் உள்ளனவை. வெருகல் - வட்டவான், நீலாப்பனை, திருமங்கலாய், ஈச்சிலம்பற்று, சேருவில் முதலான ஊர்களில் திவர் கண்டுபிடித்த கல்வெட்டுக்களில் பல தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள். அவற்றிலே வெருகல் - வட்டவான் எனும் இடத்திலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றில் “பெருமகன் வேள்” என்றதொடர் அமைந்துள்ளது. இங்கையிலுள்ள பிராமிச்

சாசனங்களில் இதனை, திதுவரை வேறொங்கும் காணமுடியவில்லை. பிராமிச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் இதற்கோர் சிறப்பிடமுண்டு. கல்வெட்டுக்களை மட்டுமேன்றி தமிழ் எழுத்துக்கள் பொறித்த கலவோடுகள், சுடுமண்பாவைகள் முதலானவற்றையும் அவர்கள் டெட்டுத்துள்ளார். பொதுமக்களிடையே தமிழ் பேச்சுவழக்கான மொழியாக அமைந்திருந்தமைக்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

இவருடைய நண்பனான் டாக்டர் ஜீவராஜ் தம்பலகாமம், கழுனிமலை, கந்தளாய் முதலான இடங்களிலே தமிழில் வாசகம் எழுதிய கல்வெட்டுக்களையும் நறும்புகையூட்டும் பானையொன்றையும் கண்டுள்ளார். இவர்கள் திருவரினதும் முயற்சிகளின் பயனாகத் திருகோணமலைத் தமிழரின் வரலாற்றிலே புதுமையும், ஆர்வமும் கலந்த திருப்புமுனை ஏற்பட்டுள்ளது. இவர்கள் திருவரும் கண்டுபிடித்த தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் திருகோணமலையிலே தமிழ் மொழிபேசுவோர் 2000 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்டகால வரலாறு உடையவர்கள் என்பது இப்போது தெளிவாகிவிட்டது.

இலங்கைத் தமிழர் வாழும் பாரம்பரியமான பிரதேசங்களிலே திருகோணமலையும் அடங்கும் என்பது உறுதியாகி விட்டது. திதுவரை வடமாகாணத்திலும், கிழக்குமாகாணத்திலும் கிடைத்த தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் வேளிரான நாகரோடு தொடர்புடையவை. குறுநிலமன்னரை வேளிர் என்று குறிப்பிடுவது தமிழ் வழக்கு. வன்னிகளின் உற்பத்தியினை குளக்கோட்டனோடு

தொடர்புபடுத்தும் மரபு இப்பொழுது பழங்குடியைகிலிட்டது. குளக்கோட்டனுக்கும், வன்னிபங்களுக்கும் கிடையிலே தொடர்புண்டு என்பது மறுக்க முடியாதது. ஆயினும், வன்னி என்னும் சிற்றரசுகளின் உற்பத்தி 2000 வருடங்களுக்கு முற்பட்டது. அது நாகரோடு தொடர்புடையது. திருக்கோணேஸ்வரம், அகஸ்திய ஸ்தாபனம் ஆகிய பழம்பதிகள் நாகமன்னர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை என்பதும் அண்மையிலே கிடைத்த தொல்பொருட் சின்னங்களினால் உறுதியாகின்றது.

“கொட்டியாரபுரப்பற்று முதுசங்கள்” என்னும் இந்நால் கொட்டியாரம்பற்றிலுள்ள மிகவும் புராதனமான தமிழ்ச் சாசனங்கள், அங்குள்ள மிகவும் புராதனமான கோவில்களின் வழிபாட்டுமரபுகள் அவற்றைப் பற்றிய செவிவழிக்கதைகள், காவியங்கள் முதலானவற்றின் ஒருதொகுப்பு நூலாக அமைந்துள்ளது. இந்நால் ஆர்வலர்களுக்கும், ஆய்வாளர் களுக்கும் மிகவும் பயனுடையதாகும். இது இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றிலும், பண்பாட்டிலும் சைவசமயத்திலும் ஈடுபோடுகொண்டவர்கள் எல்லோரும் பழக்கவேண்டிய நூல். இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு, பண்பாடு பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு அடிப்படையான நூல்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். நூலாசிரியரின் முயற்சிகள் மிகுந்த பாராட்டுக்குரியவை. இளைஞராகிய இவர் இவ்விதமான பணிகளை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு அருள் கிடைக்க வேண்டுமென்று இறைவனை இறைஞ்சுகின்றோம்.

நன்றி

அணிந்துரை

கேஸிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம்
(B.A, M.Lit, PhD, SLEAS)

முன்னாள் மேலதிக கல்விப்பணிப்பாளர்
வடக்கு கிழக்கு மாகாணம்,
திருகோணமலை.

அணிந்துரை என்பது ஒரு நாலுக்கு
அணிசெய்வதாகும். அழகான பெண்ணுக்கு மேலும் அழகு
சேர்ப்பதற்காக எவ்வளவு நடைக்களைப் போட்டு அழகு படுத்து
கிறார்கள். பொருத்தமான நிறங்களில் சேலைகளை உடுத்தி,
ஒப்பனைப் பொருட்களால் மெருகூட்டி விடுகிறார்கள்.
அணிகலன் பூட்டியின் அதனையே முதலில் பார்ப்பார்கள்.
அணிந்துரை ஒரு நாலுக்கு மெருகூட்டுவது. வைத்திய
கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் மிகப்பொறுப்புவாய்ந்த
துறையில் சேவைசெய்கிறார். அவருக்கு நோயாளர்களைக்
கவனிப்பதற்கே நேரம் போதாது. எனினும் தமிழ் மீதும், தான்
பிறந்த பிரதேசத்தின் மீதும் கொண்ட தீராத பற்றுதலால் நேரம்
கிடைக்கும்போது தனது மோட்டார் சைக்கிளில் பயணம் செய்து
தேடித் தேடிக் கண்டறிந்த புதையல் களை வெளிக்
கொண்டுவருவதிருக்கிறார்.

அவற்றையும் எழுதி 'கொட்டியாரபுரப்பற்று முதுசங்கள்'
என்ற தலைப்பிட்டு நூலாக்கி இருபது தலைப்புகளின் கீழ்த்
தந்துள்ளார். ஒவ்வொரு தலைப்பும் படிக்கும்போது
அவற்பின்னால் சென்று பார்க்கத் தோன்றும். இவ்வளவு
பெருமைகளைக் கொண்டனவா நமது பிரதேசம் என்ற
பிரமிப்புத் தோன்றும். கொட்டியாபுரத்து வன்னிமை ஒருவன்
கண்டிய அரசனுக்கு உதவும் பொருட்டு ஆயிரம்

யானெனக்களையும் காலாட்படைக்களையும் அனுப்பி வைத்தான் என்றும், வன்னிமை இளஞ்சிங்கன் கொட்டியாரப் படைகளுடன் சென்று ஒல்லாந்தரை விரட்டியாத்தான் என்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால் வீரம் செறிந்த மறக்குடியினர் வாழ்ந்த பூமி நமது பிரதேசம். இதை எண்ணுந்தோறும் பாரதியின் ‘தேன் வந்து பாயுது காதினிலே’ என்றபாடல் காதுகளில்.

இந்நாலை சாம்பல்தீவின் முன்னாள் கிராமசபைத் தலைவர் அமரர் நா. தம்பிராசா அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். அமரர் நா. தம்பிராசா அவர்கள் தொல்பொருள் ஆய்வில் தன்னை ஈடுபெடுத்தியவர். அவர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களான கலாநிதி.க. இந்திரபாலா, கலாநிதி பத்மநாதான், கலாநிதி குணசிங்கம் போன்றோருடன் தொடர்பினை மேற்கொண்டு அவர்களை திருக்கோணமலைக்கு அழைத்து அவர்களுடன் கள ஆய்வுகளுக்கும் சென்று கல்வெட்டுக்களை கண்டுபிடிக்க உதவியவர். இந்நாலை அமரர் நா. தம்பிராசா அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளமை நூலாசிரியரின் பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது.

இந்நாலின் இறுதியில் யாரும் செய்யத் துணியாத ஒரு செயலைச் செய்திருக்கிறார். அதுதான் எமது பிரதேசத்து முதுசங்கள் பற்றிய கள தரிசிப்புகளுக்குத் தன்னைக் காடு, மேடு, கழுனி, மலை, குகை, கடற்கரை எனப் பலவாறான கொட்டியாபுரப்பற்றுப் பூமிப் பாகங்களுக்குச் சிரமங்கொடாது அழைத்துச் சென்ற தனது வாகனத்தின் படத்தையும் சுட்டி நன்றி கூறியிருப்பது அவரை ஒருபடி உயர்த்தி நிற்கிறது.

வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் எதீஸ்குமார் அவர்கள் வரலாற்றாசிரியராக மாறி கொட்டியாபுரத்து வரலாற்றை விஜயனின் காலந்தொடக்கம் ஜரோப்பியர் காலம் வரை அதன் முக்கியத்துவத்தைக் கோட்டுக் காட்டியுள்ளார். அத்துடன் 'குட்டிக்காளி காவியத்தை' அறிமுகம் செய்து அதிலுள்ள பாடலையும் தந்துள்ளார். குட்டிக்காளி காவியத்தில் கொட்டியாரபுரப்பற்றின் எல்லைகளைக் காட்டுகிறார்.

'திருமருவு கோணமலை வட சார்பிளாக
செய்யவொரு வாரிநிரை கீழ் சார்பிளாகக்
குருக்கள் என்னும் வளங்கை மேல்சார்பிளாக
வெருகல் எனும் செழுமை நதி தென் சார்பிளாக

ஆன இந் நான் கெல்லை அமைவாக உள்ள
அகமகிழு வளங்கொழிக்கும் செந்நெல்விளைகழுனி
தேளோழுகு மற்ககாவும் தீங்களிக் காடும்
செழித்து வளர்கின்றதொரு சிவபுண்ணிய பூமி...'

கொட்டியாரபுரத்து எல்லைகளைக் காட்டியவர் மேற்காக உள்ள பிரதேசத்தில் புதையுண்டு கிடக்கும் வரலாற்றுத் தொன்மைகளையும் சுட்டிக்காட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு நமது முதுசம்களை வெளிக்கால்ர வேண்டும்.

வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் எதீஸ்குமார் அவர்கள் கொட்டியாபுரத்துத் துறைமுகத்தின் பயன்பாடுகள் பற்றியும், கொட்டியாபுரத்துத் துறைமுகமூடாக மரக்கலங்கள், வத்தைகள் மூலம் இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் பண்டங்கள் அனுப்பப்பட்டதையும் விளக்குகிறார். அத்துடன்

கிளிவெட்டி போன்ற கிடங்களில் மழகைகள் (சுங்கச்சாவழகள்) காணப்பட்டதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது வரலாற்றுண்மையாகும்.

ஏறத்தாழ 615 சதுரக் கிலோமீற்றர் பரப்புடைய கொட்டியா புரப்பற்றில் இருந்து கொட்டியாபுரத்து வன்னிமையான இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னிமை ஒல்லாந்தரை வெற்றி கொள்ள படைப்பத்தை அனுப்பித் தானும் போர்க்களம் சென்று ஒல்லாந்தரை வெற்றி கொண்ட தேசிய வீரனாவான். கி.பி. 1600 களில் அந்நியரை நம்நாட்டை விட்டுத் துரத்தியடிக்க கொட்டியாபுரப் படையணி உதவியது. ஆனால் அந்தத் தேசிய வீரனை நம் நாட்டிலுள்ள வரலாற்று ஆசிரியர்களும், கல்விமான்களும், அரசியல்வாதிகளும் வேண்டுமென்றே மறைத்து விட்டனர்.

அதேபோல் 1803ல் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக வன்னியில் இருந்து பண்டார வன்னியன் படையோடு வந்து கொட்டியாபுரத்தில் இருந்து ஆங்கிலேயரைத் திருகோணமலைக்குப் பின்வாங்கச் செய்தான். அவர்கள் தமிழர்களாக இருந்தமையால் அந்த வீரனையும் மறந்துவிட்டனர். அரசு வேண்டுமென்றே செய்தானும் நம் தமிழ் தலைவர்களும் தங்கள் இருப்புக்களைத் தக்க வைப்பதற்காக நடிப்புச் சுதேசிகள் ஆகிவிட்டனர். அரசியல்லாபம் தேடும் நமது தமிழ்த்தலைமைகள் நமக்குத் தொடர்ந்தும் தேவைதானா?

கொட்டியாபுரம் என்பதற்கு எப்படி இந்தப்பெயர் வந்தது? என்பதற்கு எனது பாட்டனார் சொன்ன பதிலிது. “தம்பி!

கொட்டிக்கிழங்கு தெரியுமா உனக்கு? அது பசியைத் தணிக்கும். நல்ல சக்தியுடையது. அது நமது கொட்டியாபுரத்தில் அதிகம் செய்கை பண்ணப்பட்டது. அதனால் தான் கொட்டியாபுரம் என்ற பெயர் வந்தது. என்ற செய்திகளை எனது மூதாகைதகளிடம் இருந்து அறிந்து கொண்டேன். கொட்டிக்கிழங்கு பற்றி கம்பர் குறிப்பிடுவதை இலக்கியங்கள் ‘எடுத்த அடி நோக இட்டவழி கொப்பளிக்க.....’ என்று யெம்புளின்றன.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் இலங்கையின் கரையோரப்பிரதேசங்கள் அவர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தன, எனினும் நிந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் பிரித்தானியக் கப்பல்களும் வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தன 1659ல் பிரித்தானிய வணிகக் கப்பலில் றாபட் நொக்ள் வந்ததற்கான ஆதாரங்களை ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது வரலாற்று உண்மையாகும்.

திருகோணமலைக்குக் தலைவாசலாக விளங்குவது கொட்டியாபுரக் குடாக்கடல். அதனுடாகவே உள்நாட்டுக்குள் நீர்வழிப் போக்குவரத்துக்கள் நடைபெற்றன. கொட்டியாபுரத் துறைமுகம் பிரசித்தி பெற்று விளங்கியதை ஆசிரியர் தெளிவாக விளக்குகின்றார். விஜயனின் செய்தி கேட்டு அவனது தம்பியின் மகனான பாண்டுவாசதேவனும், அவனைத் தொடர்ந்து அவனது மனைவியும் மாறுவேடத்தில் வந்திறங்கி அனுராதபுரம் சென்றார்கள். கொட்டியாபுரத்துத் துறைமுகம் அக்காலத்தில் பல கப்பல்கள் வந்துபோகும் பிரபலம் வாய்ந்ததாக இருந்திருக்கிறது. அதேவேளை தம்பலகாமக் குடாக்கடலில் உள்ள கப்பல்துறை ஊடாக ஆடகசௌந்தரி

பயணம் செய்ததாக தம்பலகாமம் தந்த தமிழரினுர் க.வேலாயுதம் அவர்கள் என்னிடம் கூறியுள்ளார். பாண்டிய மன்னரின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி கீத்துறைமுகத்தினுடோகவே நடந்துள்ளது.

கொட்டியாபுரத்து வரலாறு மிகப்பழமை வாய்ந்தது. அதற்கு முதூர் என்ற பெயர் பின்னர்தான் வந்தது. தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த தேசம் இன்று தேய்ந்து தமிழர்கள் சிறுபான்மையாகி விட்டனர். மேங்காமம் கொட்டியாபுரத்தின் தலைநகராக கொட்டியாபுர வன்னிமைகளின் ஆட்சியில் இருந்ததை வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸ்தீஸ்குமார் ஆதாரங்களுடன் விளக்கியுள்ளார்.

கங்கைவேலி கங்குவேலியானது பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். கங்குவேலியில் இருந்து என்னுடன் ரீ இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலையான சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் பலர் விடுதியில் தங்கிக் கற்றனர். இவர்களில் பலர் வன்சியலில் பலியானார்கள். அவர்களின் மறைவுக்கு இன்றைய முதூரில் வாழும் பெரும் பான்மையினரே பொறுப்புக் கூறவேண்டும். குருக்கள் கங்கையின் கரையோரமாக வனுணாவில் அகத்தியதாபனம், கங்குவேலி, நீலாப்பனை ஆகிய பிரதேசங்கள் திருக்கரை சையம்பதி என்று அழைக்கப்பெற்றது.

மிகப் பழங்காலத்தில் இருந்தே திருக்கோணமலை மாவட்டம் பூராவும் சைவசமயமே நிலவியது. சைவக்கோயில்கள் இருந்தன. இராவணன் காலம் துவபரா யுகம் என்பர். அதற்கு முற்பட்டு இருந்த சமயம் சைவசமயம்

என்பதைத் துணிந்து கூறலாம்.. புத்தர் வருமுன்னரும், அதன் பின்னரும் சைவசமயமே இருந்ததற்கான சான்றுகள் இப்பிரதேசங்களில் காணப்பட்ட சிவாயயங்களே எனத் துணிந்து கூறலாம்.

திருக்கரைசைப் புராணம் பல சிறப்பியல்புகளையும், வரலாறுகளையும் கொண்டுள்ளது. புராணம் என்பது தொன்மையைக் குறிக்கும் சொல். மனித னெம் தோன்றியது முதல் கடந்து வந்த காலகட்டங்களைப் பறம்பரை பறம்பரையாக வாய்மொழி ஊடாக கடத்தப்படும் செய்திகளாகும். இவ்வாறுதான் மகாநாம தேரரும் பாளி மொழியில் மகாவம்சத்தை எழுதினார். திருக்கரைசைப் புராணம் ஆடி அமவாசையன்று பண்டுதொட்டு இன்றுவரை மகாவலிக் கரையோரத்தில் இரண்டு இடங்களில் நடைபெற்று வருவதை ஆசிரியர் பதிவு செய்திருப்பது போற்றுதற்குரியது. பெளத்தம் கிளங்கைக்கு வருமுன்னரேயே சைவம் மேஹாங்கி இருந்தது.

பழங்குடியினரான தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த தடயங்களைத் தேழித்தேழி கல்வெட்டுக்களையும், சிவன் கோயில்களையும், முருகன் கோயில்களையும், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் கோயில் சுற்றுமதில் கட்டிய விபரத்தைக் கூறும் கல்வெட்டையும் வெளிக்கொண்டந் துள்ளார். அத்துடன் வெருகல் ஆலயத்தின் அருகாமையில் உள்ள கதிர்காமசவாபி கோயிலையும், அதன் பூசை வழிபாட்டு முறையையும் குறிப்பிட்டது யிகவும் நல்லதொரு நிகழ்வாகும். அதனை வாசிக்கும்போது நேரில் வெருகலம்பதியானின் திருவிழாக் கோலத்தையும், நடத்துபவர்களின் பட்டியலையும்,

தம்பலகாமம் ஆதிகோணநாதர் கோவிலில் நடைமுறையில் உள்ள கங்கானம் முதலிய விபரங்களையும் ஓப்பிடு செய்து காட்டியுள்ளார். வெருகல் திருவிழாவினேச் சிறப்பாகச் செய்யும் கிராமங்களின் பெயர்களை மறவாமல் தெரியப்படுத்தியது சாலச் சிறந்ததொரு செய்தியாகும்.

சேருவில் மங்கள ரஜமகா விகாரைபற்றிய செய்தி சற்றுச் சிந்திக்கவேண்டியதாக எனக்குப்படுகிறது. இலங்கைக்குப் புத்தர் வருமுன்னர் சிங்கள மொழி பிரசித்தி பெற்றதாக இருக்கவில்லை. பாளிமொழியே பெளத்த மொழியாக விளங்கியது. தமிழர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் பெளத்தம் பரவியிருக்கலாம். தமிழ் மக்களில் பலரும் பெளத்தைத் தழுவியிருக்கலாம்.

திருகோணமலை என்றதும் நாம் நினைப்பது குளக்கோட்டனையே. குளக்கோட்டன் காலம் பற்றிப் பல சந்தேகங்கள் உள்ளன. அவனது காலம் பற்றிய ஜயங்களும் ஏற்படுகின்றன. செ.கிராசநாயகம் முதலியார் குளக்கோட்டன் காலம் சகவருடம் கி.மு.436 என்பர். யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் குளக்கோட்டன் காலம் கி.பி. 436 சாலிவாகன சகாப்தம் 358 எனக் கூறுகிறது. இது வாசகனைத் திக்குமுக்காடச் செய்கிறது.

குளக்கோட்டு மன்னன் இங்குள்ள கோயில்களைப் புனரூத்தாரணம் செய்து அவற்றைப் பரிபாலனம் செய்வதற்கு இந்தியாவில் இருந்து வன்னிமைகளை வரவழைத்து பொறுப்புக்களைக் கொடுத்தான் என்பது வரலாறாக உள்ளது. பரிபாலனம் செய்வதற்கு ஏன் இந்தியாவில் இருந்து

வன்னிமைகளைக் கொண்டுவந்தான் என்பதை நன்றாகச் சிந்தித்தால் கோயில்கள்தான் வருவாயை ஈட்டிக் கொடுக்கும் வங்கிகளாக விளாங்கின. அந்த வருவாய் அரசனை அடைவதற்கு வன்னிமைகள் உதவினார்கள் என்பதுதான் உண்மை. கைவழும் தமிழும் திருகோணமலை பிரதேசத்தில் சிறந்து விளாங்கியதை ஆசிரியர் தகுந்த ஆதாரங்களை முடியுமானவரை தேழத் திரட்டிக் தந்துள்ளார். பொளத்தம், கிறிஸ்தவம், கிள்ளாம் போன்ற அனைத்துச் சமயங்களின் வளர்ச்சி, அவற்றின் சேவைகள் பற்றி காய்தல், உவத்தல் இன்றிய அவரது நவேநிலை பாராட்டற்குரியது.

கொட்டியாபுரம் காவியங்கள் நிறைந்த பிரதேசம் என்பதைச் சிறப்பாகக் காட்டுகிறார். கங்கைக் காவியம், குட்டிக் காளிக் காவியம், குறிஞ்சாமுனைக் காவியம், மழைக்காவியம், புகாரிக்காவியம், சம்பூர் பத்திரகாளியம்மன் காவியங்கள், சம்புக்களி பத்தினியம்மன் காவியம், சேனையூர் முத்துமாரியம்மன் காவியம், வெருகல்கோயில் களவுபோன காவியம், நாயகக்காவியம், வெள்ளக்காவியம், பட்டோலைக் காவியம், கிளாந்திமுனைக்காவியம், ஊர்துறந்தகாவியம், பந்தல் காவியம் என காவியங்களின் பட்டியல் நீண்ட செல்கிறது.

கொம்பு முறிப்பு விளையாட்டுச் சடங்கு மிக முக்கியமானது. நாளைந்த, பார்த்த கிச்சடங்கு பற்றிய பதிவு முக்கியமானது. திருகோணமலையின் கொட்டியாபுரப் பிரதேசத்தில் உள்ள பள்ளிக்குழியிருப்பு கிராமத்தில் பாரம்பரிய சடங்காகக் கொண்டாடப்படுகிறது. அதனை வாசகர்கள் வாசித்துப் பார்ப்பது மட்டுமல்லாது அக் கொண்டாட்ட காலத்தில் நேரடியாகச் சென்று பார்த்தால்தான் அதனை இரசிக்கலாம்.

இலங்கைத் துறை பற்றி ஆசிரியர் விபரித்துள்ளார். இலங்கைத் துறையில் ஏழு குளங்கள் உள்ளன. அதில் ஒன்று குடிநீருக்கு மட்டும் பயன்படுத்துகிறார்கள். அதனை மிகத் தூய்மையாகப் பாவிக்கின்றனர். இலங்கைத்துறை பற்றி நான் எழுதி சாகித்திய மண்டலப் பரிசீலனைப் பெற்ற 'வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்' என்ற நாவலில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இலங்கைத்துறை பற்றிய புராண தீதிகாசக்கதைகளும் சந்தேகங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. இலங்கையில் உள்ள கோயில்களில் உள்ள தெய்வங்கள் இந்தியாவில் இருந்துதான் இறக்குமதி செய்யப்பட்டனவா? இத் தெய்வங்களுடன் ஏழு குடியினர் இங்கு வந்தனரா? அப்படியாயின் அத் தெய்வங்களால்தான் சாதி முறைமை இலங்கையிலும் தோற்றம் பெற்றனவா? தீற்கான விடையைக் காண எனது மனம் தவிக்கிறது.

வெருகல் கோயில் களவுக் காவியத்தை முழுமையாகத் தந்ததற்கு ஆசிரியரைப் பாராட்டியே தீர்வேண்டும்.

இந்த 'கொட்டியாரபுரப் பற்று முதுசங்கள்' நமது பிரதேசத்தினை அறிவுதற்கும், அந்த மண்ணில் வாழ்ந்த மக்களது வாழ்வியலையும், அவர்கள் விட்டுச் சென்ற முதுசங்களையும் கீன்னும் தேஷ் சேகரித்து நம்மைத் தொடர்ந்து வரும் சமூகத்துக்குத் தெரியப்படுத்தவும் வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் போன்று பலர் முனைய இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதையிட்டு மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைகிறேன். அவரது உழைப்பு அபரிமிதமானது. 'Art kills the artist' என்று கூறுவார்கள்.

வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் அவர்கள் தமிழகம் உள்ளளவும் வாழ்வார். தமிழக்குத் தொண்டு செய்பவர்கள் சமூகத்தில் வாழ்வார்கள் என்பது உண்மை. அவரது நூல்களுக்கு வரவேற்பளித்து வாங்கி வாசித்து நமது முதுசம்களை அறிந்து கொள்வோம். தொடர்ந்தும் எமது பிரதேசத்தில் புதையுண்டு கிடக்கும் பல உண்மைகளை வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

நன்றி.

புதையுண்டு கொண்டு வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.

ஏன் நூல்களை பிடிப்பதற்கு விரும்புவதை நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன்? நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன்? நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன்? நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன்? நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன்?

காலத்தின் தேவையும் கலைஞரின் சேவையும்

வீரகேசரி கிளைக்காரியாலேயும்
திருக்கோணமலை.

பழம்பெரும் வரலாற்றைக் கொண்ட கொட்டியார் புரப்பற்றின் பெருமைகளையும் அதனுடன் சார்ந்த வரலாறுகளையும் பல சவால்களுக்கு மத்தியில் பல ஆதாரங்களுடன் ஆவணப்படுத்தி வருகின்ற சம்பூர்மண்ணைச் சேர்ந்த வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமாரை எண்ணிருந்து நாம் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். திருக்கோணமலை தொடர்பான ஆவணப்படுத்தல்கள் அரிதாக காணப்படுகின்ற இக்காலகட்டத்தில் காலத்தின் தேவையினையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் கருத்தில் கொண்டு வைத்தியராக இருந்தும்கூட ஸதீஸ்குமாரினால் தொகுக்கப்பட்டுள்ள இந்த ஆவணநாலானது எமது எதிர்கால சந்ததியினரும் எமது கலை, கலாச்சார, கிளக்கிய மற்றும் பாரம்பரியங்கள் பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக அமைகின்றது.

எனவே கொட்டியாரபுரப்பற்றின் காத்திரமான தொகுப்புக்களை ஆவணப்படுத்துவதற்கு உதவும் முகமாக வீரகேசரி நிறுவனமும் தனது வெளியீடுகளில் அவற்றை பிரசரித்து அவற்றுக்கான அங்கீராத்தை பெற்றுக் கொடுத்ததை இட்டு நாமும் மனமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். ஆகவே இவ்வாறான வெளியீடுகளுக்கு வாசகர்களும் தங்களுடைய பங்களிப்பினை வழங்கி இவ்வாறான கலைஞர்களை ஊக்குவித்து இது போன்ற காலத்தின் தேவையான படைப்புக்கள் உருவாக்கப்படுவதற்கு ஊக்கமளிக்குமாறும் கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

நன்றி.

என்னுயர்

வணக்கம். வரலாறு என்பது வெறுமனே பழமைபேசி ஆனந்தத் தற்பெருமை கொள்வதை நோக்காகக் கொள்வதல்ல. இனி பல புதுமைகள் படைக்கவிருக்கும் எமது எதிர்கால சந்ததியினருக்கு திடமான. அந்ததளத்தையும், மனவறுதியையும், மற்றும் தெளிவான வழிகாட்டலையும் வரலாறு ஒன்றே பெற்றுக் கொடுக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

திருகோணமலை தேசமானது பல வரலாற்று முதுசங்களை (பொக்கிழங்கள்) தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பூமி. இங்கு விரவிக்கிடக்கும் எமது பண்டைக்கால பண்பாட்டு நாகரீகங்கள் மற்றும் அவை சார்ந்த சின்னங்கள், ஓலைச்சுவடிகள் என்பன ஆரியர்களின் ஆக்கிரமிப்புகள், மேலைத்தேசத்தவர்களின் காலனித்துவ ஆதிக்கங்கள், சமய சகிபின்மைகள் போன்றவை காரணமாக அழிக்கப்பட்டும் சிதைக்கப்பட்டுமே வந்துள்ளமை வரலாறு.

எனினும் அனலாலும் புனராலும் அழித்தொழிக்க முடியாமல் போன சில வரலாற்றுச் சான்றுகள் கால ஓட்டத்தின் பால் வெளித்தள்ளப்பட்டு அவை பற்றிய ஆராய்சிகள் இடம்பெறுவதும் நடைபெற்றுக் கொண்டோன் உள்ளது. திருகோணமலை மாவட்டத்தின் தென்பால் உள்ள அன்றைய கொட்டியாரபுரப்பற்றின் (இன்றைய முதூர், சேருவில, வெருகல்) வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கெங்கிலுமுள்ள பெரும்பாலான முதுசங்களை இந்நாலில் அள்ளித் தெளித்துள்ளேன். தெளித்தவற்றையும் மேலும் அள்ள வேண்டியுள்ளவற்றையும் பேணிப் பாதுகாத்து ஆராய்ந் தறிந்து ஆவணமாக்க ஆர்வலர்கள் முன்வர வேண்டும்.

இந்நாளில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முற்பட்டதும் பிறப்பட்டதுமான சுமார் இருபது வரலாற்று முதுசம்கள் காணப்படுகின்றன. என்னுடைய வரலாற்று அறிவுக்கு உப்பட்டவரை கோவையாக்கப்பட்டுள்ள கிவை கால ஓட்டத்தில் மேலும் அதிக ஆதாரங்கள் கிடைக்கப்பெற்று விரிவடையலாம். அல்லது சிறிது மாற்றமடையலாம். அதுவரையிலும் தீவே வரலாறு எனக் கூறமுடியும்.

திருகோணமலையின் வரலாறு கிராமங்களுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கின்றது. தற்பொழுது உலகநாடுகள் பலவும் நூண் வரலாற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துவருகின்ற சந்தர்ப்பத்தில், ஒவ்வொரு கிராமமும் தனது வரலாற்றுப் பாரம் பரியங்கள், பண்பாடுகள் மற்றும் கலாச்சார விழுமியங்களை நுணுக்கமாகவும் ஆழமாகவும் பதிவு செய்ய வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகவுள்ளது. எம் கண் முன்னாலேயே பாதுகாக்கப்படாது சிதைந்து கொண்டிருக்கும் எம்மினத்தின் வரலாற்றைக் கூறும் எமது முதாதையர்களின் வாழ்வோடு கிணங்நாந்ததான கலைப் பொக்கிசங்கள், வியத்தது கைவண்ணங்கள் போன்ற வற்றிற்கான பாதுகாப்புப் பொறிமுறையை எமது மக்கள் தலைவர்களால் கூட ஏற்படுத்தமுடியாத காலத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

நிற்க. கீங்கு வரலாற்று ஆர்வத்தின் காரணமாக ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட எனது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மீட் முதுசங்களில் பல இருக்குமிடங்கள் பாதுகாப்பற்றவை. எனினும் பாதுகாப்புப்பயம், புதையல் குற்றப்பயம், பயங்கரவாத வார்த்தைப்பயம், போக்குவரத்துப் பாதைகளிலுள்ள கிடையுறுகள் மற்றும் நாளாந்த வாழ்க்கை யிலுள்ள

வேலைப்பஞ் போன்றவாறான தடங்கல்களின் மேல் முகிழ்ந்தலை தான் இவ்வத்தியாயங்கள்.

இலாங்கைத்தீவில் ஆதிமனிதர்கள் வாழ்ந்த டோங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படக்கூடிய இத் திருகோணமலைப் பிரதேசம் தொல்லியல் வரலாற்றில் மறக்கப்பட்டிருக்கக் கூடாது. இகக்கிய ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்நிய நாட்டவர்களை எதிர்த்து வீரம் செறிந்த போர்களை நிகழ்த்திய வீரமறவர்கள் நினைவுகூறப்பட வேண்டும். இளஞ்சிங்க வன்னிமை பெயர் தேசியவீரர்கள் பட்டியலில் டோம்பெறவேண்டும் என்பது எனது ஆதங்கமும் எதிர்பார்ப்பும்.

அத்தோடு இங்கு பதிப்பு செய்யப்படுகின்ற வெருகல் கோயில் களாவுகாவியத்தை செவ்வைபார்த்து சீர்செய்து தந்த எனது பாடசாலைக்கால அதிபரும், ஓய்வுறிமை உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளருமான கலாடுசணைம் திரு.செ. விடுண்சேகரம் அவர்களுக்கு எனது மனங்களிந்த நன்றிகள்.

இந்நாளில் டோம் பெற்றுள்ளவைகளில் அநேகமானவை வீரகேசரி நாளிதழில் ஈங்கமம் பகுதியிலும், கலைக்கேசரி மாத சுஞ்சிகையிலும் வெளிவந்துள்ளன. இதற்கு களம் அமைத்துத் தந்த திருகோணமலை பிராந்திய வீரகேசரி முகாமையாளர் திரு.து. சுஞ்சீவன் அவர்களுக்கும், கலைக்கேசரி ஆசிரியர் அன்னலட்சுமி ராஜதுரை அவர்களுக்கும் மற்றும் உதவி ஆசிரியர் திரு. ஜோன்சன் அவர்களுக்கும் இனிய நன்றிகள். அத்தோடு இந்நாலுக்கு தரமான விதந்துரையொன்றை உவந்தளித்துள்ள திரு.சுஞ்சீவன் அவர்களுக்கு அன்பான நன்றிகள்.

என்னுடைய வரலாற்று ஆய்வுகளின் போது ஏற்படுகின்ற சந்தேகங்களை உடனுக்குடன் தெளிவு படுத்துபவரும், என்னுடைய அழைப்பின் பேரில் முதூர், வெருகல், சேருவில் பகுதிகளுக்கு வந்து தொல்லியல் வரலாற்று ஆய்வுகள் செய்தவருமான யாழ் பல்கலைக்கழக வேந்தர், வரலாற்றுத்துறை தகைசார் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் கடும் வேலைப்பளுக்களுக்கு மத்தியிலும் இந்நாலுக்கு இனிதே வாழ்த்துரையை வழங்கியுள்ளதோடு, தமிழ்ச்சாசனங்களால் தமிழினத்தின் ஆழ் வேர்கள் வெளிப்பட்டு வருகின்றமை பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். அவர்களுக்கும் எனது பணிவான நன்றிகள்.

மறைக்கப்பட்டதும் மறுக்கப்பட்டதுமான திருகோணமலையின் வரலாறுகள் பதியப்பட வேண்டும், பேணப்பட வேண்டும் என்று முயற்சிப்பவரும், தனது நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் இவ்விடயத்தை வெளிப்படுத்துபவருமாகிய கேணிப்பித்தன் ஜயா அவர்கள் இந்நாலுக்கு அழகான அணிந்துரையை வழங்கி அணி செய்துள்ளார். அவர்களுக்கும் எனது அன்புசால் நன்றிகள்.

இந்நாலின் பின்னட்டையை தனது எழுத்துக்களால் அலங்கரித்து நூலாசிரியர் பற்றிய குறிப்பொன்றை நல்கிய எனது நண்பனும், எழுத்தாளரும், ஊடகவியலாளருமான திரு. அச்சதன் அவர்களுக்கும், இந்நாலை அழகுற ஆக்கித்தந்த எஸ்.எஸ்.ஷ்ஜிட்டல் அச்சகத்தாருக்கும் இனிய நன்றிகள்.

இறுதியாக, கிம்முதுசங்கள் வெளிவருவதில் எனக்கு ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் உற்ற துணையாயிருந்த

நண்பர்களுக்கும் நன்றிகள் கூறி, திருகோணமலை தேசத்தின் தென்பகுதியிலுடைய வரலாறுகள் கூறும் இந்நாலில் ஏதேனும் தவறுகள் இருப்பின் வாசகர்கள் தயைகூர்ந்து அறியத்தரவும். அது எனது எழுத்துக்களை திருத்திக்கொள்ள உதவியாக இருக்கும் என்பதனை பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்வதோடு, தமிழார்வ வாசக சமூகத்தினருக்கு முற்றத்து மல்லிகையாகவுள்ள இம் முதுச்சதை உவந்தளிக்கின்றேன்.

நன்றி.

சம்பூர் -04

முதூர்,

திருகோணமலை.

Dr. அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார்

48/190, கண்டி வீதி, விநாயகபுரம்.

திருகோணமலை.

பொருளாக்கம்

01. வறலாற்றுக்கால கேந்திர நலையம் கெப்டியாரத்துறை
02. திருக்கறைசையம்பதி அகத்தியதாபன சவன் ஆலயம்
03. கெப்டியாரப்பற்று பிராம் சாசனங்கள்
04. வெஞ்சலம்பதி சத்திரவேலாயுதர் சுஹாம் கோயில்
05. சேறுஷல் மங்கள ரஜமகா சீகாரை
06. சம்பூர் பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயம்
07. தேசிய ஸ்ரீனி னளஞ்சிங்க வள்ளிமை
08. நீலாப்பளை பத்திரியம்மன் ஆலயம் (தாயம்மன்)
09. முதுாற் புஞ்ச அந்தோனியாற் ஆலயம்
10. சம்பூர் சுடுமண் உருவங்கள்
11. முதுாற் பெரிய பள்ளிவாசல்
12. கும்ப விழா
13. கெப்டியாரப்பற்று கல்வெட்டு சாசனங்கள்
14. சேகனாயுர் நாகம்மாள் ஆலயம்
15. கெப்டியாரத்துக்காளியங்கள்
16. திருமங்கலாய் சவன் ஆலயம்
17. கெளரவ லைக்கிய கலாந்தி வ.அ. குராசரைத்தெல்லை
18. கெம்பு முறங்கொம்பு விளையாட்டுச் சடங்கு
19. பண்டைக்கால துறைமுகப் ப்ரமனம் லெங்கைத்துறை
20. வெஞ்சல் கோயில் களவு காளியம்

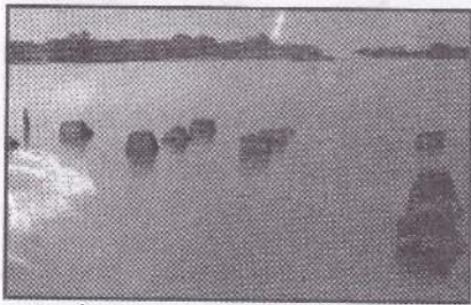
“வரலாறு என்பது வற்றாத ஓர் ஆறு. சருகுகளைப் போலவே சந்தனமும் அதில் மிதந்து வரும். கிள் வரலாற்றுக் கரையின் மேல் நின்று வேடிக்கை பார்க்காமல் ஆற்றில் இரங்கி அளந்து மதிப்பிடுவதுவே தகுந்த செயல்.”

“வரலாறும் லெக்கியமும் கிணைந்து பிணைந்து பிறந்த என்றும் பிரிக்க கியலாத இரட்டைகள். லெக்கியத்தை அறிய வரலாறு உதவுகிறது. வரலாற்றினை உணர லெக்கியம் துணை புரிகிறது.”

கணவக் கேசரி

புரட்டாதி - 2015

வரலாற்றுக் கால கேந்திர நிலையம் கொட்டியாரத்துறை

கொட்டியாரத்துறை பொலின் நிலையத்திடு

பண்டைய காலந்தொட்டு அண்மையிலான சில தசாப்தங்கள் வரை அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

திருகோணமலை தேசத்தில் காணப்படும் மூதூர், வெருகல், சேருவில பிரதேச செயலர் பிரிவுகளைக் கொண்ட பிரதேசம் கொட்டி யாரப்பற்று அல்லது கொட்டி யாரபுரப்பற்று என்று

இக் கொட்டியாபுரப்பற்று தேசத்தின் எல்லைகளை அதன் சிறப்புக்களை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் அல்லது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுந்ததாகக் கொள்ளப்படும் “குட்டிக்காளி காவியம்” இவ்வாறு கூறுகின்றது.

“திருமருவு கோணமலை வடசார்பிலாகச்
செய்யவொரு வாரித்திரை கீழ் சார்பிலாகக்
குருக்கள் என்னும் வளகங்கை மேல்சார்பிலாக
வெருகல் எனும் செழுமை நதி தென் சார்பிலாக

ஆன இந் நாள் கெல்லை அமைவாக உள்ள
அகமகிழ் வளங்கொழிக்கும் செந்நெல் விளைகழனி
தேணோழுகு மலர்க்காவும் தீங்கனிக் காடும்
செழித்து வளர்கின்றதொரு சிவபுண்ணிய பூமி...."

இவ்வாறாக ஏறத்தாழ 615 சதுரகிலோமீற்றர் பரப்பளவைக் கொண்ட கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள நால்வகை நிலங்களையும் வளப்படுத்துவது மாவலி என்றழைக் கப்படுகின்ற மகாவலி கங்கையாகும். இது இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்து கொட்டியாபுரத்தை செழிப்பாக்குகின்றது. மேற்குப் புறமாக குருக்கள் கங்கை என்னும் பெயரோடு கொட்டியாரக் குடாக்கடலிலும், தென்புறமாக வெருகல் கங்கை என்றவாறு வங்காள விரி குடாக்கடலிலும் சங்கமமாகின்றது.

கொட்டியாரத் துறையானது குருக்கள் கங்கை கழிமுகத்திலேயே அமைந்துள்ளது. பின்னரான காலங்களில் கொட்டியாரத்துறை மற்றும் முதூர் இறங்குதுறை என்னும் பெயர்களோடு கொட்டியாரக் குடாவினுள் வட்டம், பொலிஸ் நிலையம், தற்போதய இறங்குதுறை அமைந்துள்ள இடம் போன்ற மூன்று இடங்களில் காணப்பட்ட இத்துறை பண்டைய காலத்திலும், காலனித்துவ காலத்திலும் சிறந்த கேந்திர முக்கியத்துவம் கொண்ட வாணிபத் துறையாகவும் இருந்துள்ளது.

கி.மு. 444 இல் கொட்டியாரத்துறை

இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் மகாவம்சத்தின் கூற்றுப்படி, விஜயன் தனக்குப் பின்னர் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கும் படி, தனது தந்தையின்

தேசத்திற்கு விடுத்த அழைப்பின் பேரில் கி.மு 444 இல் பண்டுவாசுதேவன் என்பவன் தனது தோழர்களுடன் இலங்கை வந்தான். இவ் வருகை மகாகாந்தார நதி முகத்தில் உள்ள கோணகமாகாத்துறை ஊடாக இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறாக மாறுவேடத்திலே வந்திறங்கி அனுராதபுரி சென்றடைந்த பண்டுவாசு தேவன் போலவே அவனது இராணியாக வந்த பத்த கச்சனா என்பவளும் அவளது தோழியருடன் மாறுவேடங்களில் இத் துறையினுடாகவே சென்றுள்ளனர். இங்கு கூறப்படும் நதிமுகத்தில் உள்ள துறை கொட்டியாரத் துறையாகவே கருதப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பண்டுவாசு தேவன், பத்தகச்சனா குழுவினர் அனுராதபுரி செல்வதற்காக இங்கு மாறுவேடங்களில் இறங்கியதற்கான காரணம் என்ன? அனுராதபுரி அரசனான விஜயனின் நெருங்கிய உறவினர்களான இவர்கள் வந்திறங்கிய இக் கொட்டியாரத்துறை அக்காலத்தில் பல நாடுகளின் கப்பல்கள் வந்திறங்கும் புகழ்மிக்க வணிகத் துறையாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

விஜயனின் அரசுக்கு எதிரான பகையரசர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இத்துறை இருந்திருக்கவேண்டும். இலங்கையின் பூர்வீக குடிகளுள் ஓன்றான இயக்கர்களின் இராச்சியத்தை அபகரித்த விஜயனுக்கு இயக்கர் குல மக்களே எதிரிகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே விஜயனுடைய காலத்தில் இக் கொட்டியாரம் இயக்கர் குத்தவர்களின் இராச்சியமாகவே இருந்திருக்க சந்தர்ப்பங்களுண்டு.

வரலாற்றின் தொடர்ச்சியற்ற பேணப்படு தன்மை காரணமாக, கொட்டியாரத்துறையின் அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல சம்பவங்கள் பிற்காலங்களிலேயே மேலெத்தேய காலனித்துவ ஆட்சியின் போது நிகழ்ந்துள்ளமையை குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

கண்டி இராசதானியின் ஆதிக்கம்

இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்கள் பலவும் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சிக்குப்பட்டதாகக் காணப்பட்ட அதே வேளை கொட்டியாரபுரப்பற்று வன்னிமை கண்டியரசின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றிருந்தமையையும் அறிய முடிகின்றது. இதற்குக் காரணம் கண்டி இராசதானியின் வெளியுலகத் தொடர்பு மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கை களினுடைய முக்கிய பங்கு கிழிக்கிளங்கை யினுடாகவே இடம் பெற்று வந்துள்ளது. இதில் கொட்டியாரத்துறையின் முக்கியத்துவம் பிரதானமானது எனலாம்.

கிளிவெட்டி முறை

கொட்டியாரப்பற்றிலுள்ள கொட்டியாரத் துறையைப் போல வெருகல் கழிமுகத்துக்கண்மையில் அமைந்துள்ள இலங்கைத் துறையும் அக்காலத்தில் பிரசித்தமான தொன்றாக காணப்பட்டது. இத்துறைகளினுடாக தரையிறக்கப்படும் பொருட்களுக்கான வரி சேகரிக்கும் முறைக் (சுங்கச்சாவடி) கிளிவெட்டி அருகே காணப்பட்டது என்றும், இவற்றினுடாக தவளங்கள் (பொதி சுமக்கும் மாடுகள்) மூலம் கண்டி இராச்சியத்துடனான வர்த்தக நடவடிக்கைகள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை பேராசிரியர். சி. பத்மநாதன்

அவர்களின் ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும் என்னும் நால் மூலமாக அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது.

கொட்டியாரக் கோட்டை

கொட்டியாரத்துறையினதும் கொட்டியாரக் குடாவினதும் முக்கியத்துவம் கருதி, ஆரம்பகால மேலைத்தேய ஆக்கிரமிப் பாளர்களான போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோர் கொட்டியாரத்துறைக்கு அண்மையில் கோட்டைகளை அமைத்து ஆக்கிரமித்தனர். இதனாலேயே கொட்டியாரத்துறை ஆறானது “கோட்டையாறு” என்றும், இதனாகினுள்ள புளியமரமானது “கோட்டையாற்றுப் புளிய மரம்” (நொக்ஸ் புளிய மரம்), என்றும், பாடசாலையானது (மூதார் மத்திய கல்லூரி) “கோட்டையாற்றுப் பள்ளிக்கூடம்” என்றும், கிணறு “கோட்டையாற்றுக் கிணறு” என்றும் அழைக்கப்பட்டு வருவது கீன்றும் வழக்கிலுள்ளது. விவர்களைப் போலவே பிரான்சியரும் கொட்டியாரக் குடாவினுள் மூன்று கோட்டைகளை அமைக்க முயற்சித்தனர். எனினும் விவர்களது ஆதிகம் அதிக நாட்கள் நீஷ்க்கவில்லை.

இளஞ்சிங்கவன்னியறும் பண்டாரவன்னியறும்

ஒல்லாந்தருடைய காலத்தில் கொட்டியாபுரத்து வன்னிமையான கிருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னிமை (கி.பி 1600கள்) ஒல்லாந்தரை தாக்கி அவர்களை இங்கிருந்து அப்புறப்படுத்தியது போலவே, பிரித்தானியர் காலத்தில் (கி.பி 1803) ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக பண்டார வன்னியறுடைய கொட்டியாபுரத்தின் மேலான படையெடுப்பும் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆங்கிலேயர்கள் கொழும்பிலிருந்து கிழக்குக் கடல் வழியாக வந்து கொட்டியாரம் துறைமுகத்தில் இறங்கி அங்கிருந்து தரை வழியாகவே மன்னார், மற்றும் யாழ்ப்பாணம் செல்வது வழுமை இவர்களது வர்த்தகமும் கொட்டியாரதுறைமுகம் ஊடாக இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே இவர்களின் நடமாட்டத்தைத் தடுக்கும் முகமாக மூல்லைத்தீவிலிருந்து வந்த பண்டார வன்னியனால் கொட்டியாபுரத்தின் மீது கி.பி 1803 ஆவணி மாதம் வெற்றிகரமான தாக்குதல் ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட்டது. தோல் வியடைந்த பிரித்தானியர் திருக்கோணமலைக்குப் பின் வாங்கினர் என்றும் அறிய முடிகின்றது.

றொப்ட் நொக்ஸ் (Robert knox)

மேலைத்தேய ஆக்கிரமிப்பாளர்களான ஓல்லாந்தரின் ஆட்சிக்குள் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்கள் அடங்கியிருந்த காலப்பகுதியிலூள் பிரித்தானிய வணிகக் கப்பல்களும் இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தன.

இக்காலத்தில் றொபர்ட் நொக்ஸ் அவர்களின் தலைமையில் ஆங்கில கிழக்கிந்திய கப்பலுக்குச் சொந்தமான “ஆன்” என்னும் ஆயுதம் தாங்கிய வணிகக் கப்பல் சென் ஜோர்ஜ் (இன்றைய சென்னை) துறைமுகத்துக்குச் சென்று மீண்டும் வணிகப் பொருட்களுடன் ஸென்டன் நோக்கிப் பயணமான வேளையில், கடல் புயலின் தாக்கத்தினால் கி.பி 1659 இல் கொட்டியாரக்குடாவில் தரித்து நின்றது அவ்வேளையில் கொட்டியாரத்துறையிலூடாக மக்களுடன் வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட வேளையில் கொட்டியார

இற்றுக்கு அருகாமையிலுள்ள பெரிய புளிய மரத்தின் கீழ் வைத்து நொபட் நொக்ஸ் கண்டி மன்னனால் கைது செய்யப்பட்டார்.

பின்னர் லண்டனுக்குத் தப்பிச்சென்ற அவர் “An historical relation of the island ceylon” என்னும் நூலில் தான் முதாரில் கைது செய்யப்பட்டது பற்றி விரிவாக கூறியுள்ளார். இந் நால் 1681-03-18 இல் வெளியாகியிருந்தது.

நொபட் நொக்ஸ் கைது செய்யப்பட்ட இடத்திலிருந்த புளிய மரம் “நொக்ஸ் மரம் (Knox tree)” என அழைக்கப் படலாயிற்று. பின்னர் அங்கு ஒரு நடுக்கலூம் நடப்பட்டது. தீவில்

“This is the white man’s tree under which Robert knox captain of ship ‘ANN’ was captured A.D1660. This stone was placed here in 1893” என எழுதப்பட்டிருந்தது.

இலங்கை அரசாங்கத்தால் சுற்று மதில் அமைத்து பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த இப் புளிய மரம் இப்பிரதேசத்தில் 1957 இல் ஏற்பட்ட பெருவெள்ளம் மற்றும் 1964 இல் ஏற்பட்ட சூறாவளி என்பவற்றால் முற்றாக சேதமடைந்து விழுந்து விட்டது. தீவின் ஒரு கிளை எடுத்துச் செல்லப்பட்டு கொழும்பு தேசிய நூதன சாலையில் வைக்கப் பட்டுள்ளதாக குறிப்புகள் காணப்

படுகின்றன. பின்னர் இவ்வூர் மக்களால் இவ்விடத்தில் புதியதொரு புளியமரம் நடப்பட்டு பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ்விடம் தற்போது ஒரு வரலாற்று சுற்றுலாத் தலமாகவும் விளங்குகின்றது.

கொட்டியாரத்துறையினுடான மக்கள் பயணம்

இவ்வாறான வரலாற்றுப் புகழ் கொண்ட கொட்டியாரத் துறையானது பின்னரான காலங்களில் வாணிபப் பொருட்களை தென்னிந்தியா, யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை, திருகோணமலை, திருக்கோவில் போன்ற பல பிரதேசங்களுக்கு ஏற்றியிறக்கும் (வத்தைகள் மூலம்) துறையாகவும், கொட்டியாபுரத்து மக்களை திருகோணமலை நகருக்கு ஏற்றியிறக்கும் (வத்தைகள், ஹோஞ், கப்பல் போன்றவை மூலம்) துறையாகவும் கிருந்து வந்துள்ளது.

கிருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து வாணிப நடவடிக்கைகளுக்காக திருகோணமலைத்துறைமுகம் புகழ் பெறத் தொடங்கியதும் கொட்டியாரத்துறையின் முக்கியத்துவம் குறைவடைய ஆரம்பித்தது.

2013 ஆம் ஆண்டு கிண்ணியா, உப்பாறு, கங்கை இரால்குழி துறைகளுக்கு பாலங்கள் போடப்பட்டமையைத் தொடர்ந்து மக்களின் போக்குவரத்து தரைவழிப்பாதையால் கிடைவாக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக கடல்வழி போக்குரத்தின் முக்கியத்துவம் குன்றி கொட்டியாரத்துறையின் பாவனையும் வெகுவாகக் குறைவடைந்ததைக் காணக்கூடிய தாகவுள்ளது.

உசாத்துணையாக:-

1. காலனித்துவ திருக்கோணமலை (2010) - கணக்காபதி சரவணபவன்
2. கொட்டியஸ்ரூபர்ஸ் வரலாறு (2003) - எம்.ஏ சமது
3. திருக்கோணமலை கலை இலக்கிய வரலாறு (2012) - திருமலை நவம்
4. ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும் - பேராசியர் சி. பத்மநாதன்
5. வரலாற்றுத் திருக்கோணமலை (2003) கணக்காபதி சரவணபவன்
6. Ancient inscription of ceylon (1893)

ஆய
கும்பாபியேக
சிறப்பு மறை
23.04.2016

திருக்கரசையம்பதி அகத்தியதாபன சிவன் ஆலயம்

அகத்திய விங்கம்

திருகோணமலை தேசத்திலே குறிப்பாக கொட்டியாபுரப்பற்றிலே (இன்றைய முதூர், சேருவில மற்றும் வெநுகல்) பண்டைய காலங்களில் பல எண்ணிக்கையிலான சிவாலயங்கள் காணப்பட்டதாகவும், கிவைகளில்

சில கால ஓட்டத்தில் அழிந்து விட்டன என்றும் வரலாற்று நூல்கள் மற்றும் புராணங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. ஆனால் இதே போல இன்றும் எம் கண் முன் னே பல சிவாலயங்கள் படிப்படியாக அழிவடைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு அழிவடைந்து நிர்மூலமாகிய போதிலும், அதன் பாரம்பரிய வழிபாட்டு சம்பிரதாயங்கள் இன்றளவும் பேணிப்பாது காக்கப்பட்டு வருகின்றதுமான ஓர் சிவாலயமே புராதன வரலாற்றுப் பெருமை வாய்ந்த திருக்கரசையம்பதி-அகத்தியதாபன சிவன் கோயில் ஆகும்.

பண்டைய காலத்து திருக்கோணமலை பிரதேசமானது நான்கு பற்றுக்களை (பற்று - பெருநிலப்பரப்பு) கொண்டதாக காணப்பட்டது. திருக்கோணமலைப்பற்று, கொட்டியாபுரப்பற்று, கட்டுக்குளப்பற்று, மற்றும் தம்பகொமப்பற்று என்பனவே அவைகளாகும். கொட்டியாபுரப்பற்று (இன்றைய மூதார், சேருவில மற்றும் வெருகல் பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகள்) பிரதேசத்தை வளங்கொழிக்கச் செய்கின்ற மாவலிகங்கை இருகிளைகளாகப் பிரிந்து கடலுடன் சங்கமமாகின்றது. இவ்வாறு மேற்குப்பக்கமாகச் செல்லும் ஒரு கிளையான குருக்கள் கங்கையின் கரையோரமாக வடுணாவில், அகத்தியதாபனம், கங்குவேலி, நீலாப்பனை அடங்கலான பெரும் பிரதேசம் பண்டைய காலங்களில் திருக் கரைசெயம்பதி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இப்பகுதியின் சிறுபகுதியே இன்றைய கங்குவேலி கிராமமாகும். இது மாவலி கங்கையை எல்லையாகக் கொண்டிருப்பதால் கங்கைவேலி என்று பெயர் பெற்று, பின்னர் கங்குவேலி என்று மருவியதாக கூறப்படுகின்றது.

மகாவலி கங்கை (மாவலி கங்கை) யானது குருக்கள் கங்கை என்றும் வெருகல்கங்கை என்றும் இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து முறையே (மூதாரில் மூன்று சிறு கிளைகளாக) கொட்டியாரக்குடாக் கடலிலும், மற்றையது வெருகல், இலங்கைத்துறை பகுதியினூடாக வங்காளவிரிகுடாக் கடலிலும் கலக்கின்றமை கொட்டியாரபுரப்பற்றிற்கு சிறப்பு.

உராவதும் என்ற இந்திரனின் யானை சாபத்தினால் காட்டுயானையாக கங்கைவளியில் அனைந்து திரிந்து,

ஆதிசிவன் கோயிலில் வழிபட்டு சாபவிமோசனம் பெற்றது. இதனால் கிப்பகுதி கரசை என்றழைக்கப்படுகிறது(1). இதுவே “திரு” என்னும் புனித அடைமொழியைப் பெற்று திருக்கரசை யம்பதி ஆகியது. இது திருக்கரசை என்றும் திருக்கரைசை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. (பதி-தலம்)

இவ் ஆயைம் மூதார் பிரதேச செயலாளர் பிரிவில் அமைந்துள்ள கங்குவேலி கிராமத்திற்கு அடுத்தாற்போல் அமைந்திருந்தது. கங்குவேலிக்குளத்திற்கு சில மைல்கள் தொலைவிலேயே அகத்தியதாபனம் அமைந்துள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து சில மைல்கள் தூரத்தில் உள்ள வெள்ளந்தாங்கி அணைக்கட்டுக்கு அப்பால் (அல்லைகந்தளாய் விவசாயத்திட்டத்தின் போது அமைக்கப்பட்டது) வவுணாவில் பகுதி அமைந்துள்ளது.

கங்குவேலி கிராமத்திற்கு கிளிவெட்டியிலிருந்து தெகிவத்தை என்னும் கிராமத்திற்கூடாக அல்லது லிங்கபுரம்-ஆதியம்மன்கேணி கிராமத்திற்கூடாகவும், அல்லது மல்லிகைத்தீவுக்கூடாகவும் செல்ல முடியும்.

இன்று இப்பிரதேசத்தின் பெரும்பகுதி வனாந்தரங்களாகவும், வயல் நிலங்களாகவும் காணப்படுகின்ற போதிலும் அன்றையகாலங்களில் சைவக்கோயில்கள் பலவற்றைக் கொண்ட, நாகரீகத்தில் சிறந்த கலை கலாச்சார பண்பாடுகளைக் கொண்ட ஒரு சைவ சாம்ராஜ்ஜியமாக இருந்திருப்பதற்கு இங்கு காணப்படும் அழிபாட்டு ஏச்சாங்களும், திருக்கரைசைப்புராணமும், பரம்பரை பரம்பரையாக

பேணப்பட்டு வருகின்ற செவிவழிக் கடைகளும் சான்றுகளாகும். இச் சுற்றாடலிலே பல வரலாற்றுப்புகழ் மிக்க சிவாலயங்கள் அமைந்துள்ளமையும் இங்கு நோக்கு தற்குரியது. அவைகளாவன! திருக்கரைசையம்பதி தீர்த்தக்கரை சிவன் கோவில், அகத்திய தாபன சிவன் கோவில், கங்குவேலி சிவன் கோவில், திருமங்கலாய் சிவன் கோவில், பாரதிபுரம் நாகலிங்கேஸ்வரர் சிவன் கோவில், மல்லிகைத்தீவு சிவன் கோவில், இலிங்கபுரம் சிவன் கோவில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். மிகக் குறுகிய நிலப்பரப்பில் இத்தனை சிவாலயங்கள் காணப்படுகின்றமையால் இவ்விடத்திலே ஒரு சிறப்புமிக்க சைவ சாம்ராஜ்ஜியம் இருந்துள்ளமையானது புதிப்படுகின்றது. இதிலே 1957இம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அல்லை விவசாயக் குழுயேற்றத் திட்டத்தின் போது பாரதிபுரம் (LB-4) கிராமம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இங்கு குழுயேறிய ஒருவர் தனது காணியை ஏர் கொண்டு உழவு செய்தபோது பாரதிபுரம் சிவன் கோயில் சிவலிங்கம் (முன்னர் இருந்த பெரிய சிவலிங்கம். இது சேதப்பட்டிருந்தமையால் வெருகல் ஆற்றில் போடப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.) கண்டுபிடிக்கப்பட்டமே இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

திருக்கரைசையம்பதி - அகத்திய மாருளிவர்

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தலபுராணங்களைக் கொண்டமைந்த இரண்டு சிவாலயங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். அதாவது திருக்கோணஸ்வரத்தைப் போலவே திருக்கரைசையம்பதியும் புராதன வரலாற்றுத் தலமாகும். இவ்விரண்டுக்குமே தலபுராணங்கள் உள்ளன.

திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு தட்சணகைலாய் புராணம் போலவே திருக்கரைசையம்பதிக்கு திருக்கரைசைப்புராணம் பெருமை சேர்க்கின்றது. இத்தலத்தினுடைய வரலாறு பற்றி திருக்கரைசைப்புராணம் இவ்வாறு கூறுகின்றது! (2)

வடகயிலையில் சிவபெருமானுக்கும் உமாதேவியா ருக்கும் நடைபெறும் திருமணக்கோலத்தைக் காண்பதற்காக இருஞ்சுரர், முனிவர், சித்தர், இயக்கர், கந்தரவர் முதலானோர் கூழியபோது வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது. சமநிலை தளம்பியது. அச்சமயம் சிவபெருமான் உரைத்த வாக்கிற்கிணங்க குறுமுனியாகிய அகத்திய மாமுனிவர் பொதிகை சென்றார். பின் அங்கிருந்து கடல்கடந்து ஈழத்தை அடைந்து, தென்கயிலைவாசன் கோணநாயகரை வழிபட்டார். சமனையங்கிரியில் (சிவனாளிபாதமலை) பிறந்து கோணையங்கிரியில் (திருக்கோணேஸ்வரம்) தலைவைத்துக் கிடப்பது போல் உள்ள மாவளி கங்கையின் பெருமையை உணர்ந்து சிவனுடைய எண்ணப்படி கரைசைப்பதிக்குச் சென்றார். அங்கு இலிங்கதாபனம் செய்து அதற்கு சர்வதீர்த்தமுடையவர் என்று பெயருமிட்டு, நவதீர்த்தக் கணபதியையும் தாபித்து வழிபட்டு வந்தார். இவ்வாறு தாபித்த இலிங்கத்தினின்றும் தோன்றிய சிவபெருமான் உமாதேவியார் சமேதராய் திருமணக்கோலத்தில் அகத்தியமுனிருக்கு கூறிய வாக்கிற்கிணங்க காட்சி கொடுத்தார். இவ்வாறு இப்புராணத்தின் கங்கை சருக்கம், தாபன சருக்கம் என்னும் பகுதிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகத்தியர் முதூர் (முத்தூர்) பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதப்படுவதால் அவர் முத்தூர் அகத்தியர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். தேவசித்தருக்கும் கமலம் என்பவருக்கும் மார்கழி மாதம் ஆயிலிய நட்சத்திரம் மூன்றாம் பாதத்தில் வேளாளகுலத்தில் முத்தூரில் பிறந்தார் (3). இவரது மனைவி புத்திய சித்தரின் சகோதரி ஹோபாமுத்திரை ஆவார். இவரின் செயற்பாடுகள் நான்கு யுகங்களிலும், 48 தலைமுறைகளாகவும் அறியப்படுவதால் அகத்தியர் என்பவர் ஒருவரா அல்லது பலரா என்பதில் உள்ள தெளிவின்மை கிண்ணும் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது.

மன்னர் சிங்கபூதரனின் ஆயைப்பணி

அகத்திய முனிவருக்குப் பின்னர் மிக நீண்ட காலத்தின் பின்னர் இந்தியாவின் அயோத்தியிலிருந்து போரான்றில் தோல்வியற்ற சிங்கபூதரன் என்னும் பெயர் கொண்ட அரசன் சலகாமி என்னும் குதிரையின் உதவியுடன் கடலைக்கடந்து இலங்கைத்தீவின் கிழக்குக்கடற்கரையை அடைந்தான். (இது திருமங்கலாய்க்கு சில மைல்கள் தொலைவிலுள்ள இலங்கைத்துறையாக இருக்கலாம்.) பின்னர் திருமங்கலாய் என்ற விடத்தில் இருந்து கொண்டு அரசாண்ட மன்னன் எழில் வேந்தன் உடைய மகள் திருமங்கை என்பவளை திருமணங்ம் செய்து சிவாலைமும் அமைத்து இலங்காதலத்தை ஆட்சிபுரிந்தான். அத்தோடு அகத்திய முனிவரால் தாபனம் செய்யப்பட்ட சிவன் ஆலயத்தையும் புனரமைத்து சிறப்பாக பூசைகள் நடைபெற ஏற்பாடுகளையும் மேற்கொண்டான்.

இதன் பின்னரான காலங்களில் இத்தாபன சிவன்ஆலயம் மீண்டும் பாழ்பட்டுக் கிடந்ததாகவும், அதன் பின்னர் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு கோயில் அமைத்து பூசைவழிபாடுகள் இடம் பெற்றதாகவும் திருக்கரைசைப் புராணத்தின் பூசைச் சருக்கம் என்னும் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகத்தியதாபன புராதனங்கள்

இவ்வாறு பலகாலங்கள் அகத்தியமாழனிவர் இவ்விடத்திலிருந்து சிவவழிபாடுயற்றி ஆயகலைகள் பலவற்றையும் போதித்து, பலதேச மாணவர்கள் இங்கு தங்கியிருந்து பழுத்த ஒரு குருகுலம் சார்ந்த பல்கலைக் கழகமாகவும், நாகரீகத்திற் சிறந்த மக்கள் கூட்டங்களைக் கொண்டாகவும் இருந்த திருக்கரைசையம்பதி காலப்போக்கில் மாவலி கங்கையின் பெருக்கெடுப்பினால் அழிந்து போயிருக்கலாம் என்ற பெரியவர்கள் கூற்றுப்படி ஊகிக்கப்படுகின்றது.

அதற்கு சான்றுகள் பகர்வன போல் இவ் அகத்தியதாபன சுற்றாடலில் பழைமை வாய்ந்த கருங்கற் தாண்கள், பாவனை பலவற்றிற்கு பயன்பட்டது போன்ற தோற்றம் கொண்ட கருங்கற் சிதைவுகள் என்பன காணப்படுகின்றன. அத்தோடு இங்கு காணப்படும் வாசல் வட்டக் கற்கள், கோழுகை, முக்கூட்டுக்கல், பலிபீடம், வாயிற்பழக்கற்கள், அரைத்து மாவாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது என கருதப்படும் குழிகள் கொண்ட கருங்கற்கள், விளக்கேற்றப் பயன்படுத்தப்பட்டதாக கருதப்படும் கருங்கற்கள், பெரும்

எண்ணிக்கையிலான கருங்கற்தூண்கள், அகத்தியரின் பாதச்சவடுகள், பல சித்திரவேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கருங்கற் பொழிவுகள் என்பன இதன் பழம்பெருமையை எடுத்தியம் புகின்றன.

இன்று அகத்திய தூபன ஆலயத்தில் காணப்படுகின்ற சிவனிங்கம் அகத்திய மாழனிவரால் தாபிக்கப்பட்டதாக கருதப்படுகின்றது. (இது 2014 லில் இது சமய சகிப்புத்தன்மையின்மை காரணமாக சிலரால் சேதமாக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.) இங்கிருந்து சில மைல்கள் தொலைவிலேயே வெருகலம் பதி, திருமங்கலாய், இலங்கைத்துறை, கொட்டியாரத்துறை, சேருவில், நீலாப்பளை மற்றும் மேன்காமம் என்பன அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் கொட்டியாபுரத்து வன்னிமைகள் மேன்காமம் பகுதியில் வாழ்ந்து இங்கிருந்து கொட்டியாபுரப்பற்றை ஆட்சிசெய்ததாக அக்காலத்தேய ஆவணங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

அகத்திய தூபன ஆழியமாவாசை தீர்த்தம்

முன்னர் இவ்வாயயம் சிறப்புடனிருந்த போது இங்கிருந்து ஆடி அமாவாசை தினத்தில் அம்பாள் சமேதரராய் சிவபெருமான் மாவலி கங்கைக் கரைக்கு எழுந்தருளுவது வழக்கம். இதே போல திருமங்கலாய் சிவன் கோயிலி விருந்தும் ஆழியமாவாசை தினத்தில் தீர்த்தமாடச் செல்வது வழமையான நிகழ்வுகளாகும்(4). ஆனால் இவ்விரு ஆலயங்களும் அழிவடைந்த பின்னர் கங்குவேலி சிவன் கோயிலிலிருந்து ஆழியமாவாசை தினத்தில்

அமிர்தபாவினி அம்பாள் உடனுரை சந்திரசேகரப் பெருமான், அகத்தியதாபன சிவன்கோயிலுக்குச் சென்று அங்கு சிவலிங்க பூசை வழிபாடுகளைத் தொடர்ந்து நவதீர்த்தக் கணபதிக்கும் பூசைகள் செய்த பின்னர் இங்கிருந்து 10 கி.மீ தொலை விழுள்ள அகத்திய மாழனிவர் தீர்த்தமாழியதாகக் கருதப்படும் வவுணாவில் தீர்த்தக்கரையில் தீர்த்தமாடுதல் சமகாலத்து வரலாறு.

திருகோணமலை, முதூர் மற்றும் ஈச்சிலம்பற்று மக்கள் கங்குவேலி கிராமத்திற்கூடாகவும், தம்பலகாமம், ஆஸங்கேணி மற்றும் கிண்ணீயா மக்கள் கங்கையின் மறுகரையினுடாகவும் தீர்த்தமாட வவுணாவில் வந்தடைவது வழுமை. அன்றிரவு விழியவிழிய திருக்கரைசைப்புராணம் பழத்து பயன் சொல்லும் நிகழ்வு வெகு சிறப்பாக நடைபெறும். அதிகாலையில் புனித தீ யிதிப்பும் அதைத் தொடர்ந்து கங்கைக் கரையில் தீர்த்தமாடுதலும் இடம்பெறும். இங்கு தீர்த்தமாடுதலின் சிறப்பு, இம் மகாவலிகங்கையின் மகிமை பற்றி திருக்கரைசைப்புராணம் விரிவாக இலக்கிய நயத்துடன் எடுத்தியம்புவது சிறப்பானது.

ஆழ அமாவாசை தினத்தில் தந்தையை இழந்தவர்கள் பிதிரிக்கடன் செய்வர். கிவ அகத்திய தாபனத்தில் தீர்த்தமாடுதல் போல மட்டக்களப்பில் அமிர்தகழி மாமாங்கேள்வரர் ஆயைம் (துறபோதைய மாமாங்கப் பிள்ளையார் ஆயைம்). யாழ்ப்பாணத்தில் கீரிமலை, நகுலேள்வரம் கோயில் என்பனவற்றில் தீர்த்தமாடுதல் சிறப்பானவையாகும். இதேபோல் தாயை இழந்தவர்களுக்கு

சித்திரைமாத பெளர்ணமி தினம் சிறப்பானதாக கூறப்படுகின்றது.

தீர்த்த நிகழ்வைத் தொடர்ந்து பெருமான் அகத்தியதாபனம் சென்று, அங்கு அபிசேக ஆராதனைகள் திடம்பெறும். கிடை நிறைவெட்டந்ததும் சிவபெருமான் அம்பாளுடன் வந்த வழியாகவே கங்குவேலி ஆதிசிவன் கோயிலை வந்தடைவார். அங்கு ஆதிவைரவரவருக்கு உருண்டைச்சோறிடும் சம்பிரதாயச்சடங்கு நடைபெறும். இச்சடங்கு தொன்றுதொட்டு பரம்பரை பரம்பரையாக மருமக்கள் முறையில் நடாத்தப்படுவது வழக்கமாகக் காணப்படுகின்றது.

திருக்கரைசைப்புராணம் படித்தல்

தேசத்து மக்கள் அனைவரும் மாவலி கங்கைக் கரையோரத்திலே ஆழமாவான தினத்தன்று கூடி புராண படனம் செய்யும் திருக்கரைசைப்புராணத்தை எழுதியவர் யாரென்று உறுதியாகத் தெரியாத போதிலும் சிலர் கிடை உமாபதி சிவாச்சாரியார் பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவரே இயற்றினார் என்பர்.

அறிந்த வரையில் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமையாகிய ஸ்ரீ மத் பூபாலபிள்ளை வன்னிமை அவர்களினுடைய முயற்சியினால் இப் புராணம் இத் தீர்த்தக் கரையில் படித்தும், பொருள் சொல்லப்பட்டும் வருகின்றது. அதே போல குஞ்சிங்க சங்கம பக்திகளில் சிறந்தவரும் பரோபகாரச்சருமாகிய கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமை ஸ்ரீ மத் த. முத்துக்

குமாரபிள்ளை அவர்களின் வேண்டுகோளின் படி திருகோணமலைத் தமிழறிஞர் திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்களால் ஒயலைச்சுவடியில் இருந்து கி. பி. 1893 கில் அச்சிட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது. இதற்காக அகிலேசபிள்ளை புலவர் அவர்கள் பல இடங்களிலிருந்தும் தேழி சேகரித்த பத்து பிரதிகளில் ஒன்று சுமார் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டிருந்தது என்றும், இதற்கு உரை செய்தவர் யாழ்ப்பாணம் சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த ணி மத். அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் என்றும் திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் கி.பி. 1885 ஆம் ஆண்டு எழுதிய வரலாற்றுக் கட்டுரையின் மூலம் அறிய முடிகின்றது(5).

இதைத் தொடர்ந்து திருக்கரைசைப்புராணம் 1950 களின் பின் பலமுறை 1952(கோணேசர் அச்சகம்), 1975(கட்டைப்பறிச்சான் இந்து தினாளுர் மன்றம்), 1999 (திரு. சி. நந்தகுமார்), 2009(இந்து கலாச்சார அலுவல்கள் தினணைக்களம்), 2011(கொட்டியாபுரப்பற்று இந்துசமய அபிவிருத்தி ஒன்றியம்) கிள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் தமிழ்ஓளி வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் 1975 கில் திருக்கரைசைப்புராணத்தை மறுபிரசரம் செய்தபோது வீவ்வாறு கூறுகின்றார். அதாவது கொட்டியாபுரப்பற்றின் கழுதையும் மற்றும் மாவலி கங்கையாற்றின் பரிவாகத்தையும் நன்கு அறிந்த ஒருவரால் தான் இதைப் பாடமுடியும். எனவே இது கொட்டியாபுரப்பற்றில் வாழ்ந்த புலவரால்தான் அல்லது கவிஞரால்தான் பாடமுடியும் என்று அழைத்துக் கூறியுள்ளார்(6).

விஜயநகரப் பேரரசு காலத்து கோயில்

தட்சணை கைலாசபுராணத்தில் திருக்கரைசை சிவன்கோயிலின் கட்டடக்கலை விஜயநகர கலைப்பாணியில் காணப்பட்டதாக பின்வரும் பாடல் மூலம் கூறப்படுகின்றது (7).

"தூபி கோபுரங்களோடு கூடியதாய்,
நானாவித சித்திரங்களோடு விளங்குவதாய்,
நான்கு துவாரங்களோடு பொருந்தியதாய்,
ஒந்து பிரகாரங்களோடு கூடியதாய்....."
என்று பாடல் செல்கிறது.

13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதான் விஜயநகர கலைப்பாணியில் இலங்கையில் சிலாபம் முன்னேஸ்வரம், தம்பக்காமம் கோணைநாயகர் கோயில், சீதாவக்கை பரென்டிக்கோயில் (இதை போர்த்துக்கேயர் அழித்த போதிலும் தீன் அடிப்பாகம் பேணப்படுகின்றது.) ஆகியன கட்டப்பட்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

திருக்கரைசையும்பதியில் குளக்கோட்டு மன்றம்

திருகோணமலையில் ஆட்சி செய்த குளக்கோட்டு மன்றானின் ஆட்சிக் காலம் பற்றி பலராலும் பலவாறாகக் கூறப்படுகின்றது. மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் படி குளக்கோட்டன் காலத்தைச் சேர்ந்த ஆடகசவந்தரி கலிபிறந்து மூவாயிரத்தொரு நூற்றெண்பதாம் ஆண்டு (கி.பி 78) அரசியாக உள்ளாரசுக்கிரியில் ஆட்சி செய்ததாக கூறப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாண சரித்திரம் (ஆசிரியர் செ. இராசநாயகம் முதலியார்) குளக்கோட்டனின் காலத்தை சக வருடம் 358

(கி.மு 436)என்றும், அநுராதபுரி அரசன் பண்டோபயன் (கி.மு 437-367) காலத்தை சேர்ந்ததாகவும் கூறுகிறது.

யாழிப்பாண வைபவமாலையில் குளக்கோட்டு மன்னன் கி.பி 436 இல் (சாலிவாகன சகாப்தம் 358) திருக்கோணேசர் ஆயத்தைத் தரிசித்தான் என்றும், இவ் ஆயத் திருப்பணிகளை நிலைவேற்றுவதற்கும், பூசனைகளைச் செய்வதற்கும் ஏழு நாடுகளில் வயல்களையும் நிலங்களையும் ஏற்படுத்தி வருமானம் செலுத்தும் படியும், வன்னியர்களை அழைப்பித்துக் குழியிருத்தி மீண்டான் என்றும் கூறப்படுகின்றது

இவ்வாறாக குளக்கோட்டன் காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் சம்பவங்களின் உயிரோட்டங்கள் ஒத்துப் போகின்ற நிலையில், வெவ்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த சரித்திர நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறான காலத்தையே சுட்டி நிற்கின்றன. இதற்கு குளக்கோட்டன் என்னும் பெயர் முக்கிய காரணமாக அமைந்திருக்க இடமுண்டு. பிற்காலங்களில் பல மன்னர்கள் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகின்றது.

இங்கு குளக்கோட்டன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் குளங்களை வெட்டித் திருத்தி கோட்டங்களை (கோயில் கோபுரங்கள்) உருவாக்கியதால் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. எனினும் மனுநீதி கண்ட சௌழன் வம்சத்தவரும், திருக்கோணேஸ்வரத் திருப்பணிகள் செய்தவருமாகிய வரராமதேவருக்கு, நெற்றியில் ஒரு கொம்பு கொண்ட புத்திரன் பிறந்தான். இதனால் இவன் குளக்கோட்டன் என

அமைக்கப்பட்டான் என்று திருக்கோண்னாச்சல வைபவம் என்ற நாலில் கூறப்படுகின்றது.

மேலும் குளக்கோட்டு மன்னனும் திருக்கரைசையம்பதியில் கோயில் கொண்ட சிவபெருமானுக்குத் திருப்பணிகள் பல செய்து வழிப்பதாக

“இறையா யரிய ஸிந்திரன் றன்முனியன்குளக்கோட் மறையா மதிக்குல ராச விலக்குமி யேயினுமற் றறையா மழயர் தொழுங்கரை சைப்பதி யங்குறையு
மறையார் கலிக்கயி ளயரென் றாற்றலவ ரஞ்சலரே”

(79 வது பாடல்) என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.(8)

இதை எழுதிய திரு. சுப்பிரமணியர் ஆறுமுகம் புலவர் கிக் கோணமலை அந்தாதியை கி.பி 1806 லில் திருக்கோணமலை மன்னில் சிறப்புற்று விளங்கிய திருக்கோணாச்சல சைவ ஆத்மாத்தில் கிருந்து கொண்டு எழுதியதாக வரலாறு.

தற்போதய திருக்கோணமலை நகருக்கு அருகிலுள்ள உப்புவெளி சின்னாத்தாடுவாய் சித்திவிநாயகர் கோவில் வளாகத்திலுள்ள மடம் சுமார் 400 வருடங்களுக்கு முன்னர் சைவ ஆத்மாக கிருந்ததாகவும், கிக்கோவில் மடத்திலிருந்து பல புலவர்கள் வாழ்ந்து நால்கள் பலவற்றை எழுதியதாகவும், சுமார் ஆறு தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவரே சுப்பிரமணியர் ஆறுமுகப்புலவர் ஆவார் என்றும் சைவப்புலவர் பண்டிதர் கி. வடிவேல் அவர்கள் கோணமலை அந்தாதிக்கு எழுதிய முகவுரையில் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வின்லூன்றிக் கந்தசவாஸி கோயில் கல்வெட்டுக்கள்

25-08-2014 அன்று திருக்கோணமலை

நகரத்திலுள்ள வில்லூன்றிக்கந்தசவாஸி கோயில் வளாகத்தில் இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் (துமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டுக்கள்) படியடிக்கப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டன. இவை நெடிய கற்றாண்களில் எழுத்துக்களைக் கொண்டுள்ளது. இவ்விரு கல்வெட்டுக்களும் ஒரே சம்பவங்களையே கூறுகின்றன. இவை சாசன வரிவடிவங்களின் அடிப்படையில் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியனவாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை பாண்டியர் களின் சம்பவங்களோடு தொடர்புபட்டு காணப்படுகின்றன.

“பொற்கரசை மாமதுரைப் புத்தபிய வைத்த வீரன்

கற்கால திருநிலை வான்காப்பு.....”

என்ற வாசகங்களுடன் இக்கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. அதாவது மதுரையில் இருந்து வந்த புத்தபிய (சமஸ்கிருதத்தில் புத்தப்ரிய) என்பவனால் பாண்டியரின் வெற்றியைக் குறிக்க நடப்பட்ட ஒரு விஜயஸ்தம்பத் தூணாக இது காணப்படுகின்றது.(1)

அத்தோடு வென் அக்காதத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குடைய கரசை (திருக்கரசையம்பதி) மாநகரில் ஏதோவாரு விதமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்ததாக கருத முடிகின்றது. இதன் மூலம் பாண்டியர்கள் ஆதிகம் செலுத்துமளவுக்கு திருக்கரசை மாநகர் 13ஆம் நூற்றாண் டளவில் சிறப்பாக இருந்துள்ளது என ஊகிக்கப்படுகின்றது.

கங்குவேவிக்கல்வட்டு

திருகோணமலையின் பழம்பெரும் லெக்கியமான “கோணேசர் கல்வட்டு சாசனம்” கூறுகின்ற தானம், வரிப்பத்து மற்றும் இருபாகைமுதன்மை ஆகியவை பற்றிக் கூறுகின்ற பண்டைய சாசனங்களில் கங்குவேவி கல்வட்டு முக்கியமானது. இச்சாசனம் இப்பகுதியில் கண்டெடுக் கப்பட்டதால் “கங்குவேவி கல்வட்டு” என்று அழைக்கப் படுகின்றது. இது கோணைநாதக்கடவுளுக்கு வழங்கிய தானம் பற்றி கூறுகின்றது. (இது கங்குவேவி ஆதிசிவன் கோயிலில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது) இக் கல்வட்டு பற்றி பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா, ஹியூ நெவில், ஓல்லாந்தர் காலத்து வாண்சாண்டன் மற்றும் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் ஆகியோர் ஆராய்ந்துள்ளனர்.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கோணைநாதக்கடவுள் என்பது கங்குவேவியில் இருந்த கோயில் அல்லது திருகோணேசரம் அல்லது தம்பலகாமம் கோயில் கடவுளா? என்பது ஆய்வுக்குரியது. (விளக்கம்)

நிறுஞ்சைரசய்பதியில் புனர்விர்யானம்

இவ்வாறான பல புராதன வரலாற்றுச் சிறப்புகளைக் கொண்டதும் மாவலி கங்கையின் பெருக்கெடுப்பினால் சேதமடைந்ததுமான அகத்தியதாபன சிவன் கோயிலை புதுப்பித்து அழகு பார்க்கும் எண்ணங்கொண்ட இப்பிரதேச மக்களின் ஆவல் நிறைவேறாத நிலையில், எஞ்சியிருந்த ஆய கட்டாங்களும் சிறூல் சேதமாக்கப்பட்டது. ஆனால் 2013 கார்த்திகை 26 இல் இச்சிவன் கோயில் கடும்

பிரயத்தனத்திற்கு மத்தியிலும் இறைதொண்டரான திருகோணமலையில் வாழ்ந்து வருகின்ற மூர்த்தி ஜயா அவர்களின் வழிகாட்டவில், அப்போதய திருகோணமலை மாவட்ட அரசு அதிபராகவிருந்த திரு.ரீ.ரீ.ஆர்.ஷ. சிள்வா, மற்றும் மூதூர் பிரதேச செயலாளர் திரு. ந. பிரதீபன் அவர்களின் ஒத்துழைப்புடன் புனரமைக்கப்படாயிற்று. புனர்நிர்மானத்துக்கான அடிக்கல்லும் 2014-03-17 அன்று நாட்ப்பட்டது (12). பணிகளும் தொடர்ந்து பல சிரமங்களின் மத்தியில் நடைபெற்று வருகின்றன.

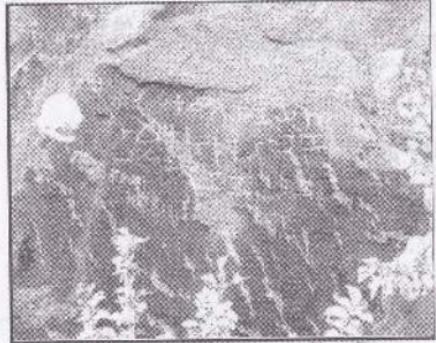
இப் புனருத்தாரண சிரமதானப்பணி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயம், சீக்ஸர்றுப்பிரதேசத்தின் பழமையைப் பறைசார்றும் வகையில் பலவிடங்களிலும் பலவகையான பொளிவுகளைக் கொண்ட கருங்கற்கள் சிதறிக் கிடந்ததை காண்முடிந்தது. இவ்வூலைத்தின் வரலாறு பேணப்பட வேண்டிய முக்கியத்துவமும் இங்குள்ள மக்களால் மட்டுமேன்றி உலகத்தினுள்ள இந்துக்களினாலும் உணரப்பட்டு வருகின்றது. இன்றும் கூட மக்கள் அனைவரும் அகத்தியதாபன சிவன் கோயிலில் வழிபாடியற்றிய பின்னர் மாவலி கங்கைக் கரையோரத்திலே ஆழயமாவாசை தினத்தன்று கூடி திருக்கரைசைப்புராணம் படித்து பயன்சொல்லுதல், புனித தீமிதிப்பு, தீர்த்தோற்சவம், அன்னதானம் என்பன ஆண்டு தோறும் நிகழ்கின்றது. காலம் கணிந்து அகத்திய தாபன சிவன்ஆலைம் பல டீபர்களுக்கு மத்தியில் 11.04.2016 இல் மகாகும்பாபிஷேகம் கண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மகாசித்தர் முத்தூர் அகத்தியர் (2001) - பேரவீனுர் க.பாலசுப்பிரமணியம் - (பக்- 4)
2. நிருக்கரைசெப்புராணம் (2009) - பதிப்பாசிரியர். க. இருபுரன்
3. மகாசித்தர் முத்தூர் அகத்தியர்(2001) - பேரவீனுர் க.பாலசுப்பிரமணியம் (பக்-5)
4. நிருகோணமலை மாவட்ட நிருத்தலங்கள் (1997) - சைவப்புலவர் கி. வடிவேல் (பக்-38)
5. புலவர் வே. அகிலேசபிள்ளை (2006) - கலாபூஷணம் த. சித்தி அமரசிங்கம்
6. இலக்கியப் பூந்துணர்- தமிழ்ஒளி,கலாபூஷணம் வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்களின் பவளவிழா 2000 - கலாவினோதன், கலைவினநுதன், கலாபூஷணம் த. சித்தி அமரசிங்கம், (பக்-154)
7. இளங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும் (2001) - திருமதி.ஜி. தனபாக்கியம் (பக்-201)
8. கோணமலை அந்தாதி (1990) - சைவப்புலவர் கி. வடிவேல் (பக்- 56)
9. இளங்கை தமிழ் சாசனங்கள் II (2013) - பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் (பக்-397)
10. மேலது (பக்-360)
11. மேலது (பக்-370)
12. வீரகேஸி (20-04-2014)- கட்டுரை- திரு.பொ. சுர்சிவாணந்தம் (பக்-12)

கலைக் கேசரி
சித்திரை - 2016

கொட்டியாரபுரப்பற்று பிராம் சாசனங்கள்

வெருகல் - வட்டவன் பிராமி

திருகோணமலை தேசமானது பண்டைய காலத்தொடக் கத் திலீருந் துவரலாற் றுக் காலம், காலனித் துவகாலம், சுதந் திரத்தின் பின்னரான காலம் என்று தற்போது வரை இலங்கை நாட்டின் வரலாற்று அரசியலில் பல திருப்பு

முனைகளுக்குக்களமாக இருந்து வந்துள்ளதை வரலாற்றுக் குறிப்புகள் மூலமாக அறியக்கூடியதாயுள்ளது. இதற்கு காரணங்களாக பண்டைய காலத்தில் இலங்கை நாட்டின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளுக்கு புகழ்பெற்றதான் கொட்டியாரத்துறை மற்றும் இலங்கைத்துறை போன்றவற்றோடு புகழ்பெற்ற கோணேசர் ஆலயம், வளந்தரு மாவலிகங்கை, அகன்ற கொட்டியாரக்குடா என்பவற்றையும் குறிப்பிடலாம்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தின் தென்பால் அமைந்துள்ள பெருநிலப்பரப்பு “கொட்டியாரபுரப்பற்று” அல்லது

“கொட்டியார்ப்பற்று” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. பண்டைய சாசனங்களில் இப்பிரதேசம் கொட்டியானார், கொட்டியாரம், கொட்டியாபுரம் என்று அழைக்கப்பட்டதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

புராதன சிறப்பு மிக்க கொட்டியாபுரப்பற்று என்னும் தித்தேசமானது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலும் மனித குழுமங்கள் நாகரீகச் சிறப்போடு வாழ்ந்தமைக்கான ஆதாரங்களை இங்கு காணப்படும் பழங்கால சிதைவுகள், கட்டா இடிபாட்டு எச்சங்கள், பிராமிக்கல்வெட்டு சாசனங்கள், மற்றும் இந்துமத தலைபூராணச் செய்திகள் என்பவற்றை தொல்லியல் சார்ந்த ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தும் போது அறிந்து கொள்ள முடியும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நால்வகை நிலங்களைக் கொண்ட கொட்டியாபுரப்பற்று (தற்போதய முதூர், சேருவில, வெருகல்) பிரதேசத்தில் பல பிராமி சாசனங்கள், கிரந்த மற்றும் தமிழ் மொழியிலான கல்வெட்டுகள், ஆதி திராவிடக்குடிகளின் வாழ்வியல் எச்சங்கள், புராதன பழமைமிக்க திருக்கரைசையம் பதி, வெருகலம் பதி திருமங்கலாய், சம்பூர் என்பனவும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது..

பெருங்கற்கால பண்பாடு

பிராமி சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியும் வழக்கில் இருந்த காலம் பெருங்கற்கால பண்பாடு நிலவிய ஆதி இரும்புக் கற்கால பண்பாட்டு காலமாகும். கொட்டியாரம், குச்சவெளி, புத்தளத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு, தமிழ்நாடு அரிக்கமேடு என்னுமிடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதும் பெருங்கற் காலத்துக்குரியது (கி.மு 1000 - கி.மு.250) என-

கருதப்படுவதுமான கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்டச் சிறைவுகள் மற்றும் இந்தோரை அடக்கம் செய்யப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதுமக்கள்தாழி (ஈழைத்தாழி) என்பன ஒத்த தன்மை யுடையனவாக காணப்படுகிறது(1). இவை ஒரே பள்பாடுடைய மக்கள் கூட்டத்தினரே இவ்விரு நாடுகளிலும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதையே காட்டுகின்றது.

தமிழ்பிராமி

மனித இனத்தில் எழுத்துக்களின் வழக்கு தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பாக சித்திரங்களாகவும், சித்திர எழுத்துக்களாகவும் எண்ணாங்கள் பதிவாகியுள்ளன. கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியிலேயே வரிவடிவம் தோற்றம் பெற்றதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. குறிப்பாக அகோகப்பேரரசரின் ஆட்சிக் காலத்தில் பிராமி என்றழைக் கப்படும் வரிவடிவம் தோன்றியதாகக் கருதப்படுகின்றது. இதனாலேயே வடபிராமியை அசோகப் பிராமி என்றழைப்பர். தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்து முறை தமிழ்பிராமி அல்லது தமிழி என்றழைக்கப்பட்டது.

வடபிராமி வரிவடிவங்கள் இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்த முன்பாகவே, தமிழ்நாட்டில் காணப்பட்ட தமிழ் பிராமி வரிவடிவங்கள் இலங்கையில் அறிமுகமாகிவிட்டன. இதுவரை இந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 75000 பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் சுமார் 50000 ஆதித்தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களாகும். இந்தியாவில் உள்ள தமிழ் சாசனங்களில் பிராமி, கிரந்தம், தமிழ், வட்டம் என நான்கு வரிவடிவங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இலங்கைத் தமிழ் சாசனங்கள் தமிழ் வரிவடிவத்தினும், கிரந்த வரி வடிவத்திலுமே எழுதப்பட்டுள்ளன.(2)

இத்தகைய காலத்துக்குரிய தமிழ்பிராமி சாசனங்கள் லெங்கையில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. அநூராதபுரத்தில் கண் டூபிடிக் கப்பட்ட இருக்கைத் தமிழ்பிராமி சாசனம், மட்டக்களப்பில் வேளிர் பற்றிய சாசனம், பெரியபுளியங்குள சாசனம், போன்றவை வீவற்றுள் சிலவாகும்.(3)

திருகோணமலையில் கொட்டியாபுரப்பற்றில் இக்காலத்தைய பிராமி சாசனங்கள் வெருகல்- ஈச்சிலம்பற்று, சேணையூர், கஜக்கொடிமலை, திருமங்கலாய், சேருவில போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

பிராமி குகைக்கல்வட்டக்கள்

என்று கருதப்படுகின்றது.

வெருகல் - வட்டவன் பிரதேசத்தில் பல இடங்களில் உள்ள குகைச் சுவர்களில் காணப்படும் வீவகையான பிராமி சாசனங்கள் துறவி களுக்கு வழங்கப்பட்ட தான் சாசனங்களாக இருக்கலாம்

வீவகையான குகைச்சாசனம் பற்றி பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் கூறுவதாவது!

“அநூராதபுரத்திற்கு பெளத்த சமயம் அறிமுகமாவதற்கு முன்னரே இங்கு பிராமி வரிவடிவம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனாலும் தமிழ் நாட்டினாடாக பெளத்தம் அறிமுகமான நிகழ்வு தமிழ்நாட்டுச் செல்வாக்கினாடாக பிராமி வரிவடிவம்

இங்கு பரவ வாய்ப்பாயிற்று. இக்காலகட்டத்தில் ஓரிரு வரிச் சாசனாங்கள் குகைகளில் மேல் விளிம்புகளின் கீழ்ப்பகுதிகளில் பொறிக்கப்பட்டன. இதனால் இவ்வகைச் சாசனாங்கள் பிராமிக்குகைக் கல்வெட்டுகள் என அழைக்கப்பட்டன. கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையான காலப்பகுதியில் இலங்கையின் குழியிருப்பாளர்கள் (வணிகர், நெசவாளர், எண் ணைய் வியாபாரி, மணிகர, உப்புவியாபாரி போன்றோர்) குகைகளைத் தானமாக வழங்கியிருந்த செய்தியினையே சீசாசனாங்கள் பதிவு செய்திருந்தன.

நான்கு திசைகளிலுமுள்ள பெளத்த சங்கத்திற்கு இறந்த காலத்திலும், எதிர்காலத்திலும் என இப்பிராமிப் பொறிப்பில் பெருமளவிற்கு ஒரே தன்மையைக் காணலாம். சீசாசனாங்களில் தானம் வழங்கியவரின் பெயர், அவருடைய விருதுப் பெயர், அவரது பரம்பரை, தொழில், சமுதாயத்திலுள்ள அந்தஸ்து முதலான விபரங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன."(4)

வெருகல் - வட்டவன் பிரதேசத்திலுள்ளதும் இவ்வாறான ஒருவகை குகைச்சாசனத்தை ஒத்ததாகவே காணப்படுகிறது. இவை துறைசார் ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். இதன் மூலம் அக்காலங்களில் இப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் பேச்சுமொழி, சார்ந்திருந்த மதம், கலாச்சார பண்பாடுகள் போன்றவை பற்றி அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

இவை கருங்கற்களாலான குகைக் குன்றுகளின் மேல் விளிம்புகளின் கீழ்ப்பகுதியிலும், குன்றுகளின் சரிவுகளிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ் எழுத்து வடிவங்கள் தனியான நீள நிறையாகவும், இரண்டு அல்லது மூன்று

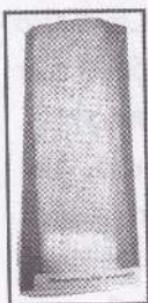
நிரைகளாகவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பல குன்றுகளில் பெரும் எண்ணிக்கையிலான பிராமி எழுத்துக்கள் இங்கு காணப்படுகின்றமை விசே அம்சமாகும் (5).

இலங்கையில் இவ்வாறான பல குகைத்தள பிராமிசாசனங்கள் பெளத்த மற்றும் சமண (மட்டக்களப்பு வெல்லாவளி சாசனம்) சமய சார்புடையனவாக அறியப்பட்டுள்ளன(5). இச்சமயதுறவிகள் அவர்களது சமயவிதிகளுக்குமைவாக மக்கள் குடியிருப்புகளுக்குத் தொழைவில் அமைந்திருக்கும் கல்தரைகளிலும், மலையழவாரங்களிலும் இயற்கையாய் அமைந்த இடங்களில் வசிப்பது வழக்கம். இவ்வாறான பல குகை வாழிடங்கள் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை அடங்கலான கிழக்கு மாகாணத்தில் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. இவ்வாழிடங்களை அக்காலங்களில் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கிய மன்னர்கள், வணிகர்கள், மக்கள் தலைவர்கள் தானமாக வழங்கியமை பற்றிய பிராமிக்கல் வெட்டுகள் பல இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்விடத்திற்கு சிறிது தூரத்திலேயே மகாவலி ஆற்றின் வெருகல் கிளையின் கழிமுகப்பகுதியான குரங்கு படையோத்த வேம்பு (கதிரவெளியிலுள்ளது) என்னுமிடத்தில் பாறைக்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட கற்கிடை அடக்கங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.(6) இதற்கு சில மைல்கள் தொழைவிலேயே பழந்தமிழ் பிரதேசங்களான திருக்கரை சையம்பதி, அகத்தியதாபனம், திருமங்கலாய், வெருகல், இலங்கைத்துறை என்பன காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வெருகல்-ஈச்சிலம் பற்று பிரதேசத் தினாள்ள பல கிராமங்களில் இன்றும் ஆதிக்குடிகள் (வேடுவர்கள்) வசித்து வருகின்றனர். கிவர்களை கிளங்கையின் முத்த குடிகளான் ஒரு வகையினரான இயக்கர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்று கருதுகின்றனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் எங்குமில்லாதவாறு கில் ஆதிக்குடி மக்கள் கிப்பகுதியில் செறிந்து வாழ்கின்றமை கிப்பிரதேசத்தின் தொன்மைக்கு சிறந்தவாரு எடுத்துக் காட்டாகும்.

சேனையூர் ரிராமிச்சாச்சார்

அடுத்து கொட்டியாபுரப்பற்றில் சேனையூரில் உள்ள பிராமிச்சாசனம் ஒன்று மிகவும் உயரமான சதுரத் தூண்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. “வேடி, வேலியன், வாணிபன் என்ற சொற்களதும் மு என்னும் எழுத்தினதும் அடையாளங்கள் கிருக்குமாப்போல் தெரிகிறது” (7) என அறியப்படுகிறது.

கஜக்கொடி மலை ரிராமிக் கல்வெட்டு

கட்டைப்பறிச்சான் என்னும் தீத்திலிருந்து பள்ளிக்குடி யிருப்பு செல்லும் வழியிலுள்ள கஜக்கொடி மலையில் பிராமிக் கல்வெட்டான்று உண்டு.

“பருமக்தி சபுத லை னேசக்சசங்கமய” என்று கிடைப்படியடைத்ததோடு. கிது கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகவும் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா அவர்கள் கூறியுள்ளார்.(8) கிம்மலை கயல்கொடிமலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

சேருவில சாசனம்

கொட்டியாரபுரப் பற்றி விளைவு என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல் சாசனத்தைக் கூறலாம். இதிலே “தமிட” என்னும் வடிவம் காணப்படுகின்றது.

ஆதிவரலாற்றுக்காலத்தில் (இற்றைக்கு 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்) இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ் இனக்குழுவானது பிராமிக்கல்வெட்டுகளில் தமேட என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்படுவது வழக்கமாகும்.

திருமங்கலாய் பிராமிசசானம்

கொட்டியாரபுரப் பற்றிலுள்ள ஆதியம் மன் கேணி கிராமத் தினாடாக திருமங்கலாய் நோக்கி காட்டுப் பாதையுடாகச் செல்லும் போது, சிறியதான் நீர் தேங்கி நிற்கும் சில குழிகளைக் கொண்ட கருங்கல் மலையொன்றின் சரிவான பகுதியில் இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது (1)

திருகோணமலை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் தொல்லியலாய்வுகள் மிகச் சிறியளவிலேயே இடம் பெற்றுள்ளமையை ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்டவை கூட ஒரு முழுமையான முடிவை

நோக்கி செல்லமுடியாமையால் பல்ளாண் டு காலமாக இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன.

இதைக் கண்டு வரலாற்றார்வமுடைய ஆய்வாளர்கள் முதல் சாதாரண மக்கள் வரை அனைவரும் கவலை அடைந்துள்ளனர். இவற்றைவிட இன்னும் ஆய்வுக்குட்படுத்தக் கூடிய நிலையிலுள்ளவைகளும் ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டியவைகளும் இக் கொட்டியாரபுரப்பறில் நிறையவே உள்ளன என்றால் அது மிகையாகாது. இவைகளில் பெரும்பாலானவை தற்பொழுதுள்ள மக்கள் குடியிருப்புகளுக்கு வெகு தொலைவிலேயே காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இப்பிராமி சாசனங்கள் பற்றிய தேடலில் எனக்கு உதவியாக இருந்த நண்பர்களான திரு. கி. நாகேஸ்வரன் (சம்பூர்) திரு. ஜயகாந்தன் (வெருகல்) மற்றும் திரு. அ.சௌக்ரமார் (சம்பூர்) ஆகியோர் நன்றிக்குரியவர்களாவர்.

அழக்குறிப்புகள்

1. வரலாற்றுத் திருகோணமலை (2003) - கனகசபாபதி சுரவன் பவன் (பக்-11)
2. மேலது - (பக்-18)
3. இலங்கை வரலாறு பாகம்-1 (முன்றாம்பதிப்பு 2012) - செ. கிருஷ்ண ராஜா (பக்-30.31)
4. மேலது - (பக்-32)
5. இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்-11 (2013) - பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் (பக்-27)
6. மேலது - (பக்-16)
7. மேலது - (பக்-4)
8. கொட்டியாரம் இலக்கியமரபு (2010) - பாலசுகுமார் (பக்- XII)
9. கலைக் கேசரி (2016 சித்திரை) - வைத்தியகலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் (பக் - 42)

வெருகல் சத்திரவேலாயுதர் சுவாமி கோயில்

திருகோணமலை தேசத்தின் தென்பகுதியிலுள்ள வெருகல் என்னும் கிராமத்தில் இவ்வாலயம் அமைந்துள்ளது. கொட்டியாரபுரப்பற்றை வளப்படுத்துகின்ற மாவலி கங்கையின் ஒரு கிளையாகிய வெருகல் கங்கை இவ்வாலயத்தைச் சுற்றி மேற்கு தெற்காக வளைந்து வனப்புடன் பாய்ந்து சென்று வங்காளவிரி குடாக்கடலில் சங்கமிக்கின்றது. இவ்வெருகல் கங்கையே திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களின் எல்லையாகவுள்ளது.

இலங்கையில் ஆதியில் வாழ்ந்த மக்களால் செய்யப்பட்டு வந்த வழிபாடுகளில் முருக வழிபாடும் ஒன்று. வேல் கொண்டு வழிபடப்பட்டு வந்த திருப்படைக்கோயில்கள் கிழக்கிலங்கையில் ஏராளம். அவற்றுள் வெருகல்

சித்திரவேலாயுதர் கோயில் என்றழைக்கப்படும் முருகன் கோயிலும் அடக்கம்.

இப்பகுதியில் வெருகுச் செஷ்கள் மிகுந்து காணப்பட்டதால் வெருகல் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. திருகோணமலை- மட்டக்களப்பு வீதியில் முதூர் நகரிலிருந்து 18 கி.மீ தூரத்தில் இக்கோயில் அமைந்துள்ளது. இத்தலத்தை சின்னாக்கதிர்காமம், வெள்ளைநாவற்பதி என்றும் அழைப்பர்டு. ஒரு ஆலயத்தின் சிறப்புக்கு முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்பன இன்றியமையாதவையாகும். இங்கு இம்முன்றும் சிறப்பாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் வரலாற்றை நோக்குவோமாயின்!

நல்லைநாத செட்டியார்

ஆதியில் இங்கு வாழ்ந்த மக்களால் ஆலமரத்தின் கீழிருந்த சுயம்பு வேலானது பூசிக்கப்பட்டு வருகின்ற போது (திராவிட மத வழிபாடு), பல இடங்கள் சென்றும் தனது தொழுநோயைத் தீர்க்கமுடியாத நல்லைநாதச்செட்டியார் என்பவர் கதிர்காமத்தலத்தின் புகழ் கேட்டறிந்து, அங்கு செல்வதற்கான பயணத்தை மேற்கொண்டார். தென்னிந்தியாவின் திருநெல்வேலி என்னுமிடத்திலிருந்து கொட்டியாரத்துறையில் இறங்கி பாதயாத்திரையாக இவ் வழியினுடாக (வெருகல்) கதிர்காமம் சென்று கொண்டிருந்தார். இது பதினான்காம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

வழியில் ஏற்பட்ட களைப்புமிகுதியினால் நீரோடையில் தாகந்தீர தண்ணீர் அருந்தி விட்டு சற்று தங்கியிருந்தார். அப்போது ஆயுத பாணிகளான வேடர் கூட்டமொன்று அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அவர்கள் பேசும் மொழி புரியாததால் செட்டியார் தான் கதிர்காமம் செல்லும் செய்தியை குறிப்பால் வேடர் தலைவனுக்கு தெரிவித்ததும், அவர்கள் செட்டியாருக்குத் தேன்கலந்த இறைச்சியை உணவாகக் கொடுத்ததோடு படுத்துறங்குவதற்கு மான்தோலையும் கொடுத்துவிட்டு காட்டுக்குள் சென்றனர். பின்னர் சுயம்பு வேல் கிருந்த ஆலைரத்தின் கீழ் இளைப்பாறியவாறு உறக்கம் கொண்ட விவராடையை கணவிலே முருகப்பெருமான் தோன்றி விவ்விடத்தில் தனக்கு ஆலையம் அமைத்துத் தருமாறு கூறிமறைந்தார்.

உறக்கம் கலைந்த செட்டியார் கனவை எண்ணிலியந்தார். தன்னிடம் போதிய பணம் இல்லையே. தான் எவ்வாறு ஆலையம் அமைப்பேன் என்று நாள் முழுவதும் வருந்தியவாறு காணப்பட்டார். அன்றிரவு மீண்டும் செட்டியாரின் கனவில் தோன்றிய முருகப்பெருமான் “விவ்விடத்திலிருந்து வடக்கே ஒன்பது மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள அரிப்பு என்னுமிடத்தில் பூமியின் கீழே புதைந்துள்ள திரவியக்கிடாரங்களில் ஒன்றை எடுத்து வந்து பிப்பனியைச் செய்து முழப்பாய்” என்று கூறினார். சொப்பனம் கண்ட நாளே செட்டியாரின் தொழுநோய் நீங்கியது. அவ்வாறே ஆலையமமைக்கும் பணியைச் செட்டியார் செவ்வனே நிறைவேற்றினார்.

இதே போல செட்டியாரின் கனவில் மீண்டும் தோன்றிய முருகப்பெருமான் “இச் சித்திரவேளானது சுயமாகவே எழுந்தருளியிருந்தது. அதேபோல நாமும் தேவிமாரும் கங்கைக் கரையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றோம். எம்மை எடுத்து வந்து பிரதிட்டை செய்து கும்பாபிசேகம் நிறைவேற்றுவாயாக” என்று கூறி மறைந்தார். செட்டியாரும் அவ்வாறே செய்து கும்பாபிசேகத்தை இனிதே நிறைவேற்றினார். திரவியங்களைக் கொண்டு சித்திரவேளாயுதருக்கென ஒரு கோயிலும், சுயம்புவாகத் தோன்றிய ஆதியான வேலவருக்கு ஒரு கோயிலும் அவரால் அமைக்கப்பட்டன(2).

சித்திரவேளாயுதர் கோயிலும் விமானமும் நல்லைநாதச் செட்டியாரால் அமைக்கப்பட்டதாக வெருகல் சித்திரவேளாயுதர் காதல் என்னும் நாலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

புனரமைப்பு

கயியலை வன்னியனார் காலத்தில் இடம்பெற்ற புனரமைப்புக்கள் பற்றி வெருகல் கல்வெட்டு மூலம் அறியக்கூடிய தாகவுள்ளது. இவ்வாறாக காலத்துக்குக் காலம் மன்னர் களாலும், வன்னிச்சிற்றரசர் களாலும், வணிகப்பெருமக்களாலும், முருகப்பெருமானின் அடியவர்களாலும் பலமுறை இவ்வாலயம் புனரமைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

1985 காலப்பகுதிகளில் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட வன்செயல்கள், இடப்பெயர்வுகள் காரணமாக பூட்டப்பட்டிருந்த இவ்வாலயம் பின்னர் 1991 இல் ஈச்சிமெபற்று உதவி அரசாங்க

அநிபராகக் கடமையாற்றிய திரு.எஸ். வீரசிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் வெருகலம் பதியில் கூழிய செயல்வையினால் கோயில் பராமரிக்கப்பட்டு வழிபாடுமற்ற வழிவகை செய்யப்பட்டது. இருப்பினும் சிலகாலங்கள் இந்திய மற்றும் இலங்கை இராணுவத்தின் படைமுகாமாகவும் ஆயை வளாகம் இருந்து வந்துள்ளது(3).

இவ்வாறான கூழ்நிலையில் 1994 ஆம் ஆண்டு ஆயைபரிபாலன சபையினரின் விடாழுமியற் சியினால், அயற்கிராம மக்களின் உதவியுடன் ஆலய புனருத்தாரணப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு 1999 ஆடு மாதம் 15ஆந் திகதி கும்பாபிசேகம் நடைபெற்றது. மீண்டும் மீண்டும் இப்பகுதிகளில் இடம்பெற்ற வன்செயல்கள் காரணமாக தடைப்பட்டிருந்த ஆயை பரிபாலனம், 2008-07-09 அன்று சிறப்பான முறையில் மற்றுமொரு கும்பாபிசேகத்தை நடாத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு இன்றைய நாட்களில் இராஜகோபுரம் அமைக்கும் தெய்வீகப்பணி மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதை காணக்கூடிய தாகவுள்ளது.

நாம் இப்போது காண்கின்றதை விட பல மடங்கு விசாலமானதாகவும், பல மண்டபங்களைக் கொண்டதாகவும், நீண்ட சுற்றுமதில்களையுடையதாகவும் சிறப்பான கூழலில் வெருகலம் பதி முருகன் கோயில் முற்காலங்களில் இருந்துள்ளதாக பல வரலாற்றுச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

கதிர்காமத்தில் மாணிக்ககங்கை, கதிரைமலை, வள்ளிமலை என்பவை போல இவ்வெருகலிலும்

வெருகல்கங்கை, வெருகல்மலை, படிவெட்டுமலை என்பன காணப்படுவது சிறப்பு.

இங்கே சித்திரவேலாயுதர் கோயிலுக்கு சிறிது தூரத்தில் காவழிப்பிள்ளையார் கோயில் அமைந்துள்ளது. தீர்கு அண்மையில் வெருகல்மலை, வள்ளிமலை என்பன காணப்படுகின்றன. ஏழு சிறிய மலைகள் கூழு நடுவிலுள்ள மலை வெருகல்மலை எனப்படும். அதனைவிட சற்று உயர்ந்த மலை வள்ளிமலை எனப்படும். கிவற்றைச் கூழு சிறிய சிறிய தாமரைத்தடாகங்கள் உள்ளன. இதைவிட கதிர்காமசுவாமி கோயிலுக்குக் கிழக்காக தாமரைக் குளமான்றும் சூரன்கோட்டை என்னும் வேட்டைக்களமும் உள்ளன.

வெருகல் கல்வெட்டு சாசனம்

வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயிலின் புராதனம் பற்றி வெளிப்படுத்தும் சாசனங்களில் “வெருகல் கல்வெட்டு” ஆனது மிக முக்கியமானதாகும். வெருகல் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயில் வளாகத்தில் கண்டெடுக் கப்பட்ட கல்வெட்டு சாசனம் “வெருகல் கல்வெட்டு” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இது இக் கோயிலின் தொன்மையைப் பற்றாத ஒரு வகையாக இருக்கிறது. அக்காலத்து வன்னிமை பற்றியும், கோயிற் திருப்பணிகள் பற்றியும் கூறுகின்றது.

இச்சாசனத்தில் இதன் காலம் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்காத போதிலும், இதிலுள்ள எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களின் அமைப்பின் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது 16ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகவே

கருதப்படுகின்றது. இச்சாசனம் பற்றி கலாநிதி திரு. கா. இந்திரபாலா அவர்கள் கூறுவதாவது!

திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள கொட்டியாரப் பற்றில் மகாவளி கங்கையின் கிளைநதியாகிய வெருகல் ஆறு கடலோடு கலக்கும் இடத்திலுள்ள வெருகல் ஊரில் கிருக்கும் நீந்துக் கோயிலின் ஒரு தூணில் இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தூணிலே இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாகம் 19" நீளமும் 13" அகலமும் உடையது. இதிலே 11 சிறுவரிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கல்வெட்டு எழுத்து தமிழும் கிரந்தமுமாக உள்ளது. அத்தோடு இச்சாசனம் பற்றிய விபரங்களை ஹரியூ நெவில் என்பவரும் 1885 இல் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாக வெளியிட்டுள்ளார். இலங்கையின் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதியினர் இக்கல்வெட்டின் மைப்பிரதியோன்றை 1933இல் எடுத்தனர். (4)

கல்வெட்டின் வாசகம்.

"ஸ்ரீ ஸீப்ரமண்ய
நம தெற்கு ம
தில் கயில வன்னி
யனாரூபயம் திம
ாசா மகன் பழை
யிற் சிது)ம்பரப்பிள்ளை
மேற்குப் பிற ம(தி)ல் ம
ட்டக்கழப்புரவர் நீ கொ
ம்புக்கரையூரவர்வ
டபுறம் செட்டியழுப
யம்"

இன்றைய தோற்றம்

வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் கோயில் சுற்றுமதில் அமைக்கப்பட்டது விடயமாக இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு கயிலை வன்னியனாரும், திமாசா மகன் சிதம்பரப்பிள்ளையும், மட்டக்களப்பூரவரும், நிகொம்புக் கரையூரவரும், செட்டியனும் மதில்களைக் கட்டிக்கொடுத்தனர் என்று கூறப்படுகிறது.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் கயிலை வன்னியனார் என்பவர் கொட்டியாபுரப்பற்றை ஆட்சி செய்த வன்னிமையாகக் கொள்ளப்படுகின்றார். வன்னிமைகளின் கொட்டியாபுரப்பற்று அரசு பற்றி கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் எனும் நூல், இருமரபுந்தூய எதிர்வீரசிங்க நல்ல பூபால வன்னிமையின் உயில் போன்றவற்றின் மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம். இன்றும் இக்கல்வெட்டு இக்கோயில் வளாகத் தினுள்ளேயே காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பல இடங்களிலுமுள்ளவர்கள் வந்து தரிசித்து செல்லும் ஒரு தேசத்துக் கோயிலாகவே வெருகலம்பதி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி கோயில் அக்காலத்தில் விளங்கியுள்ளது. இதற்கு முருகக் கடவுளின் சிறப்புகளோடு அதன் அமைவிடமும் முக்கிய காரணமெனக் கொள்ளலாம். வெருகலுக்கு சிறிது தூரத்திலேயே இலங்கைத்துறை மற்றும் கொட்டியாரத்துறை போன்ற புகழ் பெற்ற துறைமுகங்கள் அமைந்துள்ளதையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத்துறைமுகங்களினுடாகவே அக்காலங்களில் பெருமளவு வணிகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளதாக அறியமுடிகிறது.

வெருகல் சித்திரவௌயுதர் காதல் ஏன்னும் நூல்

வெருகலம் பதியானின் தொன்மையான வரலாறு, சமகால நிகழ்வுகள், வன்னிமை, கண்டியரசு, கிக்காலத்தில் புகழ்பெற்ற கோயில்கள் (திருக்கோணேஸ்வரம், சம்பூர் பத்திரகாளி, நீலாப்பனை பத்தினியம்மன், மூர்க்கமாதா போன்றவை) தமிழிலக்கிய செழுமை போன்றனவற்றை சிறப்பாகக் கூறுகின்ற இந்நாலை தம்பலகாமத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஜ. வீரக்கோன் முதலியார் இயற்றியுள்ளார். இவர் இந்நாலை கி.பி 1600 களில் கொட்டியாபுரப்பற்றைச் சேர்ந்த இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்கம் வன்னிமையின் தலைமையில் இச் சித்திரவௌயுதர் கோயில் மண்டபத்தில் தேசத்தவர் கூடியிருந்த போது அரங்கேற்றினார். இது கண்டியை அரசு செய்த இரண்டாம் இராசசிங்கன் காலத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.(5)

கதிர்காயக்வாயி ஆலயம்

வெருகல் வேற்பதியானுக்கு அருகாமையில் கதிர்காம சவாயி ஆலயம் அமைந்துள்ளது. இது மிகவும் பழமையானது. கதிர்காம ஆலயத்தின் அமைப்புப் போல அமைந்துள்ள இங்கு அரச்சகர் வாய்க்ட்டிப் பூஷை செய்வது வழக்கம். இதன் மூலஸ்தானத்தில் ஆறு எழுத்தான “சரவணபவ” என்ற இயந்திரம் பேழையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு “தாந்தி” என்னும் கோயில் யானையின் தந்தமும், முதலையின் பல்ளும் மூலஸ்தானத்துக்கு அருகிலேயே வைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது மரபுவழியான ஒத்தீகம். இவ் ஆலயம் வெருகலம் பதி ஆலயத்தின் நிர்வாகத்துக்கு உட்பட்டதாகவே உள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

திருவிழாக்கள்

ஆவணி உத்தரத்தில் கோயில் கொடியேறி தொடர்ந்து 18 நாட்கள் மகோற்சவம் நடைபெறும். முன்னேனும் நாட்களில் முதல் ஆறு நாள் திருவிழாக்களும் கோயிலார் பொறுப்பில் நடைபெறும். அதைத் தொடர்ந்து கூனித்தீவு, சம்பூர், மேன்காமம், கங்குவேலி, முதூர், மல்லிகைத்தீவு, ஆநெய்தீவு-ஏச்சிலம் பத்தை, கதிரவெளி, சேனையூர்-கட்டைப்பரிச்சான், சலவைத்தொழிலாளர்கள், வாழைச்சேனை, சொங்கலடி செட்டியார்கள் முதலானவிடத்து மக்கள் திருவிழாக்களை நடத்துவர(6).

பின்னரான காலங்களில் (தற்போதுவரை) இத் திருவிழாவில் வல்வெட்டித்துறை, வாழைச்சேனை, மணல்சேனை, பெரியவெளி, பட்டித்திடல், பாலத்தழச்சேனை, பள்ளிக்குழியிருப்பு, சம்பூர், கூனித்தீவு, மேன்காமம், கங்குவேலி, வெருகல், முதூர், கிளிவெட்டி, மல்லிகைத்தீவு, ஏச்சிலம் பற்று, ஆநெய்தீவு, கதிரவெளி, சேனையூர், கட்டைப்பரிச்சான், குழியானவர்கள் (சலவைத்தொழிலாளர்கள்), மட்டக்களப்பு, சொங்கலடி செட்டிமார் ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் பங்களிப்பு காணப்படுகின்றமை விசேட அம்சமாகும். அத்தோடு தற்போது திருகோணமலை மாவட்ட கல்விப் பகுதியினரும் திருவிழாவான்றை நடத்துகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

திருவிழாக்காலங்களில் நாட்டின் நாலாபுறமிருந்தும் குறிப்பாக வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களைச் சேர்ந்த ஏராளமான அழியார்கள் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் ஆலயத்தில் கூடுவது வழுமை.

இத்திருவிழாக்களின் போது விசேஷ நிகழ்வுகளான கதிர்காமச்சவாமி வீதியலா, மலைக்கோயில் மாம்பழுத் திருவிழா, குகரவேட்டை, தூது பேசதல், தீமிதிப்பு, தீர்த்தோற்சவம், திருவுஞ்சல் பூங்காவனம் என்பன சிறப்பானவைகளாக உள்ளன.

மஞ்சனத்தார்:- சுவாமியின் திருமுழுக்குக்கு வேண்டிய நீரை வெருகல் நதியிலிருந்து எடுத்துச்செல்பவர்.

மாணிக்கத்தாள்:- நெல் முதலான தானியங்களைக் குற்றி மாவிழத்துக் கொடுக்கும் பெண்கள்

இலாத்திப் பெண்கள்:- சுவாமி வீதிவலம் வரும் போது தீபாராதனை செய்பவர்கள்.

சிவதற்மர்:- தீவர்த்தி பிடிப்போர்.

திருத்தொண்டர்:- சுவாமி காவுவோர்.

புலவர்கள் :- வேட்டைத் திருவிழாவிலே தூது சொல்பவர்கள்.

மேற்கூறிய சொற்பதங்கள் இங்கு பாவிக்கப்படுகின்றமை முக்கிய அம்சமாகும்.(7)

குநிர்காமச்சவாமி விழா

இது பதின்மூன்றாம் திருவிழா நாளன்று நடைபெறுகின்றது. முற்காலங்களில் இத்திருவிழாவின் போது, கோயிலின் தென்மேற்குத் திணையில் ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ள திக்கானை என்ற கிடத்திற்கு குருக்களும் கோயிற்பணியாளர்களும் யானைப் பாகனும் பிற்பகல் வேளையில் சென்று மடை வைத்துப் பூசை செய்வர். தென்போது கூ...கூ... என்று கூக்குரவிட்டு அழைத்தவுடன் கருநிறத்தையுடைய கொம்பன் யானையொன்று

கோயிலுக்கு வந்து வணங்கும். இவ்வதிசயம் இன்றும் பெப்பகுதி மக்களால் பேசப்படுகிறது. இந்த யானையின் மீது தான் இயந்திரப்பேழை வைக்கப்பட்டு வீதிவலமாகக் கொண்டுசெல்லப்படுவது வழமையாகவிருந்தது.

செட்டிவிழா

இங்கு நடைபெறும் பதினெட்டாம் திருவிழாவை செட்டிவிழா எனவும், வேட்டைத்திருவிழா எனவும் அழைப்பர். இத் திருவிழாவன்று இரவு ஞீ சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி இக்கோயிலுக்குக் கிழக்கிலுள்ள தாமரைக் குளத்துக்குச் சூகர வேட்டையாடச் செல்வார். சூகரத்தைப்பன்றி மாவினால் செய்து அதனை பெருமடாவில் அவித்து தாமரைக் குளத்தருகே கொண்டு செல்வர். சுவாமி தாமரைக்குளத்தருகே வந்தவுடன் குருக்கள் வேல் ஒன்றைத் தாங்கி பன்றி வேட்டையாடும் வேடுவர் போல் விளையாட வேலாயுதத்தினால் ஏறிவார்.

ஏறியப்பட்ட சூகரத்தை மஞ்சள் தெளித்த வெள்ளைச்சேலையுள் பொட்டணியாகக் கட்டி மாணிக்கத்தாள் தலையில் வைத்துக்கொண்டு சுவாமிமுன் செல்வார். சுவாமி வாயிலுக்குத் திரும்பி வந்ததும் “புலவர் வாதம்” நடைபெறும். அம்பாள் பக்கம் பெரிய குருக்களும் சுவாமி பக்கம் பாட்டுவாழி சந்ததியிற் தோன்றிய நீலாப்பளை பத்தினியம்மன் குருக்களும் நின்று வாதம் புரிவர். இது தொன்றுதொட்டு வருகின்ற நடைமுறையாகும். தற்போது குருக்களுக்குப் பதிலாக சம்பூரச் சேர்ந்த பாட்டுவாழியார் பரம்பரையிலுள்ளவர் புலவர் வாதம் செய்வதைக் காணலாம்.

விர்வாக அமைப்பு

ஆஸயபரிபானன சபைக்கு அடுத்தாற்போல் இங்கே காணப்படுகின்ற கங்காணம் (பெரியகங்காணம், உதவிக் கங்காணம், உண்டியற் கங்காணம்) என்னும் பதவி விசேடமானது. இப்பதவிக் குரியவர்கள் சிந்து நாட்டு மக்களிலிருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகின்றமை வழுமையாகும். இது பற்றி 1938 ஆம் ஆண்டு யாப்பில் காணப்படுவதாகவும் கூறப்படுகின்றது(4). இதே போல தம்பலகாமத்து கோணன நாயகர் கோயிலிலும் கங்காணம் முறைமை காணப் படுகின்றது.

வெள்ளை (நிருக்கோணமகை - வெளுகல்)

1990 க்கு முன்பிருந்தே 64 வருடங்களாக வடக்கே கிளிநொச்சி உருத்திரபுரத்தைச் சேர்ந்த வேல்சாமி முத்துக்குமார் என்பவர் வருடாவருடம் கதிர்காம பாத யாத்திரையாக இந்த அரூள்நிறைந்த வேலை முல்லைத்தீவு, வற்றாப்பலை, திருக்கோணமலை, முதூர், மட்டக்களப்பு ஊடாக எடுத்துச் செல்வது வழக்கம். பின்னர் இதை உருத்திரபுத்திலுள்ள தனது வீட்டில் அமைந்துள்ள முருகன்கோயிலில் வைத்து பூசித்து வந்தார்.

இவ்வாறு பாத யாத்திரை சென்று வருகின்ற காலத்தில் 1990 ஆம் ஆண்டு கதிர்காமம் சென்று திரும்பியபோது வேல்சாமி ஜயா நோய்வாய்ப்பட்டதன் காரணமாகவும், வன்செயல் காரணமாகவும் கிளிநொச்சி செல்லமுடியாததால் திருக்கோணமலையிலேயே தங்கிவிட்டார். இங்கு திருக்கோணமலை மாவட்ட இந்து இளைஞர் பேரவையின்

பொதுச் செயலாளர் “சிவகுானச்செல் வர்” திரு. செ. சிவபாதசுந்தரம் அவர்களும், வேல்நடை பஜனைக்குழு தலைவர் திரு. சி. அபிமன்னர்ச்சும் அவர்களும் இவ்வேலை பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர்.

1996ஆம் ஆண்டு வேல்சாமி முத்துக்குமார் ஜயா அவர்கள் கதிர்காமக்கந்தன் காலையிலே கிரைபதம் எய்தினார். அன்று அவர் கையளித்த வேல் கின்று அன்புவழிபுரத்தினுள்ள ஞானபைரவர் ஆலயத்தில் வைத்து பூசிக்கப்பட்டு வரப்படுகிறது. 2000ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இவ்வேல் திருகோணமலை மாவட்ட கிந்து கிளைகுரு பேரவையின் அனுசரனையுடன் வேல்நடை பஜனைக்குழுவினரால் பாதயாத்திரையாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு வெருகல் கங்கையில் சித்திரவேலாயுதர் சுவாமியுடன் தீர்த்தமாடுவது வழக்கமாகும்(7).

வேல்நடை (கொட்டியாறுபற்று)

மேற் குறிப்பிட்டதைப் போன்றதொரு வேல்நடை பஜனை கொட்டியாறுபற்று கிந்துசமய அபிவிருத்தி ஒன்றியத்தினால் 2008ஆம் ஆண்டிலிருந்து கொட்டியாறுபற்று வடக்கிலிருந்து (தற்போதய முதூர் கிழக்கு) வெருகமைப்பதியானை நோக்கி பல தங்களையும் தரிசித்தவாறு நடைபெறுகின்றது.

இவ்வாறாக பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் தடைப்பட்ட ஆலய வழிபாடுகள் இப்பிரதேச மக்களதும், திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்பு மாவட்ட மக்களினதும் தொடர்ச்சியான

முயற் சிகளின் பணாக சிறப்புற்று விளங்குவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இலங்கையின் இந்துக்கோயில்கள் பகுதி-1(1994) - பதிப்பாசிரியர். பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன். இந்துசமய கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்கள வெளியீடு. (பக்-50)
2. மேலது - (பக்-52)
3. வெருகலம்பதி அருள்மிகு ஸ் சித்திரலோயுதர் ஒலைய மகாகும்பாபிஷேக சிறப்புமலர் - 1999 (பக்- 05)
4. இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்-11 (2013) - பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்(பக்-379)
5. வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல்- திரு. ஜ. வீரக்கோன் முதலியார் அவர்கள் யெற்றியது. திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டது.
6. இலங்கையின் இந்துக்கோயில்கள் பகுதி - 1(1994) - பதிப்பாசிரியர். பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன். இந்துசமய கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்கள வெளியீடு. (பக்- 62)
7. மேலது - (பக்- 59)
8. வெருகலம்பதி அருள்மிகு ஸ் சித்திரலோயுதர் ஒலைய மகாகும்பாபிஷேக சிறப்புமலர் - 1999 - (பக்- 14)
9. வெருகலம்பதியும் அருகுமெம்விதியும் (2008) - திருமதி. சரோஜினிதேவி சிவஞானம் (பக்-12.13)
10. திருக்கோணமலை மாவட்ட திருத்தலங்கள் (1982) - பண்டிதர் கி. வழிவேல்
11. சித்திரவேலாயுதர் காதல் வசனம் - வைத்திய கலாநிதி நாகலிங்கம்

காட்டியருப்புறை தேசத்தில் வாஸப் சென்றியூ
காட்டியருப்புறை நோக்கம்

காட்டியருப்புறை

சேருவில் மங்கள ரஜமகா விகாரை

திருகோணமலை தேசத்தில் பெளத்த மக்களின் யாத்திரீகத் தலங்களில் ஒன்றான சேருவில் மங்கள ரஜமகா விகாரை கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்தின் தெற்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது.

இது இன்றைய சேருவில் பிரதேச செயலர் பிரிவில் உள்ளடங்கியுள்ளது. சுமார் 100 அடி உயரமான இவ்விகாரம் சேருவில் தாதுகோபுரம், சேருவில் மங்கள மகாசாய, சேருவில் திஸ்ஸ மஹவெஹர என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் தோற்றுவாய் பற்றி உறுதியான தகவல்கள் கிடைத்திராதபோதிலும் பெளத்த நூல்கள் கூறும் தகவல் களைக் கொண்டு இதன் வரலாற்றை ஆராய்வோமாயின்!

According to the late Dr. R. L. Brohier, Seruwila region was a vast swamp or villu where the flood waters of the Mahaweli Ganga collected. This villu was the home of large flocks of teal

(seru) during migratory period. That perhaps was how the place came to be known as Seruwila (Seeing Ceylon by R. L. Brohier).

நீர் கொண்ட பரந்த பிரதேசம் “வில்லு” என்று அழைக்கப்படும். மகாவலி கங்கையின் வெள்ளாந்தர் காரணமாக உண்டாகும் நீர் கொண்ட இச்சேற்று பிரதேசம் (Vast Swamp or willu) சேறுவில்லு என்ற அழைக்கப்படும். தீடு Dr. R. L. Brohier அவர்களின் கூற்றாகும். தீடு பிற்காலத்தில் மருவி சேறுவில என்றாகியிருக்கலாம்.

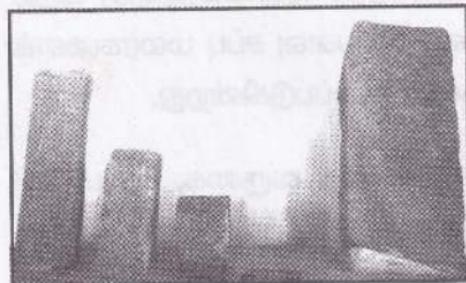
இவ்விடத்தில் முந்தைய மூன்று வகையான கல்ப காலப்பகுதியில் புத்தர்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட கக்குஸ்ஸந்த, கோனாகமனி, கஸ்ஸப என்னும் மூவருக்காக விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. அத்தோடு இறுதிப் புத்தரான இவ் யுகத்தின் கௌதமபுத்தர் இவ்விடத்திற்கு வந்த போது எட்டு எண்ணிக்கையான கையளவு சப்பு மலர்களைக் கொண்டு இங்கு வழிபட்டாகவும் கூறப்படுகின்றது.

புத்தரின் மூன்றாவது இலங்கை வருகை, கல்யாணி (இன்றைய களனி) தேசத்தை ஆட்சி புரிந்த நாகர்குல மன்னனான மணியகிகவின் வேண்டுகோளின் படி இடம்பெற்றது. இப்பகுதி நாகர்களின் அழைப்புக்கிணங்க தொடர்ந்து அவர் சேறுவில க்கும் வருகை தந்திருந்தார் (1)

கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டில் எல்லாளனுடன் நட்புக்கொண்டிருந்த கவந்தீச மன்னன் (காக்கைவன்னை தீசன்) உறுகுணை தேசத்தை மாகாமம் (மாகமை) என்னுமிடத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தான். அக்காலத்தில்

சேருவில் என்னுமிடத்தில் அரசு புரிந்து கொண்டிருந்த சிற்றரசனோருவனுடன் தோழுமை கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வந்து, புத்தபகவானின் புனித சின்னங்களுள் ஒன்றான நெற்றி எலும்பை வைத்து விகாரையொன்றை அமைத்தான்.(2) இது பற்றி தாதுவங்ஸை மற்றும் ஜினகாலிமாலி எனும் மத நால்களிலும் காணப்படுவதாக குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

அதுமட்டுமல்லாது சேருவில் யை ஆட்சிசெய்த மன்னர்கள் பற்றி தகவல்கள் கிடைக்கப்பெறாத போதிலும், கிழக்கிலங்கையில் சேரு மற்றும் சோம ஆகிய இடங்களில் முறையே சிவ மற்றும் அபய என்பவர்கள் சிற்றரசர்களாக இருந்தமை பற்றி பிராமிக்கல்வெட்டுகள் மூலம் அறியப்படுகிறது.(3)

இப் பெளத்த மதத்தல சுற்றாடலில் இரண்டு கல்வெட் கேக்கள் கண்டு பிழிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. வீற்றிலே இவ்விகாரையின் பழமையான பெயர் கல்வெட்டு நிறுவப்பட்ட திகதி, ஆனந்த மகிந்த என்னும் இரு தேர்கள் பற்றிய செய்தி என்பன கூறப்பட்டுள்ளதாக குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

இதன் பின்னர் காடுமண்டி கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த இவ் வணக்கத்தலம் 1921 ஆம் ஆண்டில் சேருவில் ஆதி காரணகர்த்தா தூரந்தர மங்கள தர்மக்ரத்தி ஞி தம்பஸ் ஆரே

ஸ்ரீ சுமேதங்கர நாயக்க தேரர் அவர்களால் புனரூத்தாரணம் செய்யப் பட்டதாக கூறப்படுகின்றது (4). இச் சம்பவத்துக்கு தாதுவங்ளை என்னும் வரலாற்று நூல் விவருக்கு வழி காட்டியாக அமைந்திருந்தது. பின்னர் 1924 இல் சேருவில் முன்னேற்ற சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இத்தேரரை பிரதம குருவாகக் கொண்டு அரசாங்கத்தின் அனுசரணையுடன் விகாரையின் திருத்த வேலைகள் இடம்பெற்று 1930-09-08 அன்று முடிவு பெற்றது.

இப்புனரூத்தாரண வேலைகளின் போது கல்வெட்டுக்கள், புத்தபெருமானின் பல சிலைகள், கைகள் உடைந்த நிலையிலுள்ள போதிச்தவர் சிலை, நெஞும் மலர் சிலை, கருங்கற்களாலான குளம், விலங்குகளின் உருவங்கள் கொண்டமைந்த சிற்பங்கள், பல கருங்கற்தூண்கள், ஏழுதலை மற்றும் ஒன்பது தலைநாகத்தின் கீழ் அமர்ந்த புத்தர் சிலைகள் என்பனவும் கீங்குகண்டு பிழிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது இப்பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வாழ்ந்த திராவிட முன்னோடிகளான நாகர்களின் செல்வாக்கைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றது.

இதன் தொடர்ச்சியாக 1962 ஆம் ஆண்டு இத்தாபகத்தைச் சூழவுள்ள 85 ஏக்கர் விஸ்தீரண நிலப்பரப்பு

தொல்பொருள் பிரதேசமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. அத்தோடு இவ்விகாரையின் வளாகத்தில் தொல்பொருள் நூதனசாலை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இங்கு மேற்கூறப்பட்ட புராதன சிற் பங்கள் அடங்கலான தொன்மையான பொருட்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இவ்விகாரம் பற்றிய வரலாற்றின் சிறிய பகுதிகளையும் சீச்சாலையில் அறியக் கூடியதாயுள் எது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்விகாரை புனரமைக்கப்பட்ட காலங்களில் யாத்திரிகர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகக் காணப்பட்ட போதிலும், 1944 இல் திருகோணமலை- முதூர் இடையிலான இயந்திரப்படகு போக்குவரத்துச்சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னரும், அதைத் தொடர்ந்து 1965 களில் அல்லை-கந்தளாய் வீதி திறக்கப்பட்டதும் பௌத்த யாத்திரிகர்களின் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பு ஏற்படலாயிற்று. அத்தோடு 1970 களில் அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் புதியநகரம், யாத்திரிகர் விடுதி மற்றும் சந்தைத்தொகுதிகள் முதலான வசதிகள் இவ்விகாரைச் சுற்றாடலில் ஏற்படுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.(5)

அத்தோடு 1952 களில் கிழக்குமாகாணத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அல்லை-கந்தளாய் எனப் பெயரிடப்பட்ட விவசாயக் குழுயேற்றத் திட்டத்தின் போது தென்னிலங்கையிலிருந்து பெருமளவு சிங்கள மக்கள் கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்தின் பலவிடங்களில் குழியமர்த்தப்பட்டனர். சேருவிலவுக்கு அண்மையாக மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வகையான பத்துக்கும் மேற்பட்ட சிங்களக் கிராமங்கள் மூலம் சேருவில் விகாரையின் மத வழிபாடுகள், பெரக்ரா

நிகழ்வுகள் மற்றும் சமய போதனைகள் என்பன எவ்வித இடையுறுகளுமின்றி நடைபெற்று வருகின்றன.

2009 இல் இலங்கையில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த ஆயுதமோதல்கள் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, தரைவழிப்போக்குவரத்துப் பாதைகள் சிறப்பான முறையில் அமைக்கப்பட்டதோடு நாட்டின் பல பாகங்களிலுமிருந்தும் இவ்விகாரைக்கு வருகின்ற பெளத்து யாத்திரிகர்களின் தொகையில் அதிகரிப்பைக் காணக்கூடிய தாகவுள்ளது.

இவ்விகாரை பற்றிய முக்கிய பல வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தந்துதவிய எனது சகோதரமொழி நண்பன் DR. பிரகீத் அவர்கள் நன்றிக்குரியவராவார். அத்தோடு சேருவில் விகாரைக்குச் சென்று அங்கு தேடலில் ஈடுபட்ட எனக்கு உற்றுணையாயிருந்த நண்பன் திரு.கு. இராஜஞபன் (சம்பூர்) அவர்களின் பங்களிப்பும் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சேருவில் மாங்களா ரஜமகா விகாரை சகலாட தாது கதா வள்ளுவ (2011) - ரூபசிரி குணவர்த்தன (பக்-04). இது ஒரு சிங்கள மொழி நூலாகும்.
2. இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும் (1988) - திருமதி. ஜி. தனபாக்கியம் (பக்- 57)
3. ஸமுத்தவர் வரலாறு (1996) - கலாநிதி க. குணராசா (பக்-29)
4. சேருவில் விகாரைப்பகுதியிலுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புகள் (நினைவுச்சின்னம்)
5. கொட்டுமருபுப்பற்று வரலாறு (2003) - எம்.ஏ. சமது (பக்-153)
6. ஆங்கில விக்கிபீடியா

கலைக் கேசரி

இணி - 2015.

எழுசெயி: 25.10.2014

சம்பூர் பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயம்

தலைவர்களை :-

திருக்கோணமலை பெரும்பாலான வரலாறானது திருக்கோணஸ்வரப் பெறுமானுறையும் தென்கலாசத்துடன் தொடர்புபட்டன வாகவே காணப்படுகின்றன. அந்த வகையில் பத்திரகாளித் தாயானவள் தானே விரும்பி காட்டுத் தென்னை மரத்தின் கீழ் அமர்ந்துள்ள “சம்பூர்” என்னும் சைவத் தமிழ் கிராமமும் திருக்கோணஸ்வரத்துடனும் அப்பெறுமானுக்குத் திருத்தொண்டுகள் பல செய்த குளக்கோட்டு மகாராசனுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டதாகவுள்ளதை “கவிராஜர் அருளிச் செய்த கோணேசர் கல்வெட்டென வழங்கும் கோணேசர் சாசனம்” மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றியதாகக் கொள்ளப்படும், திருக்கோணஸ்வரர் புகழ்பாடும் கீக்கல் வெட்டுசாசனம் இலங்கையில் தோன்றிய ஆதியான தமிழிலக்கியங்களுள் முதன்மையாதாகும்.

இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டிலுள்ள காஞ்சிபுரத்திலிருந்து திருக்கோணஸ்வரபெருமானுக்கு சிவதோத்திரமோதும் திருப்பணிக்காக குளக்கோட்டு மன்னானால் “சிவசித்திரப் பெருமாள் புலவன்” தலைமையிலான குழமக்கள் அழைத்துவரப்பட்டு அம் மக்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட கிராமமே சம்பூர் ஆகும். இது கோணசர் கல்வெட்டு சாசனத்திலுள்ள “புலவன் வரவு” என்னும் பகுதியில்

“செகராச்சியபரவு திருக்குளக்கோட்டு மகாராசன் காஞ்சிபுர சிவாஸ்யத்திற்குச் சென்று

என்றவாறு கூறப்படுகின்றது.

இச் சாசனத்திலே புலவன் தலைமையிலான குழமக்களுடன் குளக்கோட்டன் திரிகயிலைக்கு வந்து தினமும் சிவதோத்திரமோத திட்டமும் பண்ணி, அவர்களுக்கு பள்ள வெளியில் இரண்டவண விதைப்புத் தரையுங் கொடுத்து கொட்டியாரத்தின் (இன்றைய முதூர்) சமுத்திரக் கரையருகாக ஒரு சம்பூரணமான கிராமத்தை வழங்கி அவ்வூருக்கு சம்பூர் என்று பேரிட்டு எக்காலத்துக்கும் உன் குழியில் வரும் மனுவருக்குப் பரவணியாகத் தந்தோம் என்று செப்புக் கம்பை போட்ட பத்ததியும் கொடுத்து சம்பூர் கிராமத்தை குளக்கோட்டு மகாராசாவே தோற்றுவித்தார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காலங்களிலேயே திருக்கோணஸ்வரர் ஆலய திருப்பணிகள், கந்தளாய் குளம், பல நூற்வண விளை நிலங்கள் குளக்கோட்டு மகாராசாவால் உருவாக்கப்பட்டன.

“திருந்து கலி பிறந்ததஞ் நூற்றொருபதுடன்

இரண்டாண்டு சென்ற பின்

என்று காணப்படும் பாடலின் பிரகாரம்

இது நிகழ்ந்தது கலிபிறந்து 512 இல் தற்போது பஞ்சாங்கத்தின் படி கலியுக வருஷம் 5116 (2014-2015) ஆகும்.

புலமை பாரும் வழிமை

சைவத் தமிழ் மக்களின் வரலாற்று, பண்பாட்டு, சமய கலாச்சார மையத் தலமாக விளங்கிய திருக்கோணேஸ்வரம் கி.பி. 1624 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கீசரால் இடித்தழிக்கப்பட்டு, மதமாற்றத்திற்கு மக்கள் உள்ளாக்கப்பட்ட போதிலும் பிப்புலமை பாடும் (சிவதோத்திரமோதும்) வழிமை தம்பலகாமம் ஆதிகோணைநாயகர் கோவிலில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்துள்ளது. இன்றும் கூட அவ்வாறே சம்பூர் புலவன் குழமக்களால், குளக் கோட்டு மன்னானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்நடைமுறை தாய் வழி பரம்பரையாக தம்பலகாமம் ஆதிகோணை நாயகர் கோயிலில் திடம் பெறுவதை காணக்கூடியதாகவுள்ளது. கிவர்களுக்கென மானியமாக வழங்கப்பட்ட “புலவன் வயல்” என்ற வயல்காணி தற்போதும் தம்பலகாமத்தில் உள்ளது.

ஆயை வர்ணாரு : -

இலங்கையிலுள்ள புகழ் வாய்ந்த அம்மன் ஆலயங்களுள் திருக்கோணமலை மாவட்டம் மூதார் பிரதேசத்தில் உள்ள சம்பூர் என்னும் பழந்தமிழ் சைவக் கிராமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள அருள்மிகு பத்திரகாளி அம்மன் ஆயைமும் ஒன்றாகும்.

சக்தி வழிபாட்டுக்குப் பிரசித்தி பெற்ற கிழக் கிளங்கையிலே அம்மன் வழிபாடு அதாவது தாய்த்தெய்வ வழிபாடு பல்வேறு பெயர்களில் சிறப்புற நிலவிவருகின்றது. சம்பூர் பத்திரகாளி அம்பாள் ஆலயத்தின் அரிய வரலாறுகள் சில ஏட்டுப்பிரதிகளில் பெட்டகம் ஒன்றில் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த போதும் பின்னர் அவை 1964 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பெரும் புயலின் விளைவாக சிறைதவுன்டு காணாமல் போனதாக

பெரியவர்கள் கூறுகின்றனர். எனினும் பரம்பரை பரம்பரையாக விவ்வூர் மக்களால் கூறப்படும் கதைகளைக் கொண்டு அம்பாளின் வரலாற்றை அறிய முடிகின்றது.

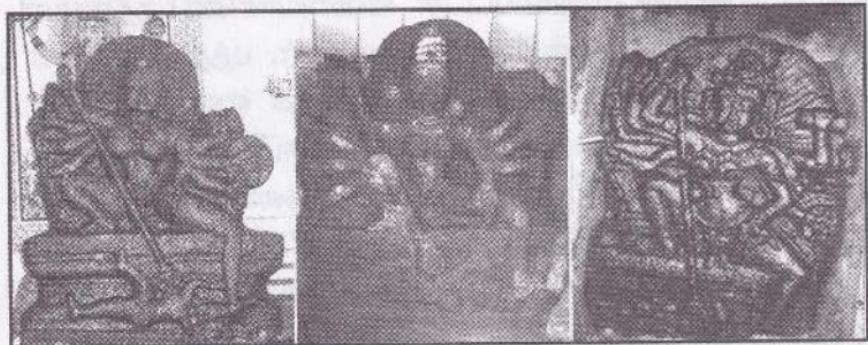
கல்லாக சமைந்த தோணி

திருகோணமலை கோணேநாதர் ஆலயத் திருப்பணிகள் குளக்கோட்டு மன் னனால் பூர்த்தி செய்யப்பட்ட பிற்காலங்களில் இந்திய சிற்பிகளைக் கொண்டு சில விக்கிரகங்கள் கல்லிலே வழிக்கப்பட்டன. இவையாவன! பத்திரகாளி, பிள்ளையார், வைரவர், பத்தினியம்மன், கல்லாகிய தோணி சென்பக நாச்சியம்மன் என்னும் பெயர் கொண்ட சிலைகளாகும். இத் தெய்வச் சிலைகள் ஓடமொன்றின் மூலம் கோணேசர் மலையின் தென்கிழக்குப் புறத்தே அமைந்த சம்பூரின் கெவுளிமுனை கடற்கரைப் பகுதிக்கு திசைமாறி கொண்டுவரப்பட்டு இங்குள்ள மத்தள மலையில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு இப் பகுதிக்குப் பொறுப்பாயிருந்த வன்னிமை என்பவன் வணங்கி வந்ததாக முதியவர்கள் கூறுவர்.

விக்கிரகங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படும் தோணி சம்பூர் கடற்கரையருகே கல்லாக சமைத்த நிலையில் காணப்படுகின்றது என இப்பிரதேச மக்கள் கூறுவர். இக் கல்லாலான தோணியும் மத்தள மலையும் சம்பூர் கடற்கரை அருகே இன்றும் காணப்படுகின்றன. மத்தள மலையில் வழிபடப்பட்டு வந்த விக்கிரகங்கள் காலப்போக்கில் பல இடங்களுக்கும் இடம்பெயரப்பட்டு சென்றிருக்கின்றன. விவற்றிலே பத்திரகாளி அம்மன் சிலை சம்பூரிலும்

பத்தினியம்மன் சிலை நீலாப்பனையிலும், செண்பக நாச்சியம்மன் சிலை இலங்கைத்துறையிலும் (துற்போது இதன் பாதுப்பகுதி இலங்கைத் துறையிலும், பாதங்கள் தவிர்ந்த சிலை ஈச்சிலம்பற்றை கிராமத்திலும் உள்ளது), அம்மச்சியம்மன் சிலை கட்டைப்பரிச்சானிலும், எல்லைக்காளியம்மன் சிலை பன்குளத்திலும், கண்ணகியம்மன் சிலை (செண்பகச் செல்வி அம்மன்) அம்பாறை தம்பிலுவில் என்னுமிடத்திலும் வைத்து பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றோடு வட்டத்துக்காளி (கடற்கரைசேனை) கெவுளியா பிள்ளையார், கிழுல்வெளி வைரவர் சிலைகளும் அடக்கம்.

எல்லைக்காளி சிலை அம்மச்சியம்மன் சிலை பத்திரகாளி சிலை

அம்மன் சிலை எழுந்தருளிய வரலாறு

பத்திரகாளி அம்மன் சிலை சம்பூர் கிராமத்தில் தற்போதுள்ள ஆயத்திற்கு எழுந்தருளிய வரலாற்றை நோக்குகின்ற போது! காலங்கள் பல சென்ற பின் சம்பூரிலுள்ள அன்பர் ஒருவரின் கணவில் தோன்றிய தேவி தான் சிலையாக இருக்குமிடத்தை கூறி தன்னை ஒரு சோலையில் காட்டுத் தென்னை மரத்தின் கீழ் வைக்கும் படி கூறியதோடு, அவ்விடத்தையும் காட்டி மறைந்தாள். அவ் அன்பர் அதிகாலையில் எழுந்ததும் ஊர்மக்களைக் கூட்டி விடயத்தைக் கூறினார்.

மக்கள் அனைவரும் காரியப்பர் தலைமையில் கெவுளி முணையிலிருந்து திருக்கோணேஸ் வரப்பெருமானுக்கு திருப்பணிப்பொருட்களை ஓடுத்தின் மூலம் எடுத்துச் செல்கின்ற மீகாமனின் உதவியுடன் விக்கிரகம் இருக்குமிடத்தை அடைந்தனர்.

மக்கள் பக்தி பறவச மேல்டினால் விக்கிரகத்தை எடுத்துச் செல்ல தூக்கிய போது அது சிறிதளவும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. அனைவரும் பலமுறை முயன்றும் முழுயாமல் போய்விட்டது. தாம் ஏதும் பிழையாக நடந்து விட்டோமோ என்று வருந்தி மிகக் கவலையுடன் வீடு திரும்பினார். அன்றிரவு அம்பாள் மீண்டும் அவ் அன்பரின் கனவில் தோன்றி “மாங்கள மேள தாளங்களுடன் நிலபாவாடை விரித்து அழைத்தால் வருவேன்” என்று கூறி மறைந்தாள். விழந்ததும் அவர் கனவை மக்களுக்கு தெரியப்படுத்த, அவர்களும் ஊரை அலங்கரித்து நிறைகுடங்கள் வைத்து, மேளதாளங்களுடன் குறிப்பிட்ட கிடத்தை அடைந்து அன்னையை வணங்கி விட்டுத் தூக்கினார். என்ன அதிசயம் ஒரு சிலர் சேர்ந்து தூக்கிய போதும் விக்கிரகம் கிளுவாக நகர்ந்தது.

பின்னர் நிலபாவாடை விரித்து அன்னையை சுமந்து கொண்டு சம்பூரில் பசுஞ்சோலைகளைடர்ந்த குளக்கோட்டு மன்னனால் உருவாக்கப்பட்ட வில்லுக்குளத்திற்கே சிறிய தாவரமாகக் காணப்பட்ட (இத்தாவரத்தின் தண்டு அப்போது கையின் சிறுவிரல் பருமனுடையதாக காணப்பட்டது என்று கூறுவர். இப்போது மரத்தின் சுற்றினால் 91/2 மீற்றராக காணப்படுகிறது. காட்டுத் தென்னைமரநிழலில் கிளை குழையால் பந்தலிட்டு அதன் கீழ் சிலையை தாபித்து வழிபட்டனர். அன்று முதல் சில காலம் வரை திரியகாரியப்பர்

குழனியச் சேர்ந்த கைவ அன்பர்களே அம்பாளுக்கு பூசை செய்து வந்தனர்.

1970களில் கும்பாபிழேகம் நடைபெறும் வரை ஆகம நூறி சாராத முறையிலேயே பூசை வழிபாடுகள் இடம்பெற்றன. வெற்றிலை, பாக்கு, பழம், பூக்கள், சோறு கறிகள் (கைவம்) கொண்டு ஆரம்பத்தில் வழிபாடுகள் செய்யப்பட்டன. ஏழ சாழகளில் பொங்கல் செய்வது பிரசித்தமானது. வைரவருக்குப் படைக்கப்படும் தவிட்டுக் கொழுக்கட்டை அல்லது தவிட்டால் கொழுக்கட்டை தனிச் சிறப்பானது.

வாரத்தில் செவ்வாய்கிழமை மட்டுமே பூசை. பொங்கல் வழிபாடுகள் இடம்பெற்றன. மார்கழி மாத்தில் ஆயத்திற்குச் சென்று வழிபடுதல் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தது. இக்காலங்களில் அம்பாள் தவத்தில் இருப்பதாகக் கூறப்பட்டதே காரணமாகும். விளங்கு பலியிடும் சம்பிரதாயமும் காணப்பட்டது. இப்பூசை முறைகள் யாவும் அம்பாள் பத்ததி முறைப்படியே இடம்பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது.

குழுவிஸ்பாரங் பரியம்

ஆரம்ப காலம் முதல் ஆயை நிர்வாகத்தை ஏழ குழிகளின் தலைவர்களே நிர்வாகித்து வந்தனர். பின்னர் தில் எண்ணிக்கை பன்னிரண்டாக அதிகரித்திருந்தது. தாய்வழிப் பாரம்பரியம் மிக்கதாகவே இக்குழிகள் அமைந்துள்ளன. அவையாவன!

திரியகாரியப்பர் குடி, புவன்குடி, பெரிய காரியப்பர் குடி, இறையாத்துக்குடி, காப்புக்கட்டுகுடி, திருமஞ்சள்நீர் குடி, இளங்குடி, பசங்குடி, திருச்செட்டிகுடி, வளர்குடி, பாட்டுவாழி குடி, சந்தானர் குடி என்பவனாகும்.

பிற்பட்ட காலங்களில் ஆலயமமைத்து வழிபடுவதற்காக இதைப் போன்ற இன்னுமாரு சிலை செய்வித்து, அப் புதிய சிலையை மூலம்தானமாகக் கொண்டு அர்த்தமண்டபம், மகா மண்டபம், கொழுத்தம்பம், வசந்த மண்டபம், நவக்கிரக மற்றும் பரிவார தேவர்களுக்கான கட்டடங்கள் பல அமைக்கப்பட்டு 12 வருடங்களுக்காரு முறை கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்று வந்துள்ளது. இங்கு பங்குளி உத்தரத்தன்று கொழுயேற்றத் திருவிழா ஆரம்பமாகும்.

கி.ரி 1600 கணில் ஆயை

திருகோணமலையில் எழுந்த மிகப் பழமையான நூல்களில் ஒன்றான வெருகலம்பதி முருகன் மீது பாடப்பட்ட “வெருகல் சித்திர வேலாயுதர் காதல்” என்னும் நூலில் சம்பூர் பத்திரகாளி அம்பாள் ஆலயத்தில் இழை கட்டும் நேர்த்தி பற்றி கூறப்பட்டிருப்பதிலிருந்து இவ் ஆலயத்தின் பழமையை அறிய முடிகின்றது. கொட்டியாரபுரப்பற்று (இன்றைய மூதார், சேருவில, வெருகல்) வன்னிமையாகவிருந்த “இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னியன்” காலத்தில் தமபலகாமப்பற்றைச் சேர்ந்த திருவாளர். ஜ. வீரக்கோன் முதலியாரால் இந்நால் பாடப்பட்டு வெருகல் கோயிலில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இது நிபுந்தது கி.பி 1687 இல் என கருதப்படுகின்றது.

இதன் மூலம் கௌரி காப்பு விரதம் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே சம்பூர் பத்திரகாளி அம்பாள் ஆலயத்தில் நடைபெற்று வருகின்றது என அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

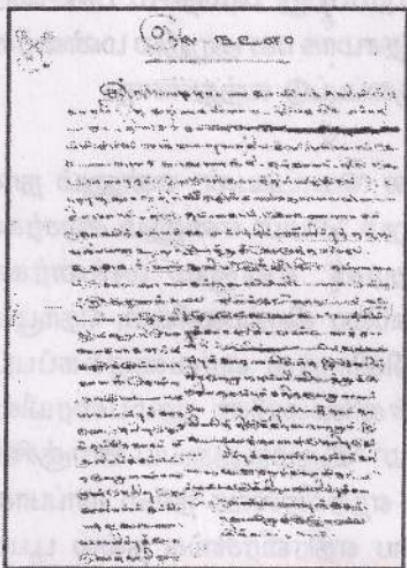
2006 ஆம் ஆண்டு இப்பிரதேசத்தில் திடம் பெற்ற ஆயுத மோதல்களைத் தொடர்ந்து காட்டுத்தென்னை மரம். அதன் கீழுள்ள ஆதியான அம்பாள் சிலை தவிர்ந்த அனைத்து கட்டடங்களும் முற்றாக சேதமடைந்து விட்டன. ஏழு வருடங்களாக தடைப்பட்ட பூசை வழிபாடுகள் 2013 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மீண்டும் திடம் பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2. சாத்துணை நூல்கள்

1. சம்பூர் அருள்பிகு முதல் பத்திரகாளி அம்பாள் கும்பாபிஷேக மன்ற (1997)
2. அருள்பிகு பத்திரகாளியம்மன் ஆலய வரலாறும் மகிழ்ச்சிகளும் (2014) -
அருமைநாதன் ஸதீஸ்துமார்
3. சம்பூர் பிரதேசத்தின் தொள்ளை (2013) - அருமைநாதன் ஸதீஸ்துமார்
4. திருக்கோணமலை மாவட்ட திருத்தலங்கள் (1982) - பண்டிதர் கி. வடிவேல்
5. வெறுகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் - திரு. க. வீரக்கோன் முதலியார் கியற்றியது.
(திரு. வெ. அகிலேசுவிள்ளை அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டது)
6. வீரகேரி (25.10.2014) - கட்டுரை - அருமைநாதன் ஸதீஸ்துமார்
7. கலைக்கேரி (ஆணி - 2015) - கட்டுரையாக்கம் - அருமைநாதன் ஸதீஸ்துமார்.

வீரகேசரி
13.09.2014

தேசிய வீரன் னாஞ்சிங்க வன்னிமை

இ.எ.ந.பூபாலவன்னிமை உயில்

திருகோணமலை தேசத்தைப் பொறுத்த வரையில், யாழ்ப் பாணம், மட்டக்களப்பு போன்ற பிடங்களில் ஆட்சி புரிந்த தமிழ் மன்னர்களின் தொடர்ச்சியான தரவுகள் மற்றும் அம் மன்னர்கள் காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் என பலவும் பேணப்பட்டு வந்துள்ள மையைப் போல இங்கு பேணப்படவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியது. அல்லது கிடை இன்னமும் வெளிப் படுத்தப்படவில்லை என்றே

கொள்ள வேண்டும். ஆனால் தற்காலங்களில் நாம் புதிய புதிய பல வரலாற்றுத் தகவல்களை ஆதாரபூர்வமாக அறியும் போது, திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பல குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சி பற்றிய செய்திகள் வெளிப்பட்டு இத்தேச மக்களை வியப்பிலாழ்த்துகின்றன.

இலங்கையில் எங்குமில்லாதவாறு கைவழும் தமிழும் சீர்பெற்று கோணோச்சிய இடங்களில் திருக்கோணமலை தேசம் மிக முதன்மையானது. திருக்கோணச்சரத்தை தளமாகக் கொண்டு எழுந்த இக்கிய, புராண நூல்களும் இன்று கண்டிடுக்கப்படுகின்ற தமிழ் கல்வெட்டுக்களும் இதைப் பறை சாற்றுகின்றன.

வெவ்வாரான புகழ்மிகு திருக்கோணமலை மாவட்ட தினுள் அடங்குகின்றதும் மிகப் பரந்த எல்லைகளைக் கொண்டதுமான கொட்டியாரபுரப்பற்று பிரதேசம் பண்டைய காலங்களில் தனித்துவமிக்க தேசமாக பல குறுநில மன்னர்கள் மற்றும் வன்னிமைகளால் ஆளப்பட்டு வந்துள்ளது.

கொட்டியாரபுரப்பற்றிலே “கொட்டியன்” என்னும் நாகர் குலத்து சிற்றரசன், “சிவ” மற்றும் “அபய” என்னும் அரசர்கள், “எழில் வேந்தன்”, “சிங்கபூதரன்” என்னும் மன்னர்கள், விவர்களுடன் திருக்கோணஸ்வர திருப்பணிகள், தொழும்புகளுக்காக தன்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டு ஆட்சியில் மர்த்தப்பட்ட வன்னிமையின் பரம்பரையினர் குறிப்பாக “கயிளாய வன்னிமை” “இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னிமை”, இருமரபுந்துய்ய எதிர்வீரசிங்க நல்ல மாப்பாண வன்னிமை”, “இருமரபுந்துய்ய எதிர்வீரசிங்க நல்ல பூபால வன்னிமை” ஆகியோரின் செயற்பாடுகள் பற்றிய தகவல்களை ஆவணங்கள், கல்வெட்டுகள், மூலம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

விவர்களுள் இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னிமையின் ஆட்சியின் போது இடம் பெற்றதாகக் கூறப்படும் சம்பவங்கள் இம் மன்னன் ஓர் சுயாதீனமாக ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரசன் என்பதோடு, நிந்து மத்தையும் தமிழ்

மொழியையும் வளர்க்க அரும்பெரும் பணியாற்றியவர் என தெரிவிக்கின்றன. இனி, மத மொழி பேதங்கடந்து மேலைத் தேய ஆதிக்க சக்திகளை இந்நாட்டிலிருந்து வளியேற்ற கண்டியரசன் இரண்டாம் இராஜசிங்கனுடன் சேர்ந்து கொண்டு பாடுபட்டவன். கொட்டியாரப் போரில் ஒல்லாந்து படையை கொட்டியாரத்து மன்னிலிருந்து விரட்டியடித்து போர் புரிந்தமை என்பன இளஞ்சிங்க வன்னிமையின் சிறப்பான செயல்களாக பதிவாகியுள்ளன.

கி.பி 1600களின் நடுப்பகுதி மற்றும் பிற்பகுதிக் குரியவராக அடையாளங்காணப்படும் இவ் இளஞ்சிங்க வன்னிமையின் ஒல்லாந்தப் படைகளுடனான போர் பற்றிய செய்திகள் ஒல்லாந்து தேசத்து அதிகாரிகளின் ஆவணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு திருக்கோணம் வைக்கியைச் சேர்ந்த கலாநிதி கனகசபாபதி சரவணபவன் அவர்களின் காலனித்துவ திருக்கோணமலை என்னும் நூல் மூலம் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. இங்கு கூறப்படுவதாவது!

கொட்டியாரப்பற்று வன்னிமையாக இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்கம் என்பவர் ஆட்சி செய்த காலத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்றின் நிலங்களை கைப்பற்றும் முகமாக ஒல்லாந்துப் படைகளால் போர் நடவடிக்கையொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டது. இருபத்தியிரண்டு ஒல்லாந்து படைவீரர்களும் 24 ஸ்கரிள்ஸ் படைகளும் இணைந்து மேற்கொண்ட படைநடவடிக்கையை எதிர்கொண்ட இளஞ்சிங்க வன்னிமை தலைமையிலான கொட்டியாரப் படைகள் ஒல்லாந்துப் படைகளுடன் சமரில் ஈடுபட்டன. இதன் போது ஒல்லாந்தர் தரப்பில் 45 பேர் உயிரிழுக்க ஒரு ஒல்லாந்துச் சிப்பாய் மாத்திரம் உயிரிழுடன் திரும்ப முடிந்தது. இப் போரின் பின் கொட்டியாரக் கோட்டையிலிருந்து

ஒல்லாந்துப்படைகள் சிறு படகுகள் மூலம் திருகோணமலைக்குத் தப்பியோடு திருகோணமலை கோட்டைக்குள் முடக்கப்பட்டனர்.

இளஞ்சிங்க வன்னிபம் பற்றிய மற்றுமாரு தகவல் தம்பலகாமத்தைச் சேர்ந்த திரு.ஜ. வீரக்கோன் முதலியார் பாடிய “வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல்” என்னும் நூல் மூலம் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. இந்நாலின் காலம் பற்றிய தகவல்கள் நேரடியாக கூறப்படாத போதிலும் இதன் சமகாலத்தவர்களாக கொட்டியாரப்பற்று வன்னிபமான இளஞ்சிங்கம், கண்டியரசனான இராசசிங்கன் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இந்நால் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் கோயில் மண்டபத்தில் இளஞ்சிங்க வன்னிமை தலைமையில் தேசத்து மக்கள் கூடியிருந்த போது அரங்கேற்றப்பட்டது.

இந்நாலின் காலத்தை கி.பி 1686 என வைத்தியகாலநிதி நாகலிங்கம் எழுதிய “சித்திரவேலாயுதர் காதல் வசனம்” என்னும் நாலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் இராசசிங்கனின் காலம் கி.பி 1628-1687 ஆகவே கருதப்படுகிறது.

வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல் என்னும் நாலிருந்து சில பாடல்கள்!

“வன்னிமை தேசத்தார் மகாநாடு தான் கூடி மின்னு மெழில் மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் வேளையிலே கோதில் புகழ் சேர் வீரக்கோன் முதலி தானியற்றாங் காதறோங் கேற்றுகையிற் காதறானைச் சொல்லாதை”

“துன்னு மிருமரபுந்துய்ய விளஞ்சிங்கமெனும்
வண்ணிமை பொற்பாதம் வணாங்கை யினீ சொல்லாதை”

“எண்டி சையுமேத்து மிரவி குலத்துதித்தோன்
கண்டி நகராளங் கவினுலவு ராசசிங்கன்
மானமுடன் மிக்க வயனிலூந் தோப்புகளும்
மானியமா வீந்த புகழ் படைத்த பூபாலன்”

இவ்வாறான வீரம் செறிந்த தமிழ் சிற்றரசனான ஜென்சிங்க வன்னிபத்தின் மொழிப்பற்றும் மதப்பற்றும் நாட்டுப்பற்றும் என்றென்றும் போற்றப்படவேண்டியவை. இன்று நாம் சிலைகள் நிறுவி போற்றி நினைவுபடுத்தும் சங்கிலியன் மன்னன், பண்டார வன்னியன் போன்ற வர்களுக்கு சற்றேனும் குறையாத செயற்கரிய செயல்கள் பல செய்த கொட்டியாரப் பற்றை ஆட்சி புரிந்த “இருமரபுந்துய்ய ஜென்சிங்க வன்னிபம்” நினைவில் நிறுத்தப்பட்ட வேண்டிய தமிழ் மன்னர்களுள் ஒருவராவார்.

இரு மரபுந்துய்ய எதிர் வீரசிங்க நல்லபூபால வன்னிமையினுடைய உயில் பிரதிகளை தந்துதவிய வைத்திய கலாநிதி த. ஜீவராஜ் அவர்களுக்கு நன்றிகள்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் - திரு. ஐ. வீரக்கோன் முதலியாரால் இயற்றப்பட்டது. திரு. வே. அனிலேஸ்பிள்ளை அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டது.
2. காலனித்துவ திருக்கோணமலை (2010) - கனகசபாபதி சுரவணபவன்
3. சித்திரவேலாயுதர் காதல் வசனம் - வைத்திய கலாநிதி நாகலிங்கம்
4. வீரகேசரி (13.09.2014) - கட்டுரை - வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார்

கலைக்கேசரி
மார்க்கிழி - 2015

நீலாப்பளை பத்தின்யம்மன் ஆலயம் (தாயம்மன்)

திருக்கோணமலை தேசத்தின் தென்பகுதியான பண்டைய கொட்டியா புரப்பற்றின் (முதூர், சேருவில, ஈச்சிலம்பற்று) நீலாப்பளை கிராமத்தில் பத்தினியம்மன் ஆலயம் அமைந்துள்ளது. இக்கிராமத்திற்கு முதூரிலிருந்து கிணிவெட்டி, தெகிவத்தை, கங்குவேலி வழியாகவும் அல்லது முதூரிலிருந்து மல்லிகைத்தீவு வழியாகவும் செல்லலாம்.

கடவுளைத் தாயாக வழிபடுகின்ற பழந்தமிழ் மக்களுடைய வழிபாட்டு எச்சங்களாகவே வீவாறான தாய்த்தெய்வ வழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. திராவிட மக்களால் ஆதிகாலந்தொட்டே பெண்தெய்வ வழிபாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுமை தொல்லியல் சான்றுகள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆரியர்களால் விங்க வழிபாடும், பெண்தெய்வ வழிபாடும் மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறாக சக்தியை பத்திரகாளி, தூர்க்கை, மாரி, காளி, பேய்ச்சி, காடேறி, அம்மச்சி, நீலி, செண்பகநாச்சி, செண்பகச்செல்வி, கண்ணகி, பத்தினி என்று பல்வேறு பெயர்களில் தூதித்து வணங்குகின்ற வழக்கம் எம் முன்னோர் களிடையே காலங்காலமாக இருந்து வருகின்றது.

சக்தியின் வழவங்களுள் ஒன்றான பத்தினித் தெய்வ (கண்ணகி) வழிபாடு தொன்று தொட்டு இலங்கை முழுவதும் சிங்களம், தமிழ் என்ற இனபேதமில்லாது தீடம்பெற்று வருவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சிங்கள மக்கள் பத்தினியம்மனை “பத்தினி தெய்யோ” என்று பயபக்தியுடன் வழிபடுகின்றனர். இலங்கையில் பத்தினித் (கண்ணகி) தெய்வ வழிபாடு முதலாம் கஜபாகு மன்னன் காலத்தில் (கி.பி 2ஆம் நூற்றாண்டு) தென்னிந்தியாவில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டதாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

இலங்கையின் வடபகுதிகளிலிருந்த கண்ணகி ஆயங்கள் பல நாவலர் காலத்தில் வெவ்வேறு அம்மன் ஆயங்களாக மாற்றப்பட்டன. ஆனால் கிழக்கிலங்கைப் பகுதிகளில் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை பகுதிகள் பெரும்பாலான வற்றில் கண்ணகியம்மன் என்றும் திருக்கோணமலைப் பகுதிகளில் அனேகமான கோயில்கள் பத்தினியம்மன் என்றும் அழைக்கப்பட்டு வழிபாடுமியற்றப்பட்டு வருகின்றமையைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. கொட்டியாரபுரப்பற்றில் நீலாப்பளை, முதூர், சம்பூர், சம்புக்களி, பள்ளிக்குழியிருப்பு போன்ற இடங்களில் பத்தினியம்மன் கோயில்கள் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிட்டத்தக்கது.

நிலப்பள்ளக்கு கண்ணகி வருகை

இப்பிரதேச கர்ணபரம்பரைக் கதைகளின் பிரகாரம் பாண்டிய நாட்டில் கோவலன் கொண்ணயுண்டதன் பின்னர், தனது ஒரு முலையைத் திருக்கியிருந்து கண்ணகி மதுரையை ஏறித்தாள். பின்னர் தனது சக்தியினால் உயிர் துறந்த கோவலனை உயிர்ப்பித்தாள். அவன் உயிர்த்தமுந்த பின்னரும் கூட மாதவியின் நினைவாகவே திருப்பதை யுணர்ந்து மிகுந்த கோபத்துடன் அவ்விடம் விட்டகள்றாள்.

அப்போது எதிரே வந்த திருமால் கண்ணகியின் கோபத்தை தணிவிக்க பழூரை முயன்றும் முடியாமல் போக, கண்ணகி திருமாலுடன் வாக்குவாதப்பட்டு என் தலைவன் ஈசன் திருக்குமிடம் செல்கின்றேன் என்று கூறிவிட்டு தெட்சனைக்கலாயத்தை நோக்கி தோணி மூலம் கடல் கடந்து கிளங்கையை வந்தடைந்தாள். (இங்கு கண்ணகி உமாதேவியின் அம்சமாகவே நோக்கப்படுகின்றாள்)

கொட்டியாரக்குடாவை வந்தடைந்த கண்ணகி மாவலிகங்கை கழிமுகத்தினுடாக, கங்கையில் எதிர் நீரோட்டம் கொண்டு நிறைந்த நீர்நிலைகளும் பசுமையான சோகைகளும் கொண்டதுமான கியற்கை எழிலடர்ந்த நீலாப்பள்ளயை அடைந்து கிளைப்பாரியதாக ஜத்கம்.

கண்ணகி சிறை ஊர்வலம்

கிளங்கை வேந்தன் கஜபாகு கண்ணகி விழாவுக்கு சேரநாடு சென்றிருந்த போது, சந்தன மரத்தால் செய்த கண்ணகி உருவமும், ஒரு சிலம்பும் சந்தன மரப்பளைக்கயால் செய்த பேழையில் வைத்து கஜபாகுவுக்கு சொங்குட்டுவன்

மன்னன் கொடுத்தான். பாண்டிய அரசன் வெற்றிவேற் செழியன் யானை மேல் அரசனையும் சந்தனப் பேழையையும் ஏற்றி வேதாரணியம் வரை கொண்டுவேந்து விட்டிருந்தான். பின் அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் இவங்கையின் திருவடிநிலையில் இறங்கிய இவர்கள் யானை ஊர்வலமாக திருவடிநிலையிலிருந்து அங்கணாமைக்கடவை, வேலம் பாறை, வன்னியூடாக வற்றாப்பனை, சாம்பல்தீவு, திருகோணமலை, தம்பலகாமம், பாலம்போட்டாறு வழியாக நீலாப்பனை வரை சென்றனர். இங்கிருந்து தாவளமாட்டின் மூலமாக மட்டக்களப்பின் கோராவெளி முதலான பலவிடங்களினுடாக கண்டிக்கு எடுத்தது செல்லப்பட்டதாக வரலாறு (1) கூறுகின்றது.

சம்பூர் தோணிக்கல் - பந்தியியம்யன் சிலை

ஆரம்ப காலங்களில் நீலாப்பனை கோயிலில் சிலை வழியாடு இருந்ததாகவும் பின்னர் ஏற்பட்ட அழிவுகளினால் திவ்விக்கிரகம் மண்ணினுள் புதையுண்டு போனதாகவும் செவிவழிக் கதைகள் கூறுகின்றன. இவ்விக்கிரகம் பற்றி இப்பிரதேச மக்களிடம் நிலவுகின்ற செவிவழிக்கதைகளின் பழ! திருகோணமலை கோணநாயகர் ஆலயத் திருப்பணிகள் குளக்கோட்டு மன்னனால் பூர்த்திசெய்யப்பட்ட பிற்காலங்களில் திந்திய சிற்பிகளைக்கொண்டு பல சிலைகள் கல்விலே வடிக்கப்பட்டன. தீதெய்வச் சிலைகள் ஓடமொன்றின் மூலம் கோணேசர் மலைக்குத் தென்கிழுக்குப்புறமாய் அமைந்துள்ள சம்பூர் கிராமத்தின் கெவுளிமுனை கடற்கரைப் பகுதிக்கு புயலினால் திசைசமாறிக் கொண்டுவரப்பட்டது. பின்னர் இங்குள்ள மத்தளமலையில் இவைகள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு இப்பகுதிக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த வன்னிமையால் வழிபடப்பட்டு வந்துள்ளது.

விவ்விக்கிரகங்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படும் தோணி சம்பூர் கடற்கரையருகே கல்லாக மாறிவிட்டது என இப்பிரதேச மக்கள் கூறுவர். இக்கல்லாலான தோணியும், மத்தள மலையும் இன்றும் சம்பூர் கடற்கரையருகே காணப்படுகின்றன. மத்தளமலையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விக்கிரகங்கள் காலத்தின் விளைவினால் பல இடங்களுக்கும் இடம்பெயரப்பட்டு சென்றிருக்கின்றன. பத்திரகாளியம்மன் சிலை சம்பூரிலும், பத்திரினியம்மன் சிலை நீணப்பலையிலும், செண்பகநாச்சியம்மன் சிலை இலங்கைத் துறையிலும், அம்மச்சியம்மன் சிலை கட்டைப்பறிச்சானிலும், காளியம்மன் சிலை பறையனாலங் குளத்திலும் (பன்குளம்), கண்ணாக்கியம்மன் சிலை அம்பாறை தம்பிலுவிலிலும் (ஹரக்கை) வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது (2).

ஆனாலும் தம்பிலுவில் கண்ணாகி பற்றிய குறிப்புகளின் பிரகாரம் கஜபாகு மன்னாளின் (கி.பி 171-193) இறுதிக் காலத்தில் பாண்டிய நாட்டின் மதுரையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட அம்மன் சிலைகளில் ஒன்று இலங்கைத் துறையிலும் இன்னுமொன்று சம்பூரிலும் இறக்கப்பட்டது. விவ்விக்கிரகங்களுள் மற்றையது (செண்பகச்செல்வி என்னும் கண்ணாக்கியம்மன் சிலை) கடல் வழியாக துங்ககோள என்ற கந்தபாணைந்துறையை அடைந்தது. பின்னர் அங்கிருந்து பண்டைய நகரமான சாகாமம் கிழக்கு புறநகர் பகுதியான ஹரக்கை என்ற இடத்தில் வைத்து வழிபடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஹரக்கை கண்ணாகையம்மன் ஆயைத்தின் தொடர்ச்சியே, கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் காணப்படும் இன்றுள்ள தம்பிலுவில் கண்ணாகையம்மன் ஆயைமாகும் (3).

கும்பதாவனம்

நீலாப்பளைக்கு கொண்டுவரப்பட்டு வழிபட்டுவந்த விக்கிரகம் மண்ணிலூள் புதையுண்டு போக, அவ்விடத்திலே சிலம்பு மற்றும் மாங்கனியைக் கொண்ட “கும்பதாவனம்” (வெள்கல குடத்தினுள் சிலம்பு, உலோகத்தாலான மாங்கனி, நெல்) வைத்து வழிபடப்பட்டு வரப்படுகின்றது. இங்கிருந்த சிலம்பு “அக்கினிச் சிலம்பு” அல்லது “முக்கோணச்சிலம்பு” அல்லது “நாகரத்தினச்சிலம்பு” என அழைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சிலம்பு சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட குழப்பகரமான சூழலின் போது களவுப்பட்டு விட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

நோப்பனை தாயம்மன் - பாட்டுவாழிக்குடியினர்

இப்பிரதேச சுற்றாடலிலூள் பத்தினியம்மன் ஆலயங்களுள் இவ்வாலயமே முதன்மையானதாகும். புராதனகால சைவத்தமிழ் சாம்ராஜ்யமான திருக்கரை சையம்பதிக்கு மிக அருகாமையிலேயே நீலாப்பளை கிராமம் அமைந்துள்ளது. இங்கு கோயில் கொண்டுள்ள அம்மனை “தாயம்மன்” என்றும் “பத்தினிக்காளி” என்றும் அழைப்பதுண்டு. முதூர், ஈச்சிலம்பற்று, தம்பகொமம், கந்தளாய், கதிரவெளி, வாகரை முதலான பிரதேசங்களில் அமைந்துள்ள பத்தினியம்மன் கோயில்களில் வேள்விகள் தொடங்குவதற்கு முன்னர் இத் தாயம்மன் கோயில் (நீலாப்பளை பத்தினியம்மன்) பூசகரின் ஆலோசனையின் பேரில் அவரின் உதவியுடன் இங்குள்ள கும்பதாவனத்தை எடுத்துச் சென்று, நிலபாவாடையுடன் பட்டுக்கப்படி, உரிய இடம் சென்று பத்தினியம்மன் வேள்விகள் நடாத்துவது வழமையான விடயமாகும்.

வேள்வி நிறைவடைந்ததும் அப்பத்தினியம்மன் கோயில்களில் இருந்து கும்பதாவனம் மீண்டும் இந்நீலாப்பளை பத்தினியம்மன் கோயிலுக்கு கொண்டு வந்து வைக்கப்படும். பயபக்தியோடு பாரம்பரிய கலாச்சார நிகழ்வுகளுடன் நடாத்தப்படும் இவ் வேள்வி ஒழுங்குமுறை திக்கோயிலுக்கே உரியதான் சிறப்பாகும்.

இக்கோயில் பூசகராக பாட்டுவாழிக்குடியினரின் (தாய்வழியிலான) சந்ததியினரே இருப்பது பாரம்பரியமாகும். பாரம்பரியமிக்க சம்பூர் கிராமத்தில் காணப்படுகின்ற பன்னிரண்டு குடும்பங்கள் இப் பாட்டுவாழிக்குடியும் ஒன்றாகும். திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் இடம்பெறுகின்ற முக்கிய பாரம்பரிய சடங்குகளில் ஒன்றான “கொம்பு முறிக் கொம்பு” விளையாட்டு பள்ளிக்குடியிருப்பு கிராமத்தில் நடைபெறுகின்ற போது பூசகர்களாக இவர்களே வரவழைக்கப்படுவது இன்றுவரையுள்ள நடைமுறையாகும். இக்காலங்களில் பாட்டுவாழிக்குடியினர் நீலாப்பளை, கங்குவேலி, மேன்காமம், சம்பூர், கிளிவெட்டி முதலான இடங்களில் வசித்து வந்தனர்(4).

கி.பி 1600 களில் நீலாப்பளை

இப்பத்தினியம்மன் பற்றி எடுத்தியம்பும் நூல்களில் “வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல்” என்னும் நூல் மிக முக்கியமானது. இந் நூல் அக்காலத்து கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னியமான “இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னியன்” ஆட்சிக்காலத்தில் தம்பக்காமத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஜ. வீரக்கோன் முதலியார் அவர்களால் கி.பி 1600 களில் பாடப்பட்டாகக் கூறப்படுகின்றது(5).

இங்கு அம்மன்

“நீருலவு வாவிலிகழ் நீலாப்பளை யுறையும்

பாருவவு பத்தினி....."

என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு அக்காலத்தில் தேசத்து மக்களால் வழிபாடுயற்றப்பட்டு பெருஞ் சிறப்புடன் விளாங்கிய கோயில்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருந்துள்ளது.

கி.பி 1700 கணில் நீலாப்பனை

நீலாப்பனை கிராமம் முற்காலங்களில் நீலமங்கலம் என்றும் புலைச்சேனை என்றும் அழைக்கப்பட்டது. நீலாப்பனைக்கு கி.பி 1786 ஆம் ஆண்டு விஜயம் செய்திருந்த திருகோணமலையின் ஒல்லாந்து ஆஞநரான வான்சாண்டனின் பயணக்குறிப்பில், விவர நீலாப்பனையில் ஆறு வெள்ளாளர், இரண்டு பிள்ளைகளுடன் ஒரு கரையார் ஆகிய சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களைச் சந்தித்துள்ளதாக கூறியுள்ளார். அத்தோடு நீலாப்பனையின் அயற் கிராமங்களான பள்ளவெளி மற்றும் இரணைத்தெவு ஆகிய டோங்களிலும் மக்களைச் சந்தித்துள்ளதாகக் கூறியுள்ளார் (6). ஆனால் இன்று இவ்விரு டோங்களும் கிருந்த டோம் தெரியாமல் மறைந்து போய்விட்டது.

ஆயவளாகம் - வழிபாடு

குழவர நிறைந்த நீர்நிலைகளும் பசுமையான சோலைகளும் வயல் வெளிகளும் மிகுந்து காணப்படும் நீலாப்பனை கிராமத்திலுள்ள ஆலய வளாகமானது. கிலுப்பை, வேம்பு, மா, அரசு முதலான பெருமரங்களைக் கொண்டுள்ளது. அத்தோடு இங்குள்ள ஆலய அமைப்பு சிறியதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. மூலஸ்தானத்துடன் கிளைந்ததான் சிறிய கட்டமும், இரண்டு சிறிய மடப்பள்ளி அறைகளும் ஆங்காங்கே ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்ட

காவற்தெய்வ நிலையங்களும் இங்கு காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கே பல நெடுஞ்செழுத்துக்கள், அகலமான கருங்கற் சுவர்கள், பரந்த சமதளக்கற்கள், பழங்கால மட்பாண்ட சிதைவுகள், அழகிய கோழுக்க் கல் என்பன இப்பிரதேசத்தினதும் இவ்வூயத்தினதும் தொன்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

தற்போது நீலாப்பளையில் தமிழ் மக்கள் வசிக்காத போதிலும் அயற்கிராமமான காங்குவேலி கிராம மக்களைக் கொண்ட ஆலை பரிபாலன கலையினரால் மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் ஒவ்வொரு திங்கள் கிழமையிலும் பூசை வழிபாடுகள் செய்யப்படுவதோடு, ஒவ்வொரு வருடமும் வைகாசித் திங்களில் “பொங்கல் களரி” என்னும் நிகழ்வும் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது.

பூர்வீக வழிபாடு

ஆதியில் பூர்வீக மக்களால் பூசை செய்யப்பட்டு வந்ததாகவும், பின்னர் ஏழு தலைமுறைகளாக பாட்டு வாழிக்குழியினர் பூசை செய்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இருதியானவராக திரு. செல்லப்பா அழகையர் என்பவர் பூசை செய்தார் என்றும் அறியமுடிகின்றது. அவருக்குப் பின்னர் 1977 களில் குருக்கள் ஒருவரால் வேள்விப் பூசைகள் நடாத்தப்பட்டன. தொடர்ந்து வந்த எட்டு மாதங்களின் பின்னர் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரம் காரணமாக (இது கந்தப்போடு கலவரம் என்று கூறப்படும் காலப்பகுதியில் இடம்பெற்றது.) இங்கிருந்த தமிழ் மக்கள் பெரும் மூழ்களுடன் இடம்பெயர்ந்திருந்தனர்.

இதற்கு முன்னரும் அதாவது சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான காலங்களில் கீப்பிரதேசங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அல்லை-கந்தளாய் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், வேற்றிட மக்களின் குழுயேற்றங்கள், மீண்டும் மீண்டும் கிடம் பெற்ற வன்முறைச் சூழ்நிலைகள் காரணமாக நீலாப்பனை கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பின்னரும் சில காலங்கள் கில் ஆலையும் பராமரிப்பின்றிக் காணப்பட்டது. ஆலையும் சொத்துக்களும் சேதமாக்கப்பட்டன. களவாடப்பட்டன. ஆயினும் தற்போது மீண்டும் பூசை வழிபாடுகள் தமிழ் மக்களினால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போது சம்பூரச் சேர்ந்த திரு. இ. பத்மநாதன் அவர்கள் பூசகராக உள்ளார்.

கில் ஆலையும் பற்றிய வாய்மொழி ஜீக்கக் கதைகள் பலவற்றைக் கூறிய ஆலை பூசகர் திரு. இ. பத்மநாதன் அவர்களுக்கு நன்றிகள்.

அடுக்குறிப்புகள்

1. பத்தினி வழிபாடு (1978) - சி. கணபதிப்பிள்ளை (பக்-5, 6)
2. பத்திரிகாளியம்மன் ஆலை வரலாறும் மலினமகளும் (2014) - டாக்டர் அ. ஸ்தீல்குமார் (பக் -14)
3. திருக்கோவில் பிரதேச லெக்கிய வரலாறு (2014) - கலாபூசனம் நா. நவநாயகமூர்த்தி (பக் -06)
4. கலைக்கேசரி மாதாந்திரம் - மார்க்கு 2015 (கட்டுரை) - வைத்தியகலாநிதி அருமைநாதன் ஸ்தீல்குமார் (பக் -25)
5. வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காநல் - திரு. ஜ. வீரக்கோன் முதலியார் அவர்கள் இயற்றியது.திரு. வே. அகிலேஸ்வரன் அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டது.
6. காலனித்துவ திருக்கோணமலை (2010) - கணக்கபாதி சரவணபவன் (பக் -87)

கலைக்கேசரி
ஆம் - 2015

புஞ்சுர் மக்கேல் டி மெல்லோன் கல்லறை மன் முதூர் புஞ்சு அந்தோனியார் ஆலயம்

கல்லறை

திருகோணமலை தேசத்தில் உள்ள கொட்டியாரத் துறையானது பண்டைய காலங்களில் வாணி பத்துக்குப் பெயர் போன துறை முகமாகும். இன்று முதூர் என்றழைக்கப்படுகின்ற புராதன பெருமை மிக்க கொட்டியாரத்தில் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ மக்களின் வருகை பற்றி முதூரின் முதுபெரும் கிளக்கியவாதி அமரர். தமிழ் ஒளி வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்கள் விவ்வாரு கூறுகின்றார்.

“நம்முர் முதியவர்கள் சிலர் தாம் தாத்துக்குழியிலிருந்து வந்ததாகப் பெருமையுடன் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் அதற்கு எந்த சரித்திரச் சான்றுகளும் இல்லை. கொட்டியாபுரத்தின் ஆதிக குழிகளாகிய நாம் போர்த்துக்கீசரால் இங்கேயே மதமாற்றம் செய்யப்பட்டோமா? அல்லது 1658ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் கரையோரப்பகுதிகளை ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றிய போது அவர்களின் நெருக்குவாரங்களிலிருந்து நம் மத நம்பிக்கைகளைக் காப்பாற்றிக்

கொள்ள இளங்கையின் மேற்குப் பகுதிகளிலிருந்து குழியேறியவர்களா நாங்கள்? ஆனால் இதற்கும் சான்றுகள் இல்லை.” என்கிறார் வ.அ.அவர்கள்.

ஆனால் கி.பி. 1549 - 1552 காலப்பகுதியில் திருக்கோணமலையில் வன்னிய குலத்தவர்களிடையே ஏற்பட்ட வாரிசுரிமை காரணமாக அப்போது 8 வயதினர்கள் இருந்த இளவரசன் தனது மாமனுடன் தூத்துக்குடியில் தஞ்சம் புகுந்து டொம் அல்போன்சோ எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றான். இவ்வாறு கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவிய இளவரசன் சிறிது காலம் சென்றபின் தனது மாமனது துணையுடன் தூத்துக்குடியில் வாழ்ந்த பரவ (பரதவர்) இன கிறிஸ்தவர்கள் ஆயிரம் பேர் கொண்ட படையுடன் திருமலையை சென்றபெற்று ஆட்சி செய்தான். இவ்வாறு வந்த வீரர்களில் பலர் இந்தியா திரும்பிச் செல்லாது திருக்கோணமலையிலேயே தங்கிவிட்டனர். இவர்களது வாரிசுகளே இன்றும் முதூரில் வாழும் கிறிஸ்தவர்களாவர் என்ற குறிப்பொன்றும் உள்ளது.

முதூர் கிறிஸ்தவ சமூகத்தினரிடையே மறக்க முடியாத புனிதர்களுள் ஒருவராக வணக்கத்துக்குரிய யோசேப் வாஸ் அடிகளார் விளங்குகின்றார். இவர் கத்தோலிக்க குருவாகிய அருட்திரு. கர்வானியோ அடிகளார் கொட்டியாரத்துறைமுகப் பகுதிக்கு கி.பி. 1697ஆம் ஆண்டு வருகை தந்த போது இங்கே நூறு கிறிஸ்தவர்களுடன் ஒரு (Chapel) கோயிலும் காணப்பட்டாக கூறுகின்றார்.

கி.பி. 1701ஆம் ஆண்டில் வண். யோசேப் வாஸ் அடிகளார் கொட்டியாரம் வந்து சமயப் பணிகள் பல செய்து கோயிலையும் விருத்தியடையச் செய்தார். இக்கோயில் வண்ணான் துறைக்கு அருகில் அமைந்திருந்தது. மீண்டும்

விவர் கி.பி. 1706இல் ஆண்டில் இங்கு வந்த போது கிளங்கைக்கு புதிதாக வருகை தந்திருந்த “மிக்கேல் டி மெல்லோ” மற்றும் கொன்சால்வெஸ் ஆகிய கிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு கொட்டியாரத்திற்கு வந்திருந்தார். விவர்களை இங்கு அழைத்து வருவதற்காக மூதாரிலிருந்து (கொட்டியாரம்) கிறிஸ்தவ மக்கள் மாட்டு வண்டில் மூலம் புத்தளம் சென்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

விவ்வாறு கி.பி. 1706இல் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 24ஆந் திகதி கொட்டியாரத்தை வந்தடைந்த மிக்கேல் டி மெல்லோ அடிகளார் அவர்கள் அன்றிரவு முழுவதும் தாங்க முடியாத வயிற்று வலியால் அவதியற்று அடேத் நாள் 25ஆம் திகதி விவ்வுலகை விட்டு உயிர் துறந்தார். அடிகளாரை அடக்கம் பண்ணிய கல்லறையானது பழைய கோயிலை என்னுமிடத்தில் (இன்றைய எஹெட் நிலையம் அமைந்துள்ள கிடத்தில்) கிருக்கின்றது. சில காலங்களின் பின் விவரது கல்லறையின் புகழ் நாடபங்கும் பரவத் தொடங்கியது. இதற்குக் காரணம் விவருடைய கல்லறை மண் பல நோய்களைத் தீர்க்கும் மருந்தாக அமைந்திருப்பதாக கூறப்படுவதேயாகும். இது அன்றிலிருந்து இன்றுவரை கிறிஸ்தவ சமூகத்தினரிடையே உள்ள நம்பிக்கையாகும்.

இந்தியாவின் கோவாவின் சல்செற் (Salsete) மாகாணத்திலுள்ள மாகோவோ (Margao) கிராமத்தில் மிக்கேல் டி மெல்லோ பிறந்தார். விவரது தந்தையார் பெயர் ஹெய்ரோனியோ வெர்னாட்டோ டி மெல்லோ (Hieronio Vernardo de ello). தாயார் பெயர் மரியா டி நோராஞ்சுரா (Maria de Noranha) என்பதாகும்.

தனது குருத்துவக் கல்வியை முடித்து கோவா மறை மாநிலத்தில் ஒரு குருவாக திருநிலைப்படுத்தப்பட்டார்.

05.07.1704இல் கோவா மறைமாநிலத்திலிருந்து விலகி புதிதாக உருவான ஓரத் தோரியன் சபையில் தம்மை முழுமையாக இணைத்துக் கொண்டார் புனிதரான மிக்கேல் டி மெல்லோ அவர்கள்.

24.03.1706 அன்று கொட்டியாரத்தை அடைந்த மைக்கல் (மிக்கேல்) டி மெல்லோ அவர்கள் அன்றிரவு 12 மணியளவில் அடி வயிற்றில் ஏற்பட்ட கடும் வலியின் காரணமாக வேதனைப்பட்டு நோயிற்புசுதல் திருவருட் சாதனத்தை நிறைவேற்றுமாறு தூய யோசப் வாஸ் அடிகளாரைக் கண்ணீரோடு கேட்டுக்கொண்ட போது, தனது இறுதிக் கணத்தினை அடைந்துள்ள டி மெல்லோவுக்கு அவர் நோயிற்புசுதல் திருவருட் சாதனத்தை வழங்கினார்.

வலி தொடங்கிய வேளையிலிருந்து 18 மணித்தியாலங்கள் மாத்திரமே உயிர் வாழ்ந்த அவர், தனக்கென்று சொந்தமாயிருந்த சிலுவை யேசுவை அருட்பணி பேதுரு.டி. சல்தானோவுக்கு வழங்கியிருந்தார். 25.03.1706 இல் தூய யோசப் வாஸ் அருகில் இருக்கையிலே தன் ஆன்மாவை இறைவனாடியில் சமர்ப்பித்த மிக்கேல் டி. மெல்லோ அவர்களின் பணி புனிதமானது.

ஆரம்ப காலங்களில் கடற்கரை ஓரமாக அமைந்திருந்த கோயில் அப்போதய குழப்பகரமான சூழ்நிலைகள் காரணமாக கி.பி 1865 ஆம் ஆண்டில் இடோற்றப்பட்டது. அமலமரித் தியாகிகள் சபையைச் சேர்ந்த அருட் திரு. மஸ் சியே அடிகளார் ஆலயம் தற்போது அமைந்துள்ள இடத்தில் புதிதாக ஓர் ஆலயத்தை அமைத்தார். அதனருகே புனித அந்தோனியார் பெயரால் ஓர் பாடசாலையையும் நிறுவினார். பிற்காலத்தில் அருட்தந்தை

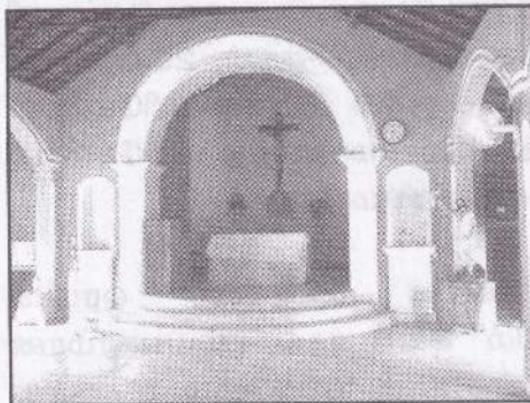
கோட்டைப்புறப்பில் முதலாவது

லாசறல் அவர்களால் பாடசாலை தற்போது புனித அந்தோனியார் மகா வித்தியாலயம் அமைந்துள்ள இடத்திற்கு மாற்றம் பெற்றது.

அத்தோடு மூதார் பிரதேச மெதாஸ்த பாடசாலைகளை உருவாக்கிய மெதாஸ்த திருச்சபைக்குரிய ஆலயமானது வண. சி.ஜே. ஸ்ரீம்மர் மற்றும் வண. எம் ஹாட்லி அவர்களால் 1916 பங்குனி 17ஆந் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறாக கிறிஸ்தவ சமூகத்தினரின் புனித வரலாற்றுச் சின்னங்களுள் ஒன்றான மூதாரிலுள்ள மிக்கேல் டி மெல்லோ அடிகளாரின் கல்லறை வளாகம் தூய்மையோடு பாதுகாக்கப்பட்டு வருவதை நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

மூதார் புனித அந்தோனியார் கோயில்

கி.பி 1697 ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் பத்தாம் திகதி வணக்கத்துக்குரிய யோசேப் வாஸ் அடிகளார் எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிடப் படும் “மூதாரில் நாறு கிறிஸ்தவர்களுடன் ஒரு கோயிலும் இருந்தது” என்னும் தகவலே இவ்ஆலயம் பற்றிய முதலாவது வரலாற்றுக் குறிப்பாகும்.

இவ்ஆலயத்தில் கி.பி 1697களில் அரூட்திரு. கர்வாலியோ அடிகள், பின்னர் வணக்கத்துக்குரிய யோசேப் வாஸ் அடிகள், அரூட் திரு. பசிலியோ பறேற்றோ அடிகள்

(1709), அருட் திரு. யோசேப் டியேசுமரியா அடிகள் (1711), கபிரியேல் டி சா அடிகள் (1723), அருட் திரு. ஜோவா டி பிறகன்சா (1729), யோசேப் கோமஸ் கவாமியர், அருட் திரு அன்டிராடோ (1743), அருட்திரு. கஸ் ரோட்யோ லெயின்றாவோ, அருட்திரு மஸ்சியே அடிகளார் (1865) ஆகியோரின் அருட்பணிகளால் ஆலயம் வளர்ச்சி பெற்றது. தொடர்ந்து வந்த 1912 இல் அருட்துந்தை சாள்ள் பொனஸ் என்னும் யேசு சபையைச் சேர்ந்தவர் முதூரின் முதலாவது பங்குத் தந்தையாக நியமனம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கு அருட்திரு யோசேப் டியேசுமரியா அவர்கள் கி.பி 1711 ஆம் ஆண்டு கோவைக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“கோயிற் காணி கிரிஸ்தவரல்லாத ஒருவரால் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அக்காணிக்குட் தென்னைகளை வளர்த்துப்பீட்டது விளக்கு ஏரிக்க அவைகளிலிருந்தே எண்ணேய் எடுத்தார்கள். ஏழு எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் காணிச்சொந்தக்காரன் பிறர் தூண்டுதலினால் நன் காணியை திருப்பித்தரும்படி கேட்டான். அங்கிருந்த கோயிலை அகற்றி நன் சமயக்கோயில் ஒன்றை நிறுவ அவன் தூண்டப்பட்டான். கிராமத்தின் தலையாரியும் பிறமத்தவனாக இருந்தபடியால் கிரிஸ்தவ மக்கள் இன்னாசி அல் மெயிடா கவாமியாரின் அனுசரணையுடன் கண்ட மன்னனிடம் முறையிட்டனர்.”

இவ்வாறிருக்கும் காலத்தில் இக் கோயில் 1742 களில் அழிக்கப்பட்டதாக அக்காலத்தில் கோவையில் விக்கார ஜெனரலாக இருந்த மாட்டினோ சேவியர் அடிகளாரின் குறிப்புகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது!

“கொட்டியார் கோயில் சமீபத்தில் கண்டியரசன் உத்தரவால் அழிக்கப்பட்டது. இக் கோயில் கடற்கரை ஓரத்தில் இருப்பதால் அது

போர்த்துக்கீசருக்கு இங்கு வரவாய்ப்பாக இருக்கும் என்பதனாலேயே இது நடந்தது. ஆனாலும் அரசன் விசாரணை நடத்திய பின்னர் மீண்டும் கோயிலைக் கட்ட கடற்கரையிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் அனுமதியளித்தான்"

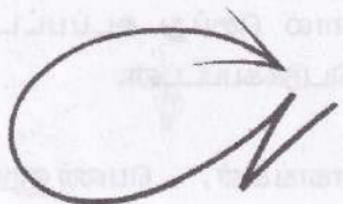
இது கட்டப்பட்டது கி.பி 1743 ஆம் ஆண்டிலோகும்.

அத்தோடு கி.பி 1865இல் அமலமரித்தியாகிகள் சபையைச் சேர்ந்த அருட்திரு.மஸ்ஸியே அடிகளார் ஆலைம் தற்போது அமைந்துள்ள இடத்தில் புதிதாக ஓர் ஆலையத்தை அமைத்தார். அதன் அருகே புனித அந்தோனியார் பெயரால் பாடசாலை யையும் நிறுவினார். இப் பிரதேசத்தின் முதலாவது பாடசாலையான இது கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, இந்து என்ற பேதமில்லாது பல எண்ணிக்கையிலான கல்வி மான்களை உருவாக்கிய பேறு பெற்றது. பின்னரான காலங்களில் இப் பாடசாலை தற்போதுள்ள இடத்திற்கு (முதார் பிரதான வீதி) இடமாற்றப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பிரதேசத்தில் பல தசாப்த காலமாக இடம் பெற்ற ஆயுத வண்முறைகளின் போது இவ் ஆலைம் இப்பிரதேச மக்களுக்கு பெரும் காப்பகமாக அடைக்கலம் தந்திருந்த மையை மறக்க முடியாது என்பதே அனைவரதும் கூற்றாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. மறக்கப்பட்ட மகான் அருட்பணி மைக்கல் டி மெல்லோ (2015) - அநுப்பணி கீ. ஜோ.
2. முதார் புனித அந்தோனியார் கோயில் பூர்வ வரலாறு (1992) - வ. கி. ரிராசரத்தினம்
3. கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு (2003) - எம். ஏ. சமது
4. முதார் புனித அந்தோனியார் ம.வி சேவைநலன் பாராட்டு விழா மற்று (23.10.2013)
5. கலைக்கேசரி (ஆடி - 2015) - கலைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸ்தீன்குமார்.

சம்பூர் சுடுமண் உருவங்கள்

திருக்கோணமலை தேசமானது லிளங்கையில் வாழ்ந்த ஆதிக்குடி மக்களின் வாழ்வியல் எச்சங்கள் பரவலாகக் காணப்படும் பிராந்தியமாகும். இதை அண்மைக் காலங்கள் வரை கண்டுபிடிக் கப்பட்டுவரும் தொல்லியல் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

மட்கலங்கள் மற்றும் அதன் சிதைவுகள் முக்கிய வரலாற்றாவணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவை புராதனமான குடியிருப்புகள் மற்றும் கடலோரப் பட்டினங்கள் என்பவற்றில் பெருமளவினதாகக் கண்டெடுக்கப்படுகின்றன. வீவற்றுள் சம்பூர் கிராமத்தில் 2015 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதமளவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சுடுமண் உருவங்கள் முக்கியமானதாகும்.

கடந்த 10 வருட காலங்களாக 2006 இலிருந்து இடம் பெயர்ந்திருந்த மக்கள் மீண்டும் சம்பூரில் குடியேறி, தங்க ஞடைய காணிக்களைத் துப்பரவு செய்தனர். இதன் போது கறுப்பு சிவப்பு நிற மட்பாண்ட துண்டங்கள் சிதைந்த நிலையில் சிதறிக் காணப்பட்டதைக் காணக்கூடியதாக

இருந்தது. அத்தோடு களிமண்ணால் செய்து சுடப்பட்ட பலவகையான உருவங்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

சிதைந்த உடற்பாகங்கள், பெண் ஞா ருவங்கள், யானையின் உடற்பாகங்கள் போன்றவை பெருமளவில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருந்தன. கொட்டியாரக்குடாக் கடற்கரை யோரத்தில் அமைந்துள்ள இவ்விடத்தைச் சூழ பல பள்ளமான நீரைத் தேக்கக்கூடிய இடங்கள் (குளங்களை ஒத்தது) காணப்படுகின்றன. இது அக்காலத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த இடமாகவோ அல்லது இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் இடமாகவோ இருந்திருக்கலாம். தகைசார்ந்த பேராசிரியர்களால் முழுமையான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படின் மேலும் பல உண்மைகள் வெளிவர இடமுண்டு.

இதே போன்று சில காலங்களுக்கு முன் னர் நிலாவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பெண் தெய்வ உருவம் இந்தியாவிலுள்ள புது டில்லி தேசிய அரூங் காட்சி யகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகிறது. களிமண்ணினால் உருவாக்கப்பட்டு சுடப்பட்ட இப் பெண்தெய்வ உருவம் 13.5 அங்குல உயரமும், 7.75 அங்குல அகலமும், 2.25 அங்குல தழிப்பும் கொண்டது. இது மொகைஞ்சதாரோவில் கண்டறியப்பட்ட பெண் தெய்வத்தை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. வயிற்றுப் பகுதி பருத்து காணப்படுகிறது. (1)

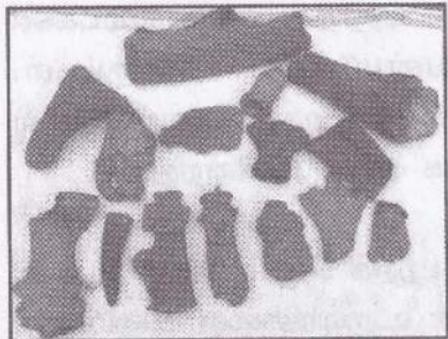

பெரும்பாலும் புதைகுழிகளிலே இவ்வாறான சிற்பங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன. அக்கால மக்கள் இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் போது அவர்களுடன் சேர்த்து கால்நடைகள், அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள், சுடுமண் சிற்பங்கள் முதலானவற்றையும் புதைத்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

சுடுமண் உருவங்கள் பற்றிக் கூறும் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்கள், சுடுமண் உருவங்களை அமைக்கும் கலை கால வரையறை கடந்தது. புராதனமான எகிப்திய, சீமேரிய மற்றும் ஹரப்பா நாகரிகங்களிலும் இவ்வழக்கம் இருந்துள்ளது. கல்லிலும் உலோகத்திலும் படிமங்களைச் செய்விப்பதற்கு வசதியில்லாத பொதுமக்கள் தமது தேவைகளுக்கேற்ப தேவர்கள், தேவதைகள், அபிமான த்துக்குரிய அரசர்கள், வீரர்கள் போன்றோரின் படிமங்களை களிமண்ணினாற் செய்து சூலையில் வைத்து ஏரித்த பின் பயன்படுத்தினார்கள்.

வவுனியா அருங்காட்சியகத்திலுள்ள சுடுமண் படிமங்கள் நாகர்களது வழிபாட்டுச் சின்னங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றிலே கி.மு 200 - கி.பி 200 வரையிலான காலத்து தமிழ்பிராமி வரிவடிவ எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. சமூக வரலாறு, சமய பண்பாட்டு வரலாறு என்பவற்றின் முக்கியமான ஆதாரங்களாக சுடுமண் படிவங்கள் கொள்ளப்படுகின்றன (2). என்று தெரிவிப்பதுடன் மட்டக்களப்பில் பாயாமடு என்னுமிடத்தில் நாகர் காலத்தய சுடுமண் உருவங்கள், மட்பாண்டங்கள் மற்றும் அதன்

மேலுள்ள எழுத்துக்களையும் ஆய்வு செய்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (3).

சம்பூர், நிலாவெளியைப் போல இலங்கையில் 1960 களில் கிளிநோச்சி உருத்திர புரத்தில் தொல்லியல் ஆணையாளர் கலாந்தி எஸ்.டி. தெரனியகல் சுடுமண் சிற்பங்களைக்கண்டெடுத்தார். இவை வவுனியா தொல் பொருள்சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இவை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை என இவர் தெரிவித் திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதைவிட ஆணைவிழுந்தான், மல்லாவி (2004), வவுனியா சால்திரி கூழாங்குளம் (2011) போன்ற இடங்களிலும் சுடுமண் சிற்பங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தென்னிந்தியா நீலகிரி போன்ற இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சுடுமண் சிற்பங்களுடன் பெரும்பாலும் ஒத்த தன்மையைக் காட்டுகின்றதாக கருதப்படுகின்றது. துகவல்: ஆணையம். 2015-11-10. திரு. பாலசுகுமார் முன்னாள் பீடாதிபதி, கலைகலாச்சார பீடம், கிழக்கு பல்கலைக்கழகம்.)

பண்டைக்கால இலங்கையின் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களை அறிந்து கொள்வதற்கான முலாதாரங்கள் காணப்படுகின்ற காலப்பகுதி “வரலாற்றுக்காலம்” என கருதப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எழுத்து

முலாதாரங்களைப் போல் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களை அறிந்து கொள்ள எழுத்தா தாரங்கள் காணப்படுவதில்லை. ஆனாலும் தொல்லியல் சான்றுகள் மூலம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்து சமுதாய அமைப்புகளை அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் என்பது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலமாகும் என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். சிரான் தெரண்ணியாகல என்பவரின் ஆய்வு முடிவுகளின் படி கி.மு 29000 ஆண்டுகள் வரைக்கும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலப்பரப்பு விரிவடைந்து செல்கின்றது என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது (4).

வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்தில் இலங்கையில் கியக்கர் மற்றும் நாகர் குலத்து மக்கள் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்தி வந்தள்ளனர் என்பது வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்து. திராவிட்ரகளின் முன்னோர்களான இவர்கள் இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்துள்ளமையை தொல்லியல் மற்றும் தீதிகாச பூராணங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. எனினும் வடபகுதி நாகர்களின் செரிவான இருப்பிடமாகவும், தென்பகுதி கியக்கர்களின் குழியிருப்புகள் செறிந்த இடமாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆயினும் திருக்கோணமலைத் தேசம் பற்றிய தெளிவான குறிப்புகளைக் காணமுடியவில்லை. திரிகூடத்துக்கு(திருக்கோணமலை) வடக்கேயுள்ள பகுதி நாகநாடு எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

திருகோணமலை மற்றும் கொட்டியாறுப் பகுதிகளில் நாக அரசர்கள் ஆட்சிசெய்துள்ளமையை மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் மூலம் அறியலாம். சிவவிங்கமொன்றைப் பெறுவதற்காக இயக்கர் குதைத்தரசன் திராவணன் திருகோணமலைக்கு (திருக்கோணச்சரம்) வந்து சென்றதாகவும் திதிகாசக் குதைகள் கூறுகின்றன. நாகநாடு அல்லது நாகத்தீவு என்பது இலங்கையின் யாழ்ப்பாணத்தை, நயினாதீவைக் குறிப்பதாகவே வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. ஆனால் மணிமேகலை என்னும் காப்பியத்தில் இலங்கையின் கீழ்த்திசையிலேயே நாகநாடு உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது(5). திது திருகோணமலையாகக் கூட இருந்திருக்கலாம். கிங்கு ஆதிகாலந் தொட்டு குடிசனநெருக்கம், வரலாற்றக்கு முற்பட்டகால ஆலயங்கள், பல சிறியதும் பெரியதுமான ஆதிகாலக்குளங்கள் என்பன சிறந்த முறையில் அமைந்தி ருந்ததாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றமை கவனிக் கத்தக்கது.

நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்த பெருங்கற்கால (கி.மு 1000 - கி.மு 250 வரை) மக்கள் கூட்டத்தினரே இலங்கையில் முதன் முதலாக வரிவழிவத்தினை ஆரம்பித்து வைத்தனர் (6). இவ்வாறான பல வரிவழிவை எழுத்துக்கள் கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்தின் வெருகல், சேனையூர், கஜக்கொடிமலை, திருமங்கலம், சேருவில் போன்ற பலவிடங்களிலும் கண்டு பிழக்கப்பட்டுள்ளன.(7)

இலங்கையில் பூநகரி மாந்தை திருக்கேதீஸ்வரப்பரப்பு, மல்வத்து ஓயாவின் பள்ளத்தாக்கு, அதன் முகத்துவாரம், குதிரைமலைமுனை, புத்தளத்தில் பொம்பரிப்பு, களனி

கங்கையின் முகத்துவாரம், கிழக்கே கொட்டியாறுப் பரப்பற்று கதிரவெளி, குருக்கள்கின்ன, பழயகம்பளை, வெல்லாவ நதிப்படுக்கை, தீகவாபி, கதிர்காமம், மகாகமை, அநுராத புரத்தில் கெழுகே, யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடை, வல்லிபுரம், நாகர்கோவில், ஆனைக்கோட்டை, வரணி, காகந்தின் னித்திடல் ஆகியன பெருங்கற்கால சுவ அடக்க மையங்களாகக் காணப்படுகின்றது.(8)

பெரியகற்களைப்பயன்படுத்தி ஈமச்சின்னாங்களை ஏற்படுத்தியதால் இக் காலப்பகுதியை பெருங்கற்காலம் என்று அழைப்பர். இங்கு தனியொரு கல்லைக் கொண்டு நினைவுச் சின்னாங்கள் அமைக்காமல் யல பெரிய கற்களையோ அல்லது பெரிய கற்பலகைகளையோ கொண்டமைத்ததன் காரணமாக இவ்வகைச் சின்னாங்கள் பெருங்கற்படைச் சின்னாங்கள் எனவும், இக்காலம் பெருங்கற்காலம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இக்காலப் பெருங்கல் அமைப்புக்களில் கற்கிடை(dolmen), கற்பதுக்கை (cist), கற்குவை(cairn), பரல் உயர்பதுக்கை (cairn circle), தொப்பிக்கல் (hood stone), குடைக்கல் (umbrella stone), நெடுநிலை நடுகல் (menhir) எனப் பலவகை காணப்படுகின்றது.

இம்மக்கள் கற்களால் மட்டுமல்லாது தாழிகளிலும் இறந்தோரை அடக்கம் செய்துள்ளனர். இவைகளை ஈமத்தாழி அல்லது முதுமக்கள் தாழி என்றழைப்பர். அதாவது அகன்ற பானைக்குள் இறந்தவரின் உடலோடு அவர் பாவித்த பொருட்கள், கருவிகள், உணவுப்பதார்த்தங்கள் என்பனவும் தாழியினுள் வைத்து அடக்கம் செய்யப்படும். இம்முதுமக்கள் தாழி அடக்கமுறை கி.மு 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே

நடைமுறையிலிருந்ததாக டாக்டர். கே.கே. பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். திராவிடர்களது அடக்கமுறையான இவ் ஈமத்தாழி பற்றி தமிழ் தொல் இலக்கியங்களான புறநானூறு, தொல் காப்பியம், நற்றினை போன்றவற்றிலும் கூறப்படுகின்றது.(7)

இவ் ஈமத்தாழிகள் தென்னிந்தியாவில் தாமிரபரணி ஆற்றோரம், ஆதிச்ச நல்லூர், சித்தூர் போன்றவிடங்களிலும், இலங்கையில் புத்தளத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு (பொன்பரப்பி), மாந்தை, குஞ்சப்பரந்தன், அநுராதபுரம், ஆணைக்கோட்டை, பரந்தன், பத்தியகம்பளை, இப்பன்குடுவெ, கல்மனை, கித்துல்கல், குரவித்தை, பத்தொம்பலைன்ன ஆகிய இடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தன.(10) இதன் மூலம் ஒரே பண்பாடுடைய மக்கள் கூட்டமே தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாக அறிய முடிகின்றது.

திருகோணமலை நகரத்திலும் அண்மையில் (2001 இல்) குளக்கோட்டம் என்னுமிடத்தில் முதுமக்கள் தாழி ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. (படம்: டொக்டர். த. ஜீவராஜ)

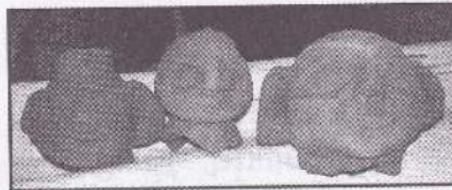
இலங்கையில் புதிய கற்காலப் பகுதியான கி.மு 1000 ஆண்டுகளில் கிருந்து அநுராதபுர மன்னான தேவனம்பியதீசன் காலம் (கி.மு 250) வரை பெருங்கற்காலம்

என்றமைக்கப்படுகின்றது. தென்னிந்தியாவிலும் (கேரளா தவிர்ந்த) இதே காலப்பகுதியே பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரப் பகுதியாக அடையாளம் காணப்படுகின்றது. கற்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகளின் பாவனை வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் இது மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. அதாவது பழைய கற்காலம், இடைக்கற்காலம், புதியகற்காலம் என்பனவாகும்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கொட்டியாரம், குச்சவளி, புத்தளத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு, தமிழ்நாடு அரிக்கமேடு என்னுமிடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பெருங்கற்காலத்துக்குரியது (கி.மு 1000 கி.மு.250) என கருதப்படும் கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்டச் சிதைவுகள் மற்றும் கிறந்தோரை அடக்கம் செய்யப்பயன்படுத்தப்பட்ட முதுமக்கள் தாழி (ஸமத்தாழி) என்பன ஒத்த தன்மையுடையனவாக காணப்படுகிறது (1). இவை ஒரே பண்பாடுடைய மக்கள் கூட்டத்தினரே இவ்விரு நாடுகளிலும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதையே காட்டுகின்றது.

மேலும் கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்ட சிதைவுகள் கொட்டியாபுரப்பற்றில் லெங்கைத்துறை, சம்பூர், வெருகல் ஆற்றக்கு அடுத்தாற்போன்ற கதிரவளி போன்ற விடங்களிலும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. பீபிரதேசங்களில் பரந்தளவில் தொல்லியல் ரீதியான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுமாயின் மேலும் பல விபரங்கள் வெளிவர இடமுண்டு. அதுமட்டுமல்லது வெருகல் கிளையின் கழிமுகப்பகுதியான குரங்கு படையொத்த வேம்பு (கதிரவளியிலுள்ளது) என்னுமிடத்தில் பாறைக்கற்களால்

அமைக்கப்பட்ட கற்கிடை அடக்கங்களும் கண்டு பிழிக்கப்பட்டிருந்தன.(11) பிராமி சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியும் வழக்கில் இருந்த காலம் பெருங்கற்கால பண்பாடு நிலவிய ஆதி இரும்புக் கற்கால பண்பாட்டு காலமாகும். இங்கு இரும்பின் பாவனையும் கண்டறியப்பட்டிருந்தது.

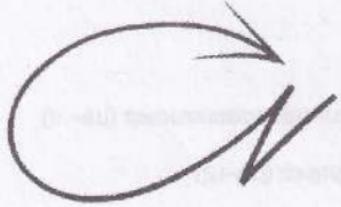
அத்தோடு இந்துக்களின் மிக முக்கிய சடங்குகளில் ஒன்று “பிதிர்க்கடன்”. இறந்தவரைத் தெய்வத்தன்மை பொருந்தி யவராக போற்றும் இச் சம்பிரதாயமும் ஈமத்தாழி அடக்கமுறை மற்றும் நடுகல் வழிபாடும் இன்றுவரை தொடர்ந்து வருகின்றதான் செயற்பாடு இப்பெருங்கற்கால மக்களினாடாக கடத்தப்பட்டுவந்துள்ள நிகழ்வுகளிலொன்றாகவே கருதப்படுகின்றது.

இச்சுடுமண் உருவங்கள் பற்றி தகைசார்ந்த பேராசிரியர்களால் முழுமையான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படின் மேலும் பல உண்மைகள் வெளிவர இடமிரண்டு.

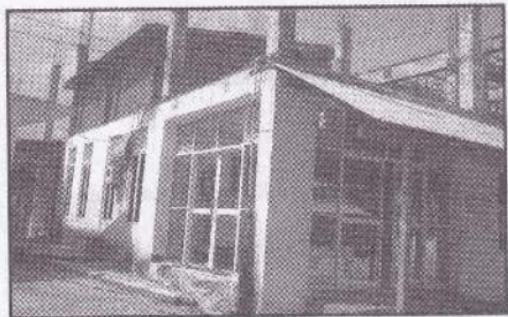
சம்பூர் சுடுமண் உருவங்கள் தொடர்பான எனது தேவூக்கு உதவிய நண்பர்களான திரு. கி. நாகேஸ்வரன் (சம்பூர்), திரு. சு.ராஜரதன் (சம்பூர்), திரு. பு. ஜயாகரன் (கட்டையெறிச்சான்) ஆகியோருக்கு நன்றிகள்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வரலாற்றுத் திருகோணமலை (2003) - கனகசபாபதி சரவணபவன் (பக்- 1)
2. கலைக்கேசரி (2016 கதை)- பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் (பக்-12)
3. கலைக்கேசரி (2015 மார்க்டி)- பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் (பக்-56)
4. இலங்கை வரலாறு, பாகம் - 1 (2012) செ. கிருஷ்ணராஜா (பக் -73)
5. ஆயுத்திரணும் அமுதச்சரியம் - திரு. சி. ஆ. கதிரிந்தம்பி (பக்-35)
6. இலங்கை வரலாறு, பாகம் -1 (2012) - செ. கிருஷ்ணராஜா (பக் -70)
7. இலங்கை வரலாறு, பாகம் -1 (2012) செ. கிருஷ்ணராஜா (பக் -88)
8. வரலாற்றுத் திருகோணமலை (2003) - கனகசபாபதி சரவணபவன் (பக்- 58)
9. மேலது (பக்-59)
10. இலங்கைக் தமிழ்ச் சாசனங்கள்-11 (2013) - பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் (பக்-16)
11. வரலாற்றுத் திருகோணமலை (2003) - கனகசபாபதி சரவணபவன் (பக்- 78)
12. கலைக்கேசரி (2016 சித்திரை) - கட்டுரையாக்கம் - வைத்தியகலாஞ்சி அருமைநாதன் ஸ்டீல்குமார் (பக்-42)

முதூர் பெரிய பள்ளிவாசல்

திரு கோணமலை தேசத்தில் வாழ்கின்ற இல்லாயிய மதத்தை சேர்ந்த மக்களின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும், பாரம்பரியப் பெருமை மிக்கதுமான வணக்கத் தலங்களுள் முதூர் பெரிய பள்ளிவாசல் குறிப்பிடத் தக்கது.

மக்களை நெறி பிறழாது நேரிய வழியில் வாழ்வதற்கு வழிகாட்டு பயவைகளாக வணக்கத் தலங்கள் திகழ்கின்றன. இம்மை, மறுமை, வாழ்க்கை நடைமுறைகள், முதலியவற்றைக்கூறி குர்த்துன், ஹதீன் வழிமுறைப்படி வாழ்வதற்கு வணக்கத்தலங்களையே மதத் தலைவர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

முதூர் வரலாற்றைப் பொறுத்த வரையில் இன்று “பக்கீர் அப்பா கபுறா” என்று அழைக்கப்படும் பகுதியே முதூர் முஸ்லீம்களின் முதலாவது குடியிருப்பாகும். முதூர் முஸ்லீம் முன் னோர்களில் ஒருவரான முகமது பக்கீர் சாஹிப் மரைக்காயர் என்பவர் வாழ்ந்து இருந்து அடக்கம் செய்யப்பட்ட

இடமே கிப்பகுதியாகையால் இவ்விடம் கிப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றது. இம் மக்களின் சனத்தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு காரணமாக பல புதிய குழிகளுப்புக்கள் இக் கபுறா பிரதேசத்தில் இருந்தே விரிவடைந்து வளர்ணான் துறை, பள்ளிவாசல் தெரு, முதூர் வெளிப்பகுதி, நடுத்தெரு, குளத்தழிச்சேனை, ஆனைச்சேனை, அக்கரைச்சேனை, வேடங்கந்து முதலான இடங்களை நோக்கி நகர்ந்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வந்த லீஸ்லாம் மத்தவர்கள் தங்கள் சமூகத்தை ஒருங்கிணைத்து நல்வழிப்படுத்துவதற்காகவும், மார்க்க கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் பள்ளிவாசல் என்றழைக்கப்படுகின்ற வணக்கத்தலம் ஒன்றை உருவாக்கினார்கள். கிப்படியாக முதூரில் (அன்றைய கொட்டியாரம்) கி.பி 1654 லில் தோற்றம் பெற்ற முதலாவது பள்ளிவாசல் “முதூர் பெரிய பள்ளிவாசல்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

ஆரம்பத்தில் ஓலைக்குழிசை ஒன்றாகவே தோற்றம் பெற்ற கிப்பள்ளிவாசலில் நாளாந்த தொழுகைகள், கூட்டுத் தொழுகைகள் மற்றும் விஷேடதொழுகைகள் முதலியன இடம்பெறலாயிற்று. பின்னர் கி.பி 1656களில் நிரந்தரக் கட்டம் ஒன்று கட்டப்பட்டதைத் தொடர்ந்து படிப்படியாக இடம்பெற்ற வளர்ச்சிகள் காரணமாக காலப்போக்கில் இது முதூர் பெரிய பள்ளிவாசல் என்னும் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படலாயிற்று.

ஆரம்பகாலங்களில் இதன் தலைவரை “மரைக்காயர்” என்றும் உறுப்பினர்களை மத்திசம் என்றும் அழைப்பர் இவ்வாறாக மரைக்காயர் பதவியானது தொடர்ந்து 300

வருடங்கள் வரை நிலைத்திருந்தது. ஆனால் பின்னரான காலப்பகுதியில் இதற்குப் பதிலாக “தலைவர்” என்னும் பதவிப் பெயர் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

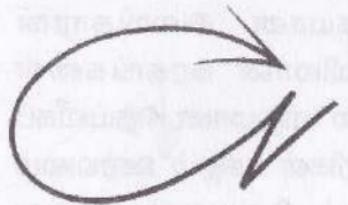
இப்பள்ளிவாசலின் மறைக்காயர்களாக இந்தியாவின் மேட்டுப்பாளையத்தைச் சேர்ந்த ஹசன் அலி முகம்மது அசனார் லெப்பை என்பவர் இருந்ததாகவும், பின்னரான கி.பி 1900 காலப்பகுதிகளில் கச்சு முகம்மது மறைக்காயர், முத்தாலிப் பாவா மறைக்காயர், வாப்பு மறைக்காயர் போன்ற பெருந்தலைவர்கள் மக்களின் வழிகாட்டிகளாக இருந்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தியதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

கி.பி 1924 இன் பின் முதூரில் பல பள்ளிவாசல்கள் தோன்றிய போதும் இப் பெரிய பள்ளிவாசல் தன் தனித்துவத்தன்மையை இழுக்காது சமயப் பணியாற்றி வருவது பலராலும் போற்றப்படுகின்றமையை நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

இன்று இப் பெரிய பள்ளிவாசல் நவீன முறையில் பரந்தளவில் புனரமைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ் வளாகத்திலுள்ள கிணறுகள் இரண்டும் காலத்தால் முந்தியவை. இக்கிணற்றின் அழிப்பகுதி மரக்குற்றிகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதை தேத்தா மரக்குற்றிகள் என்று கொண்டுள்ளன. கூறுகின்றனர். இப்பள்ளிக்கு அருகாமையிலேயே முதூர் மத்திய கல்லூரி, நொக்கஸ் புளிய மரம் என்பன காணப்படுகின்றன.

உசாத்துணை நூல்

கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு (2003) - எம்.ஏ.சுமது.

கும்ப ஷ்டா

திருகோணமலை தேசத்தில் கொண்டாடப்படும் தனித்துவ மிக்க சமய பண்பாட்டு நிகழ்வு களில் கும்ப ஷ்டாவும் (கும்பம் ஆடுதல்) ஒன்று. குறிப்பாக தென் சிறப்பம் சங்கள் பொருந்திய பல தன்மைகளை கொட்டியாபுரப்பற்று (இன்றைய முதூர்) பிரதேசத்திலுள்ள சேனையூர், கட்டைப்பறிச்சான், கடற்கரைச் சேனை வாழ் மக்களிடையே தான் இக் கும்பமாடுதல் நிகழ்வுகளின் போது கண்டு கொள்ள முடியும். இந்நிகழ்வு தம்பலகாமம் மற்றும் திருகோணமலை நகரப்பகுதி போன்ற இடங்களிலும் இடம் பெறுகின்றது. நவராத்திரி காலத்தில் ஒன்று நாட்களும் ஆலயங்களில் பூசைகள் நிகழும். பத்தாவது நாள் விஜயதசமியன்று பூசைகள் நடைபெற்ற பின்பு கன்னி வாழை வெட்டப்படும். பின்னர் நவராத்திரியின் ஆரம்ப நாளன்று வைக்கப்பட்ட கும்பம் ஊர்வலமாக எடுத்து வரப்பட்டு இறுதியாக கும்பம் சொரிகின்ற நிகழ்வு இடம் பெறும் மொத்தமாக பதினொரு நாட்கள் இவ்விஷா இடம் பெறுகின்றது.

இதன் போது பல வகையான அலங்காரங்களையடைய நீண்ட கூம்பு வடிவிலான கரகங்களை (கும்பங்களை) அழியார்கள் ஏந்தி பல விதமான தெய்வீகப் பாடல்களைப்பாடி, வீதி வீதியாக பூசாரிகள் சகிதம் ஊர்வலம் வருவர். ஊரவர்கள் வாசல்கள் தோறும் நிறைகுடம் வைத்து வரவேற்பார்கள் இதனிடையே சிலர் தன்னிலை மறந்து தங்களை தெய்வங்களாக உருவகித்துக் கொண்டு அத்தெய்வங்களுக் கேற்றாற் போல் தமது நடையடைபாவனைகளை அமைத்த வண்ணம் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்வதைக் காணலாம். இந் நிகழ்வுகளுக்கிடையே காரசாரமான மந்திரப் போட்டிகளும் நடைபெறும். அந்தந்த தெய்வங்களுக்கேற்ற உருவேற்றப்பாடல்கள், மந்திர உச்சாடனங்கள், காவியங்கள் என்பனவும் பாடப்படும், காளி, வீரபத்திரன், வீரவாகு, நாராயணன், வதனமார், நரசிம்மர், வராகி, அனுமர், மாரியம்மன், வீரமாகாளி, போன்ற தெய்வங்களைக் கூறலாம். இதன்போது அருள்வாக்குகளும் கூறப்படும்.

இலங்கையில் வேறொந்தப் பகுதியிலும் காணப்படாத இவ்வழிபாடு பற்றிய தோற்றக்காரணம் அறியப்படவேண்டிய தொன்றே. திருகோணமலை மாவட்டத்திற்குள் மட்டும் நடைபெறும் இக்கும்ப விழா குறிப்பிட்ட ஒரு ஆலயத்திற்கு மட்டும் உரிய சிறப்பு விழா அல்ல. இவ் விழா தோன்றிய வரலாறு பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்திலேயே காணப்படுவதாகக் பின்வரும் குறிப்புகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது (1).

“திருகோணமலையில் கடற்படைத்தளம் அமைக்கும் காலத்தில் இங்கு வேலை செய்வதற்காக இந்தியாவிலிருந்து சீக்கிய மக்களையும் பஞ்சாபியர்களையும் அழைத்து வந்தனர். இல்லாமிய மத வழிபாடுடைய பஞ்சாபியர்கள் தமது மத பக்தியினாலும் நம்பிக்கையினாலும் தங்கள்

நாட்டில் கடைப்பிழத்த “பஞ்சா எடுத்தல்” என்னும் விழாவை இங்கும் கொண்டாடினார்கள். சந்தனக் கூடு கட்டி தேர் போல் அலங்கரித்து அமைப்பது) அதில் பஞ்சா என்ற சின்னாத்தை வைத்து வீதிதோறும் கொண்டு சென்று பெருவிழாவாகக் கொண்டாடினார்கள். பஞ்சா எனப்படும் இவ்விழா திருக்கோணமலையில் பல பள்ளிவாசல்களிலும் நடைபெற்றது. அவ்விடங்களிலிருந்து அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பஞ்சாக்கள் (கரகம் போல் முக்கோண வடிவில்) தற்போது இங்கு கும்பவிழா நடைபெறுவது போல வீதிகள் தோறும் கொண்டு செல்லப்படும். விழா முதலில் குளத்தில் போடப்படும். பஞ்சாபியர் ஒப்பந்தம் முழந்து தங்கள் நாட்டுக்கு சென்ற பின்னர் இவ்விழாவை இங்குள்ள லீஸ்லாமியர்கள் நடாத்த விரும்பாமையால் இது அருகிக்கொண்டு வந்து மறைந்தும் விட்டது.

ஆனால் பஞ்சாபியர்களைப்போல இந்துக்களுக்கிய சீக்கியர்களும் இக் கும்பவிழாவை நடாத்தினார்கள். சீக்கியர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கும்ப விழா அவர்கள் இந்த நாட்டை விட்டுச்சென்ற பின்னரும் இங்குள்ள இந்துக்களால் தொடர்ந்து சிறப்பாக கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

ஆலயாங்களிலிருந்து அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கும்பங்கள் கரகங்கள் என்பன வீதியால் வரும்போது இன்னுமொரு ஆலயத்தின் கும்பத்தில் எதிர்ப்படாமல் (எதிர்ப்பு ஏற்படாதிருப்பதற்காக) வீதிகளில் வலம் வருவதுண்டு.

கும்பம் எனப்படுவது பெரிய செப்புக்குடத்தில் வேப்பம் கிடை குழழகளால் அடித்தளம் அமைத்து, பல அடிஉயரங்களுக்கு கூம்பு வடிவாக அமைக்கப்பட்டு, பல வரண்ண காகிதங்களும் மலர்களும் கொண்டு அலங்கரிக்கப்படும். செப்புக்குடத்தில் அம்பாளின் முகப்படம் வைத்து வேப்பம் பத்திரத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கும்.

ஆனால் பண்டிதர் சைவப்புவைர் கி.வடிவேல் ஜயா தெரிவிக்கும் மேற்கருத்தை மறுதலிக்கும் சேனையூரை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் முன்னாள் கிழக்குப்பல்கலைக் கழக கலை கலைச்சார் பீட பீடாதிபதியுமான திரு.பாலகுமார் அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றார். அதாவது

“சீக்கியரது மத அனுஸ்டானங்களிலோ அவர்களது கலை நிகழ்வுகளிலோ இத்தகைய கலைச்சார் அடையாளங்களைக் காணமுடிய வில்லை. அவர்களது நடனமாக பங்காரா நடனமும் அதனோடு இணைந்து தூள்ளல் இசையும் அமைந்திருக்கின்றது. அத்துடன் அவர்களது சடங்கு முறைகளில் கும்பம் போன்ற ஏந்த ஒதுராத்தையும் காணமுடியவில்லை” என்கிறார்.

அத்தோடு அவர் இன்னுமொரு விடயத்தையும் தெரிவிக்கின்றார். “கேரளாவில் நடைமுறையில் உள்ள சடங்குகளில் நாம் இந்த முறையிலான (கும்பம்) அமைப்பைக் காணலாம். தேயாட்டம், ஓட்டம், தூள்ளல், பகவதி அம்மனுக்கு நடக்கும் சடங்குகள் நம் கும்பசாயலைக் கொண்டுள்ளன என்றும் கூறுகின்றார். (2)

எது எப்படியிருப்பினும் கும்பமாடுதலின் மூலாதாரம் பற்றிய தேரேல் கிடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தாலும், இச் சமூக மக்களிடையே பரம்பரை பரம்பரையாக முழு நம்பிக்கையுடன் இச்சடங்குமுறை நடைபெறுவதை இன்றும் நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

இன்றைய மருத்துச் சேனையில் (இன்றைய சேனையூர் - கட்டைப்பறிச்சான்) கும்பத்து மால் என்னும் இடத்தில் கும்ப சடங்கு கிடம் பெற்றுள்ளது. (இன்றைய மாரியம்மன் கோவில்து), ஆரம்பகாலத்து பூசாரிமார்களில் சேனையூரில் திரு.விஜயசிங்கம் காளியப்பு என்பவரும்,

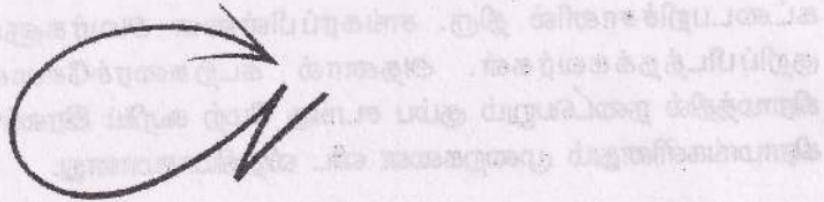
கட்டைபறிச்சானில் திரு. சங்கரப்பிள்ளை அவர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அதனால் கடற்கரைச்சேனை கிராமத்தில் நடைபெறும் கும்ப சடங்கு மேற்கூறிய இரண்டு கிராமங்களினதும் முறைகளை விட வித்தியாசமானது.

நவராத்திரி கால ஒன்பது நாட்களும் குறிப்பாக இரவில் சாமியாட்டம், மந்திரக் கட்டுகள், அருள்வாக்கு, மந்திரப் போட்டிகள் - உருவேற்றுப் பாடல்கள் என்பன இடம்பெறும். பத்தாம் நாள் கண்ணி வாழை வெட்டேலுடன் கும்ப ஊர்வலம் தொடங்கும். இது பெரும்பானும் மாணல வேளையிலேயே பயணிக்கும். தெருவெங்கும் நிறைகுட வரவேற்புடன் வழிமறிப்பு மந்திரக்கட்டுகளும் பறைமேள இசைத் தாள நடனங்களும், காவியங்கள், மந்திரப்பாடல்கள் என முழுக்கிராமமும் விழாக்கோலம் பூனைம், இக் கும்பமாடும் நிகழ்வு அடுத்த நாளும் மாணல அல்லது முன்னிரவு வரை தொடரும். பின்னர் கும்பம் சொரிதலுடன் கும்ப விழா நிறைவுக்கு வரும்.

நவராத்திரி காலத்தில் கொட்டியாரப்பற்றில் எல்லாக்கிராமத்து ஆலயங்களிலும் கும்பம் வைத்து கும்பம் சொரிதல் இடம் பெறுகின்ற போதும், சேனையூர், கட்டைபறிச்சான், கடற்கரைச்சேனை கிராம பகுதிகளிலேயே இக் கும்பமாடும் சடங்கு தனித்துவமாக இடம் பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அழக்குறிப்புக்கள்

1. திருக்கோணமலை மாவட்ட திருத்தலங்கள் (1982) - பண்டிதர். ஓ. வழைவுல் (பக்- 7)
2. கும்பம் - சேனையூர் ஒரு பண்பாட்டியல் குறிப்பு (2015) - திரு. பாலசுதமார் (பக் - 27)

கொட்டியாறுப்பற்று கல்வெட்டு சாசனங்கள்

திருகோணமலை தேசத்தின் வரலாறு, தமிழ் சமுதாயத்தின் பண்பாடுகள், தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி நிலைகள் என்பவைகளை திருகோணமலை மாவட்ட த்திலிருந்து பெறப்பட்ட கல்வெட்டு சாசனங்கள் மூலம் அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. திருகோணமலையில் மிக அதிகளவிலான கல்வெட்டுக்கள் கொட்டியாறுப்பற்று (முதார், சேருவில, வெருகல்) பிரதேசத்திலேயே கண்டறியப் பட்டுள்ளன. இவைகளுள் பிராமிச சாசனங்களும் அடங்குகின்றன. வெருகல் வட்டவன் பகுதியிலும், திருமங்கலாய், சேருவில, சேனன்யூர் ஆகிய இடங்களிலும் பிராமி சாசன கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு பிராமி சாசனங்கள் தவிர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் ஆராயப் படுகின்றன. கல்வெட்டுக்கள் சமகாலத்து சமூக பண்பாட்டு, ஆதிக்க அரசியல் சார்ந்த பல விடயங்களை எடுத்தியம்புவதில் முக்கிய சான்றுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

கங்குலேவலி கல்வெட்டு

கொட்டியாறுப்பற்றிலுள்ள கிராமங்களுள் ஒன்றான கங்குலேவலியிலுள்ள சிவன் கோயிலில் கிச்சாசனம் எழுதப்பட்ட தூண் காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டிலுள்ள தமிழ்மொழி

வாசகத்தை முதன்முதலில் திரு.கா. இந்திரபாலா அவர்கள் வெளியிட்டார். ஆனால் ஒல்லாந்த ஆட்சியின் போது திருகோணமலை பிராந்திய ஆளுநராக இருந்த வான் சாண்டன் (Van sanden) என்பவர் தனது பயணத்தின் போது காணப்பட்ட கிக்கல்வெட்டு பற்றி கிள்வாறு கூறுகின்றார்.

“பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் கங்குவேலி நோக்கிச் சென்றோம். அங்கு நெல் வயல்கள் பல வருடங்களாகவே செய்கையின்றிக்கிடந்தன என்று வன்னியனார் சொன்னார்” ஆனால் அது என்றென்றுமே அவ்வாறிருக்கவில்லை என்பது ஒரு கோயிலின் வழிபாடுகளிற் காணப்பட்ட தூணேள்ளினாற் புலனாகியது. அக்கற்றாண் (11.5") உயரமானது. 10.5" அகலம் கொண்டது. அதன் கிழக்குப்புறத்தில் உருவமொன்று வெட்டப்பட்டுள்ளது. அது கடல் மீதும் கடற்கரை மீதும் அதிகாரங்கொண்ட வைரவக் கடவுளின் பேராட்சமென்று தமிழர் கூறுவர். அது கிரேக்க தேவதையான நெப்ரியூனின் சூலத்தைப் போன்றதாகும்... அதன் மேற்பக்கத்திலும் தெற்குப் பக்கத்திலும் தமிழில் எழுதிய சாசனாஸ் காணப்பட்டது”

சாசனத்தின் வாசகம்

முதலாம் பக்கம்

1. மலையிலவு
2. ண்ணியனாரும்
3. ஏழூர் அடப்ப
4. ர்களும் கூடி தம்
5. பிரானார் கோணை
6. நாதனுக்கு கங்
7. குவேலியில் வெ
8. ஸியும் புல் நடப்ப
9. ம் ஆக விட்டோம்
10. யிதுக்கு யாதொ

இரண்டாம் பக்கம்

15. கரையிலே
16. காராம்பசு
17. வைக்கொன்
18. றபாபம் கொ
19. ஸளக் கடவர்
20. ஆகவும் யிப்ப
21. ஷக்கு யிரண்
22. டு முதலிமை
23. யும் தானம்
24. வரிப்பற்று

11. ருவன் ஆகிலு
12. ம் ஆகுதம் நி
13. ணைத்த வர்க
14. ள் கொங்கை

25. ம் உ

திருகோணமலை வன்னியனாரும் ஏழு ஊர் அடப்பர்களும் கூடி கோணைநாதக் கடவுளுக்குக் கங்குவேலியில் வெளியும் (பரந்த வெளி) புல் நடப்பும் (புல் நடப்பு என்பதற்கு தெளிவான பொருள் இல்லை என்று கூறப்படுகின்றது) தானமாக வழங்கினர். தீர்கு யாராவது கிடையுறு நினைப்பார் களாயின் அவர்கள் கங்கை கரையில் காராம் பசுவைக் கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாகுவார். கிப்படிக்கு இரண்டு முதலிமை (கிரு பாகை, ஒருபாகை முதன்மை) தானம், வரிப்பற்று (கோயில் தொழும்புகளோடு சம்பந்தமானவர்கள்)

தூணின் கிருபக்கங்களில் எழுத்துக்களும், மூன்றாவது பக்கத்தில் திரிகுலமும், நான்காவது பக்கம் வெறுமையாகவும் என்குவேலி கல்வெட்டு சாசனத்தை கி.பி பதினான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டு ஸ்னாதாக வரலாற்றுத்துறை தலைச்சார் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்.

அத்தோடு கிங்கு கூறப்படும் தானம், வரிப்பற்று, கிரு முதன்மை ஆகிய சொற்கள் கோணைசர் கல்வெட்டு சாசனத்திலும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. “ஏழுர் அடப்பர்கள்” என்பதை ஏழு வன்னிபாங்களாக திரு. கா. இந்திரபாலா கூறுவதை மறுக்கும் பேராசிரியர் கிவர்களை

ஊர்களின் தலைமைக்காரர்களாகவே கொள்கின்றார். அடப்பர் என்பது பரதவர் என்னும் சமூகப் பிரிவினரின் தலைவர் களைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். ஆயினும் இது வெவேறு காலப்பகுதிகளிலும் ஊர்த் தலைவனுக்குரிய பதவிப் பெயராகவும் வழங்கியிருக்கக் கூடும் என்றும் கொள்கின்றார்.

அடப்பனார் என்னும் பதவிப் பெயருடையவர் சேனையுரில் இருந்திருக்கின்றார் என்பது போல சிந்து நாட்டு அடப்பன் பற்றிய தகவல்களையும் நூல்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள ஏழு கிராமங்களே பண்டைய நாட்களில் பிரதானமானவை என்ற கருத்தும் கொள்ளப்படுகிறது. இவைகளே இவ் ஏழுர்களாகவும் இருந்திருக்க இடமுண்டு.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கோணைநாதக்கடவுள் என்பது கங்குவேலியில் இருந்த கோயில் அல்லது திருகோணச்சரம் அல்லது தம்பலகாமம் கோயில் கடவுளா? என்பது ஆய்வுக்குரியது.

மலை என்பது திருகோணமலையே குறிப்பதாக கூறப்படுகின்றது. இன்றும் கூட கொட்டியாரப்பற்று கிராமங்கள் பலவற்றில் வசிக்கும் மக்கள் திருகோணமலை நகரத்துக்கு செல்வதை “மலைக்குப் போகின்றேன்” என்றே கூறி வருவதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

வெருகல் கல்விவட்டு

கொட்டியாரபுரப்பற்றின் தென் எல்லைக் கிராமங்களுள் ஒன்றான வெருகலிலுள்ள சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி கோயிலில் (முருகன் கோயில்) இக் கல்வெட்டு சாசனம்

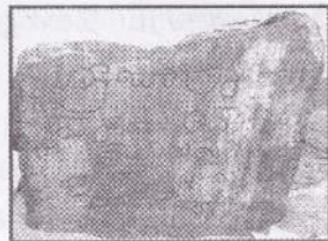
காணப்படுகின்றது. இக் கல்வெட்டு சாசனம் பற்றி திரு. கா. இந்திரபாலா அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“திருகோணமலை மாவட்டத்திலே கொட்டியாரப்பற்றில் மகாவலி கங்கையின் கிளைநதியாகிய வெருகல் ஆறு கடலோடு கலக்கும் இடத்திலுள்ள வெருகல் ஊரில் இருக்கும் இந்துக்கோயிலின் ஒரு தூணில் இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாகம் 19” நீளமும் 13” அகலமும் உடையது திலே 11 சிறுவரிகள் இடம்பெற்றுள்ளன.”

இச் சாசனம் பற்றிய விபரங்களை ஹியூ நெவில் என்பவர் 1885 லீல் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாக வெளியிட்டுள்ளார்.

சாசனத்தின் வாசகம்

1. ஸ்ரீ ப்ரமண்ய
2. நம - தெற்கு ம
3. தில் கயில வன்னி
4. யனாரூபயம திம
5. ஆசாமகன் பழை
6. யிற் சிமபரப்பிள்ளை
7. மேற்குப் பிறம்மை
8. டக்கழுப்பூரவர் நீ கொ
9. முக்கரையூரவர் வ
10. டுறம் செட்டியழுப
11. யம்

பதினாறாம் அல்லது பதினேழாம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதான் இச்சாசனம் கோயில் மதில்கள் தொடர்பான திருப்பணிகளைச் செய்தவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கயிலை வன்னியனாரும் திமாசா மகன் சிமபரப்பிள்ளை

(சிதம்பரப்பிள்ளை) யும் மட்டக்களப்புரவரும், நிகாம்புக் கரையூரவரும் செட்டியனும் கட்டிக்கொடுத்தனர் என்று தெரிவிக்கின்றது.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் கயிலை வன்னியனார் என்பவர் கொட்டியாரப்பற்றை அரசு புரிந்த வன்னிமையாகக் கொள்ளப்படுகின்றார். வன்னிமைகளின் கொட்டியாரப்பற்று அரசு பற்றி கோணேசர் கல்வெட்டு, வெருகல் சித்திர வேலாயுதர் காதல் என்னும் நால், இரு மரபுந்தூய நல்ல பூபால வன்னிமையின் உயில் போன்றனவற்றின் மூலமாகவும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆதியம்யன் உகணி கல்வெட்டு - I

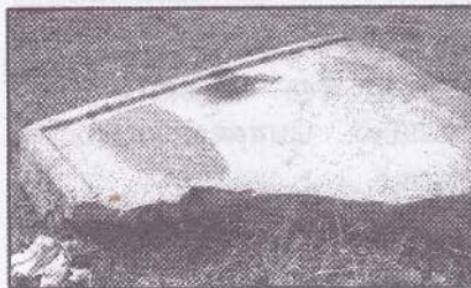

கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள கிராமங்களுள் ஒன்றான ஆதியம் மன் கேணி முருகன் கோவிலில் இக்கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. இரு துண்டங்களாக மூன்று பக்கங்களில் எழுதப்பட்டு காணப்படும் கற்றுரைண் ஒன்றிலே சாசனங்கள் காணப்படுகின்றன. இன்னமும் இவை பழையடுக்கப்பட்டு வெளியிடப்படவில்லை என்றே நினைக்கின்றேன். ஏறக்குறைய 4' நீளமான சீர் சாசனத்தை இக்கட்டுரையாளனாகிய நான் பேராசிரியர் கலாநிதி . சி. பத்மநாதன் அவர்களை தொடர்பு கொண்டு 2014 இல் விவிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன்.

இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த எனது நண்பன் திரு. கி. நாகேஸ்வரன் அவர்களின் உதவியுடன், வரலாற்று ஆர்வலரும் எனது நண்பருமான வைத்தியகலாநிதி த. ஜீவராஜ் மற்றும் கிழக்குப்பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை

மாணவர்கள் மூவர் ஆகியோரடங்களான குழுவினர் இக்கல்வெட்டு சாசனத்தை படியெடுத்தோம். படியெடுக்கப்பட்ட இக் கல்வெட்டு சாசனம் விரைவில் எழுத்துருவில் வெளிவரும் சாத்தியம் காணப்படுகின்றது.

ஆதியம்மன் ஒணி கல்வெட்டு - II

சேருவில் பிரதேச செயலர் பிரிவிலுள்ள ஆதியம்மன் கேணி கிராமத்தின் எல்லை பகுதியில் வெள்ளந்தாங்கி அணைக்கட்டு காணப்படுகின்றது. இதற்கருகா மையில் எழுத்துக்களைக் கொண்ட கற்பலகை காணப்படுகின்றது. இரண்டு துண்டுகளாக உடைந்த நிலையில் ஒரு துண்டு மாத்திரம் இங்கு காணப்படுகின்றது. இது வேறாகு கிடத்திலிருந்து எடுத்து வரப்பட்டாகக் கூறப்படுகின்றது. இதற்கு அண்மையில் வரலாற்று பிரசித்தி பெற்ற இடங்களான திருமங்கலாய் மற்றும் திருக்கரைசையம்பதி போன்றவை உள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. கற்பலகையின் விளிம்புகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. சுமார் 4 அடி நீளமும் 3 அடி அகலமும் கொண்ட இதில் சமாந்தரக்கோடுகளும், அதனிடையே எழுத்து வடிவங்களும் பொளியப்பட்டு காணப்படுகின்றன.

பட்டின்திடல் கல்வெட்டு சாசனங்கள்

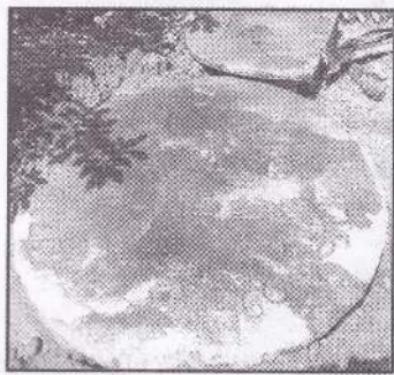
கொட்டியாபுரப்பற்று (முதூர்) பட்டின்திடல் கிராமத்தில் தற்கால கல்வெட்டு சாசனங்கள் காணப்படுகின்றன. 2014 சித்திரை 4 ஆம் திகதி பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களுடனான வெருகல், ஆதியம்மன் கேணி பயணத்தின்

போது கிக் கல்வெட்டு சாசனங்களை காணும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

ஆயை முன்றலில் விநாயகர் உள்ள ஒரு உயரமான கற்றூணில் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட சாசனங்களும், மூன்று வட்ட வடிவிலான கற்களில் கிவ்வாயை பெயரையும், ஆண்டையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதாவது!

கற்றூணில் 1976.09.21 அன்று நடந்த கும்பாபிஷேக செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

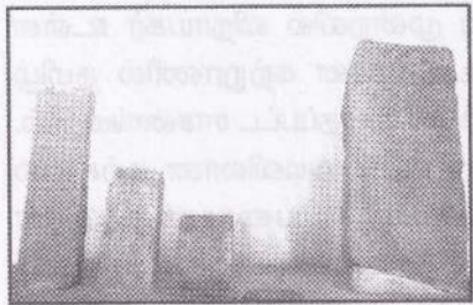

ஸ்ரீ சித்தி விநாயகர் ஆயைம்
இம் நமசிவாய
பட்டித்திடல்
1960 ம் ஆண்டு

என்று வட்ட கற்றகளில்
காணப்படுகின்றது.

பட்டித்திடல் ஸ்ரீ சித்திவிநாயகர் ஆயைத்தில் காணப்படும் கிக் கல்வெட்டு சாசனங்கள் கிக்கால தமிழ் மக்களின் பண்பாடு, மொழிப்பாவனை ஆகியவைகளை, எமது எதிர்கால சந்ததிக்கு வழங்க உதவும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமிருக்க முடியாது.

சேருவிலை கல்வெட்டுக்கள்

கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள சேருவிலை பெளத்த மத்தமொன்று இலங்கையிலுள்ள பெளத்தர்களின் வணக்கத் தலங்களுள் முக்கியமான தொன்றாகும். இங்கு இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் கண்டு பிழக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வீவற்றிலே விவ்விகாரையின் பழையையான பெயர், கல்வெட்டு நிறுவப்பட்டதிகதி மற்றும் ஆனந்த மகிந்த என்னும் கிருதேரர்கள் பற்றிய செய்தி என்பன கூறப்பட்டுள்ளதாக குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இவை பற்றிய மேலதிக தகவல்கள் தமிழில் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

இப்பிரதேசத்தில் கண்டுபிழக்கப்பட்ட தொல் பொருள் சாசனங்கள் பல இங்குள்ள நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டு பேணிப்பாதுகாக்கப் பட்டு வருகின்றன.

இங்குள்ள கல்வெட்டுகள் கூறும் தகவல்கள் தெளிவாக தெரியாமலுள்ளதை என்று தூரதிஷ்டம் என்றே கூறவேண்டும்.

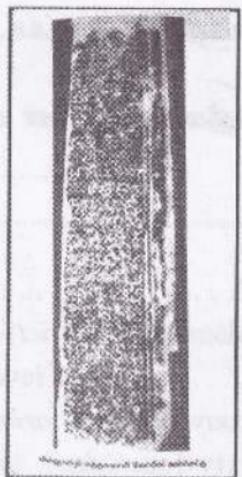
வில்லான்றி கந்தசவாமிகோயில் கல்வெட்டு

திருகோணமலையில் வில்லான்றி கந்தசவாமி கோயில் வளாகத்தில் இத் தமிழ் கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. பழையையான கோயிற் கட்டுமானமொன்றின் தூண்களிரண்டில்

ஒன்றிலே கித்தமிழ் கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. மற்றும் தூணில் இதே சம்பவத்தை பிரதிபலிக்கும் கிரந்த எழுத்துக்களிலான சமஸ்கிருத கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. இது 2014 ஆவணி 25ஆந் திங்கி பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களால் படியெடுக்கப்பட்டது.

சாசனத்தின் வாசகம்

1. வென்றி	11. ணொன்றோ
2. மலர்ப்	12. பொற்கர
3. பொதிடே	13. சை மா ம
4. வல்ள	14. துரைப்
5. கயருள்	15. புத்தப்பிய
6. வேந்தர்	16. வைத்த வீ
7. க்கு நன்றி	17. ரன் கற்க
8. முகமண்	18. ஓல் திருநி
9. பத்தே	19. வைவான்
10. நாட்டனா	20. காப்பு

இச் சாசனத்தின் வரிவடிவங்களின் அடிப்படையில் இவை பதிமுன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

அதாவது மதுரை நகரிலிருந்து வந்து திருக்கரசையில் நிலை கொண்டிருந்த புத்தப்பிய என்னும் படைவீரன் அல்லது அதிகாரியால் வீரபாண்டியனின் வெற்றிச் சின்னமாக இது அமைக்கப்பட்டது என அறியமுடிகின்றது.

தஞ்சையிலுள்ள கொட்டியார கல்வெட்டு

இந்தியாவின் தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் ஆலயத்தின் சுற்றுமதிலில் உள்ள ஏராளமான கல்வெட்டுகளில் ஒன்று கொட்டியாரம் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. கொட்டியாரத்திலிருந்து

தஞ்சை கோயிலுக்கு நெல், தங்கம், எண்ணென்ற என்பன வரியாக செலுத்தப்பட்டதாகவும், இங்கு காணகன் கொட்டியாரம், மாப்பிசும்பு கொட்டியாரம் என்னும் பகுதிகள் காணப் பட்டதாகவும் இக்கண்வெட்டு மூலம் அறிய முடிகின்றது இது பற்றி “In the royal temple rajaraja and instrument of imperial cola power” என்ற கீதா வாசதேவன் எழுதிய நூலில் 87 ஆம் பக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

தஞ்சையிலுள்ள கண்வெட்டின் ஆங்கில மொழிப்பிரதி

12. Mappisumbu-kottiyaram aliasRajaraja-valanadu, (*a district*) of [Iram alias Mumma]di-Sora-mandalam.
..... The revenue paid as tax including
.... *payappagadi taranduvachchal* is three thousand one hundred and sixty-four *kalam*, two *tuni* and two *nari* of paddy, measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to a *rajakesari*; and (*the money*) twelve and a half *kasu*; (*also*) two *kalam* of *iluppai-pal*.
13. in Mappisumbu-kottiyaram aliasRajaraja-valanadu, (*a district*) of Iram alias Mumma]di-Sora-mandalam land (*measuring*) and a quarter. The revenue paid as tax including *pavumanaittum payappagadi tarandavachchal* is [one hundred] and seventeen *kalam*, two *tum*, three *kuruni*, and two *nari* of paddy measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to *arajakesari*; and (*the money*) twenty-two *kasu*; and *iluppai-pal*, three *kalam*, (*one*) *kuruni* and four *nari*.
14. The land in nattu . vitti. In Mappisumbu-Kottiyaram alias Rajaraja-valanadu, (*a district*) of Iram aliasMummadi-Sora-mandalam (*measuring*) (*one*) hundred and eighty-three and three *ma* *pavumanaittum* by the *mara[kkal]*

called (after) Adavallan which is equal to arajakesari six; and *iluppai-pal*, four *kalam* and six *nari*.

15. The land in Masar, (a village) of Kanakkana-kottiyaram alias Vikkirama-Sora-valanadu, (a district) of Iram alias Mummadi-Sora-mandalam, (measuring) three hundred and fifty-three and two *ma* and a half including *pavumanaittum payappagadi taranduvachchal* four hundred and fifty-eight and three-fourths.

16. The land I. n a., (a village) of [Kanakkan-kottiyaram] alias Vikkirama-Sora-valanadu – (a district) of Iram [alias Mummadi-Sora-mandalam] (measuring) one *ma* and a half *pavumanaittum payappagadi taranduvachchal*

சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் இலங்கையானது ஒன்பது வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. திருகோணமலையில் மட்டும் நான்கு வள நாடுகள் காணப்பட்டன. திதில் கொட்டியாபுரப்பற்று திரு வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதலாவது விக்கிரம சோழவளநாடு அல்லது கணக்கன் கொட்டியாரம். அடுத்தது திராசராச வளநாடு அல்லது மாப்பிசும்பு கொட்டியாரம் என்பதாகும். இவைகள் பற்றி தஞ்சை கல்வெட்டிலும் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது.

இலங்கையில் மிக அதிகளவிலான கல்வெட்டுக்கள் திருகோணமலையிலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. முதன் முதலாக ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக் காலத்தில் கோணேஸ்வரத்தில் தமிழ் கல்வெட்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையில் தித்துறைசார் வல்லுநர்களாக திரு. பரணவிதான், திரு.கணபதிப்பிள்ளை, திரு.வேலுப்பிள்ளை, திரு.கிந்திரபாலா, திரு.குணசிங்கம், திரு. பத்மநாதன், திரு.புஸ்பரெட்னம் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். என்னால் பதிவு செய்யப்பட்ட

இவ் வரலாற்றுத் தகவல்களில் ஏதேனும் தவறு விடப்பட்டிருப்பின் அது எனது தேடல் முழுமை பெறாமையாலாகும் என்பதை வருத்தத்துடன் கூற விரும்புகின்றேன். (உ+ம :- என, னா)

குறிப்பு :- இக்கல்வெட்டு அத்தியாயத்திலே, இங்கு பிரதி செய்யப்பட்ட கல்வெட்டு சாசனத்திலுள்ள பழைய தமிழ் எழுத்துக்கள் புதிதாக மாற்றம் பெற்றதற்கமைவாக மாற்றப்பட்டுள்ளது.

உ_சாத்துணை

1. இங்கை தமிழ் சாசனங்கள் - II (2013) - பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

2. காலனித்துவ திருக்கோணமலை (2010) - கனகசபாபதி சுவனைபவன்

3. சேருவில் நூதனஶாலை தகவல்கள்

முறையிலே கூடியதீடு பொதுமக்களுக்கு விடுமிகுஷம் என்று அழைகிறார்கள். தான் சென்னை நகரில் முறையிலே கூடிய பொதுமக்களுக்கு விடுமிகுஷம் என்று அழைகிறார்கள். தான் சென்னை நகரில் முறையிலே கூடிய பொதுமக்களுக்கு விடுமிகுஷம் என்று அழைகிறார்கள்.

சேனையூர் நாகம்மாள் ஆலயம்

திரு கோணமலை தேசத்தில் அமைந்துள்ள பாம்புக் கோயில்களில் கட்டை பறிச்சான் வடக்கு பகுதியில் அமைந்துள்ள சேனையூர் நாகம்மாள் ஆலயம் முதன் மையானது. இற்றைக்கு 111 வருடங்களுக்கு முன்னர்

ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ் ஆலயத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பூசை நிகழ்வுகளும், வருடாந்தம் வைகாசி மாதம் விசாக நட்சத்திரத்தை அண்டவரும் பூரணை தினத்தை ஒட்டியும் வரும் பூர்வபட்சம் வளர்பிறையில் வரும் ஞாயிறு தினத்தில் வருடாந்த பொங்கல் பெருவிழாவும் நடைபெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிந்துவளி நாகரீக காலத்திலும் நாக வழிபாடுகள் இடம் பெற்றுள்ளமையை அங்கு நிகழ்த்தப்பட்ட தொல்லியலாய்வுகள் உறுதி செய்கின்றன. இலங்கையிலும் திருகோணமலை, கொட்டியாபுரம் உட்பட்ட பல இடங்களிலும் நாகர் எனப்பட்ட கோத்திரம் கொண்ட மக்கள் வாழ்ந்துள்ள மையை வரலாற்று நூல்கள் முட்டக்களப்பு மான்மியம்,

மகாவம்சம் போன்றவை) சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவைகளின் தொடர்ச்சியாகவே நாக வழிபாடுகளும் (பாம்பு வழிபாடு), நாக என்னும் பகுதி கொண்டு விளங்கும் இடம், பொருள் மற்றும் மக்கள் பெயர்களும் கருதப்படுகின்றன.

அதுமட்டுமல்லாது இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களில் ஒன்றான சூளவம்சத்தின் சில இடங்களிலே திருகோணமலைப் பகுதியில் நாகவழிபாடு (பாம்பு வழிபாடு) இடம்பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது கீர்த்திசிறிமேக மன்னனின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி. 301-328) மந்திரவாதி ஒருவனுக்கு உணவு வழங்கியமைக்குப் பிரதியுபகாரமாக “மகாநாக” என்பவனை அரச பதவியில் அமர்த்துவதற்காக, அவனை கோகர்ண கடற்கரைக்கு மந்திரவாதி அழைத்து வந்த விபரங்கள் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறான நாக வழிபாடுகளின் தொடர்ச்சியாகவே இன்றுள்ள நாகம்மாள், நாகதம்பிரான் ஆலய வழிபாடுகள் விளங்குகின்றன. அந்த வகையில் இயற்கை எழிலார்ந்த திருப்பதியில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நாகம்மாள் ஆலயத்தின் வரலாற்றை நோக்குவோமாயின்!

மருத்துச் சேனை (இன்றைய சேனையூர், கட்டைப்பறிச்சான்) கிராமத்தைச் சேர்ந்த திருவாளர் மதுரப்பர் சன்முகம் அவர்களால் இவ் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டதாகவும், அக்காலத்தில் ஒரு சிறு வில் வடிவான ஆசி வளைவுக்குள் நாகசிலை வைத்து பூசிக்கப்பட்டதாகவும் முதியோர்கள் கூறுகின்றனர்.

அதே வில் வடிவிலான ஆசி தற்போதும் கோயிலில் உண்டு ஆரம்பகாலங்களில் “மருத்துச் சேனை நாகதம்பிரான்

ஆயைம்” என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த போதிலும், பின்னர் இவ் ஆயைம் பொது மக்களின் பரிபாலன சபை மூலம் நிர்வாகம் செய்யப்பட்டதன் பின்பு ஆயைம் பூசகர் செ. வீரக்குட்டி ஜயா அவர்களால் “நாகம் மாள் ஆயைம்” எனத் திரு நாமமானது வரலாறு.

இன்று பல புதிய கட்டாங்களுடன் ஆழகிய வழிவில் காணப்படும் இவ் ஆயை வளாகத் தைச் சூழ்ந்து வர ஆலைமரம், குருந்தை, பாலை, நெய் கொட்டை, விண்ணாங்கு, வேப்பமரங்கள் போன்றன நிழல் பரப்பி குளிர்மையூட்டுவது மனதிற்கு இதமாக உள்ளது.

இங்கு ஆயைத்தின் மூல மூர்த்தியாக நாகசிலையும், எழுந்தருளியாக அன்னை புவனேஸ்வரி. ஜந்து தலை நாகம் குடைபிழித்தாற் போல் காட்சி தருகின்றாள். தல விருட்சமாக ஆலைமரம் உள்ளது. ஆயை அர்ச்சகர் மஞ்சள் நிறத் துணியினால் வாய், மூக்கு, காதுகளை கட்டிக்கொண்டு பூசை வழிபாடுகளை செய்து வருகின்றார்.

இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்து பக்த அழியார்கள் கூடும் இவ் ஆயைத்தின் மகிழை பற்றி யாழ்ப்பாணம் சித்தன் கேணி பண்டிதர் த. சுப்பிரமணியம் எழுதிய “நாக தம்பிரான் மான்மியம்” என்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. தற்போது ஆயைத்தின் பிரதம பூசகராக சமூகத்தீபம் கலைமாமணி கலாட்சினாம் சிவஹாரி அ. அரசரெத்தினாம் அவர்கள் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உசாத்துணை

வீரகேசரி (01.06.2014) கட்டுரை - அ. அச்சதன்

நான் கூறுவது என்ற அளவிலேயே முன்னால் சம்பந்தமாக உயிரை வழி வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. ஆனால் முன்னால் சம்பந்தமாக உயிரை வழி வாய்ப்பு கிடைக்கிறது.

வீரகேஸரி
30.05.2015

கொட்டுப்பாறத்துக்காணியங்கள்

திருக்கோணமலை தேசம் தனித்துவமான கலை இலக்கிய பாரம்பரியங்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட புண்ணிய பூமி, தீர்த்தேசத்தில் எழுந்த ஒரம்பகால இலக்கியங்கள் சமயநெறி சார்ந்தனவாகவே காணப்பட்டன. இக் கலை இலக்கிய வரலாற்றாவணங்கள் முறையாகப் பேணப்படாமையாலும் நாலாக்கம் பெறாத நிலையில் ஏட்டு வடிவிலேயே இருந்து அழிவுற்றமையாலும் நாம் எமது முதாகையர்களின் அறிய பல தமிழ்ப்புலமைப் பிரதிகளை மீழந்து நிற்கின்றோம். இவ்வாறான நிலையில் கொட்டுப்பற்றில் (இன்றைய முதூர், சேருவில, ஈச்சிலம்பற்று உள்ளடங்கலான பகுதிகள்) காணப்படுகின்ற பல எண்ணிக்கையிலான காவியங்கள் புராணங்கள், பாடல்கள் போன்றன எம் தமிழ்மொழியை வளர்த்துவது தன்மையை அறிய முடிகின்றது. இவைகளை ஆவணப்படுத்தும் இன்றைய தலைமுறையினரின் முயற்சிகள் பாராட்டுதற்குரியன.

காவியங்கள் என்னும் போது பலவிதமான அணிநடைகள், அலங்காரங்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு யாப்பிலக்கணத்திற் கமைய இப்பிரதேச புலவர்கள், பண்டிதர்கள், அறிஞர்களால் பல வகையிலானதாகப்

பாடப்பட்டுள்ளன. சில இன்னமும் வாய்மொழியாகவே உள்ளன. இன்னும் பல என்ன வகையானவை என்று அறியப்படாமலே அழிந்துவிட்டன. இவ்வாறு எம் கொட்டியார் புரப்பற்றின் பெருமையைக்கூறி எமது கணல் கலாச்சாரப் பாரம் பரியங்களை எடுத்தியம்பும் காவியங்களாக இம் மண்ணிலே எழுந்தவைகளாவன!

கங்கை காவியம், குட்டிக்காளி காவியம், குறிஞ்சாமுனை காவியம், மழைக்காவியம், புகாரி காவியம், சம்பூர் பத்திரிகாளியம்மன் மீதான காவியங்கள், சம்புக்களி பத்தினியம்மன் காவியம், சேனையூர் முத்துமாரியம்மன் காவியம், வெருகல்கோயில் களவுபோன காவியம், நாயக காவியம், வெள்ளக்காவியம், பட்டோலைக்காவியம், கினாந்திமுனை காவியம், ஊரதுறந்த காவியம், பந்தல் காவியம் என்பனவற்றைக் கூறலாம். இவைகளோடு திருக்கரைசைப்புராணம், நவரத்தின புராணம் ஆகியனவும் கொட்டியாபுரத்திலிருந்து எழுந்த இகக்கியங்களாகும்.

கங்கைக் காவியம்

“சீராறு மகாவலி கங்கையின் வியப்பும்

தெத்திகள் அமைந்திடும் விள்தார விதமும்

நேரான காவியம் நாவால் இசைக்க

நித்தனே என்னாவில் வெற்றி தருவாயே”என்று செல்கிறது.

இது முதூரைச் சேர்ந்த முகைதீன் புலவர் அவர்களால் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுபெருதியில் பாடப்பட்டது. “புலவர் சாளையர்” என்றழைக்கப்படும் இவர் கொட்டியாரபுரத்தை வளமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற மாவலி கங்கையின்

சிறப்புக்கண்ணும், அதன் அழகையும், வெண்மணைல் தெத்திகளின் வனப்பையும் இலக்கியச் சுவைபட 33 பாடல்களில் தந்து முதூரின் தமிழிலக்கிய பாரம்பரியத்திற்கு பெருமை சேர்த்துள்ளார். இக்காவியத்தை முதூர் ஏ.எஸ். உபைத்துல்லா அவர்கள் 1997இல் பதிப்பு செய்துள்ளார்.

குட்டிக்காளி காவியம்

“திருமருவு கோணமலை வடசார்பிலாக
செய்யவொரு வாரித்திரை கீழ்சார்பிலாக
வெருகல் எனும் அழகுநதி தென்சார்பிலாக
குருக்கள் எனும் வளநதி மேல் சார்பிலாக.....” என்று சொல்கிறது.

இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் அல்லது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதைப் பாடியவர் பற்றி குறிப்புகளேதும் இதுவரை அறியப்படவில்லை. அத்தோடு இக்காவியம் முழுவதுமாக அச்சேறவும் இல்லை. கொட்டியாரப்பற்றில் வாழ்ந்த முதியவர்களால் வாய்மொழியாகப் பாடப்பட்டு வந்த இக் காவியத்தை முழுமையாக தெரிந்தவரை காண்பது மிக அரிதாகவே உள்ளது.

சம்பூர் வாசியான குட்டிக்காளி என்பவன் கிளிவெட்டியில் திருணனம் செய்த பின் குடும்பத் தகராறு காரணமாக குடும்பத்தில் உள்ளவர்களை கொலை செய்து விட்டு திருமங்கலாய் காட்டில் ஒளிந்திருக்கின்ற வேலையில் காவல் துறையினரால் பிடிக்கப்படுகின்றான். பின் அவனுக்கு மரணத்தண்டனை கிடைக்கிறது. இதுவே இக் காவியத்தின் பிரதான கதையாகும். கிளிவெட்டியில் வாழ்ந்த கவிஞர் ஒருவரே இக் காவியத்தை பாடியதாக கூறப்படுகின்றது.

நிதிக்ரமணம் காவியம்

“ஆதியுள்ளருள் தங்கு தோப்புரில் வாலிப்ரகள்

ஆனியிதிலேவிருந் தான்துகள் செய்த

சேதிகளை யானுமொரு பாவினை திசைக்க

தீதாறு காரணம் தான் இறையருள்வாய்.....” என்று செல்கிறது.

இது தோப்புரைச் சேர்ந்த மீரா லைப்பை குப்பைத் தம்பி புலவர் அவர்களால் 1908 ஆம் ஆண்டு பாடப்பட்டது. இக்காவியத்தில் தோப்பூர் அதன் அருகாகவுள்ள அல்லைக்குளம், மூல்லை மற்றும் மருத நிலங்களின் சிறப்புக்களோடு காட்டிலே விருந்துணர்ணச் சென்ற சம்பங்களும் இகெங்கியச் சுவையோடு விபரிக்கப்படுகின்றது. 40 பாடங்களைக் கொண்ட இக்காவியத்தை முதூர் ஏ.எஸ் உபைத்துல்லா அவர்கள் 1997இல் பதிப்புச் செய்துள்ளார். என அறிய முடிகின்றது.

புகாரி காவியம்

“சீர் தங்கு முககுழுதல் யாவையும் படைத்து

செப்பு முத்தொழில் புரியும் ஆதி றகுமானே

பேர் தங்கு காவியமான தினி தோதுப்

பெரியவா துணை நின்றுன் அருள் புரிகுவாயே.....” என்று செல்கிறது.

இது கிள்ளாமியர்களின் மதம் சார்ந்த காவியமாகும். முதூர் உமறு நெய்னாப் புலவர் அவர்களால் முதூர் நத்துவத்துல் உமை சபையினர் வேண்டிக் கொண்ட தற்கமைய 1950-1960 காலப்பகுதியில் புகாரிக் கந்தாரியைப் பற்றி பாடிய காவியமாகும். சிறந்த தமிழ் புலமையோடு எழுதப்பட்ட திதிலே வனப்பும் வளமும் நிறைந்த முதூரின் இயற்கை அழகும் சிறப்புக்களும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்காவியத்தையும் முதூர் ஏ.எஸ் உபைத்துல்லா அவர்கள் கங்கைக்காவியம் மற்றும் குறிஞ்சா முனைக் காவியம் என்பவற்றோடு 1997 இல் பதிப்பு செய்துள்ளார்.

வெருகல் கோயில் கனவு காவியம்

“சீர்பூத்த தென்வெருகற் சித்திரவேலாயுதர் மேல்
ஏர்பூத்த செந்தமிழாலின் பரசக்காதல் சொல்ல
வார்பூத்த கும்பதனவல்லவை தன்பாகமுறூங்
கார்பூத்த மேனிக்கணபதி தாள்காப்பாமே....” என்று சொல்கிறது.

இந்துக்களின் புண்ணிய தலமான வெருகல் முன் சித்திரவேலாயுதர் சவாமி கோயிலில் 1812 ஆம் ஆண்டு ஒரு நாளி தங்கத்தினாலான அரிசி உட்பட பல பெறுமதி வாய்ந்த பொருட்கள் களவாடப்பட்டன. இவைகளை புன்னணக்குடா சேரிக்குடா ஊடாக கங்கையில் தோணி மூலம் வந்தவர்களால் களவாடப்பட்டு பின் அவர்கள் பிடிபட்ட சம்பவங்களை இக்காவியம் கியம்புகின்றது. இதை கியற்றியவர் பெயர், காலம் என்பன அறியப்படவில்லை. முதூரின் கிராமங்களிலுள்ள முதியவர்கள் சிலரால் இவை கின்றளவும் வாய்மொழியாக பாடப்பட்டு வருகின்றன. இக்காவியம் இந்நாளில் ஒரு அத்தியாயமாகப் பதிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பட்டிராக்க காவியம்

இந்தியாவிலிருந்து மரக்கலம் மூலம் பல விதமான வாசனைத்திரவியங்கள், மூலிகை, சரக்குகள் என்பனவற்றை ஏற்றிக்கொண்டு இங்கு வந்த விடயம் மற்றும் சரக்குகளின் பெயர்களைக் கொண்டு இக்காவியம் பாடப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதை கியற்றியவர் பெயர் மற்றும் தென் காலம் அறியப்படவில்லை. கீபாடல் பதிப்பு செய்யப்பட்டதாக தகவல்கள் ஏதுமில்லை.

மதழக்காவியம்

தோப்புரைச் சேர்ந்த புலவர் முகமது லெப்பை அவர்களால் பாடப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது. வயல்களிலே நெற்பயிருக்கு நீரில்லாது போகவே மழையை வேண்டி பாடப்பட்டதாகக் கூறப்படும் இம் மழைக்காவியம் பாடிய வேளையில் மழை பெய்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இதன் காலம் அறியப்படவில்லை இக் காவியம் பதிப்பு செய்யப்பட்டு இருப்பதாகவும் அறிய முடியவில்லை

அம்மன் காவியங்கள்

“சம்பூர் பத்திரிகாளியம்மன் காவியம்” என ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட காவியங்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழிலக்கியச் செழுமை நிறைந்த, இந்து மதம் சார்ந்த இக் காவியங்களை சம்பூர் கூத்தாடி வைரவர், மருதாச்சேனை மாரிமுத்து பண்டிதர், மருதாச்சேனை காளியப்பு விசயசிங்கம், சேனையூர் சிவசீர் அ. அரசரெத்தினம், சம்பூர் கோணாமலை கண்டுமணி ஆகியோர் பாடியுள்ளனர். இதே போல “சேனையூர் முத்துமாரியம்மன் காவியம்” கட்டை பறிச்சான் குமரேசு கணக்கிங்கம் என்பவரானும் “சம்புக்களி பத்தினியம்மன் காவியம்” மருதாச்சேனை காளியப்பு விசயசிங்கம் என்பவரானும் பாடப்பட்டுள்ளன.

அத்தோடு கலாட்டுவணம் எம். ஏ. பரீத் (முதூர்) அவர்களால் எழுதப்பட்ட கினாந்தி முனைக் காவியம் (2012) மற்றும் முதூர் எம்.எம். ஏ. அனால் அவர்களால் 2014 இல் யெற்றி வெளியிடப்பட்ட “ஊர் துறந்த காவியம்” ஆகியன வனப்பும் வளமும் நிறைந்த முதூர் மண்ணிலிருந்து ஆயுதமோதல்கள் காரணமாக மக்கள் கிடம் பெயர்ந்தமை பற்றி பாடப்பட்டுள்ளது.

“பேர்கங்கை வளைந்தோடி புனல்பாயு மருதம்
 பூமிஞ்சி தேன்சிந்தி வனப்பாகு முல்லை
 நீர்பாங்கி அலை தாவி கழிமேவும் நெய்தல்
 நீளரு குறிஞ்சியாடு அரண்கானும் முத்தார்

(கிளாந்திமுனைக்காவியம்)

“பொன்மணிகள் விளைந்தோன் பொலிவற்றுத் திகழ்ந்த
 பொற்பதியாம் முதாரும் பேரின்னல் உற்று
 கண்ணீராய்க் காட்சி தந்த கதையதனை நானும்
 காவியமாய்ப் பாடுவதற்குக் கரிசனையே கொண்டேன்...”

(ஹர்துறந்த காவியம்)

நாயக காவியம்

“விண்ணுலைக் மண்ணுலைக் கிரிந்தபெரும் கடலை
 வகைவகையாம் படைப்பினத்தை வனப்புடனே படைத்த
 மன்னோனாம் ஓர்கிறைக்கே மாபெரிய புகழும்
 மாட்சிமையும் உரித்தென்று மொழிகின்றேன் நன்கு”

என்று செல்கிறது.

நபிகள் நாயகத்தை காவிய நாயகனாகக் கொண்டு
 முதார் எம். எம். ஏ அனால் அவர்களால் 2014 ஆம் ஆண்டு
 கியற்றி வெளியிடப்பட்டது.

“பந்தல் காவியம்” பற்றி அறிய முடியாதுள்ளமை
 வருத்தத்துக்குரியது. நவெரத்தின புராணத்தை முதார்
 முகைதீன் பிச்சைப்புலவர் கியற்றியுள்ளார். சமயநெறி சார்ந்த
 கிப்புராணம் கியற்றப்பட்ட காலம் அறியப்படவில்லை.

திருக்கறைசெப்புராணம்

“பொன்னிரவிதனை வளைத்தும்
 புதுந்துலவும் ஒரு நேமிப் பொற்றேர் மீது
 மன்னிரவி யென வழங்கு
 சுதரிசன மூவிலை மேல் வயங்கு சங்க
 மின்னிரவி யிருள் கழியும்
 பிறைக்கோடுங் கரத்தேந்தி மேவாருள்ளக்
 கல்நிரவி மதும் பொழியும்
 கறைசையில் வாழ் கரிமுகனைக் கருத்துன் வைப்பாம்...”

என்று செல்கிறது.

இது கிண்ணறை கங்குவேலி கிராமத்திற்கு அடுத்தாற் போலுள்ள அகத்தியதாபனம், திருமங்கலாய் மற்றும் மாவலி கங்கையின் உயர் சிறப்புக்கள் பற்றி கூறுகின்றது. இந்து சமய புராணமான கிதை பாடியவர், இதன் காலம் அறியப் படவில்லை. உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் வழி வந்த சீப்ரகளுள் ஒருவரே கிதை பாடியிருப்பதாக அறியமுடிகின்றது. அப்போதய கொட்டியாபுரப் பற்று வன்னிமையான ஸ்ரீ மத். த. முத்துக்குமாரபிள்ளை அவர்களின் வேண்டுகோளின் படி, திருகோணமலைப் புலவர் வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் 1893 இல் அச்சிட்டு கொடுத்தார் என அறிய முடிகின்றது. இதுவே முதூரில் எழுந்த ஆவணப்படுத்தப்பட்ட முதல் லைக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

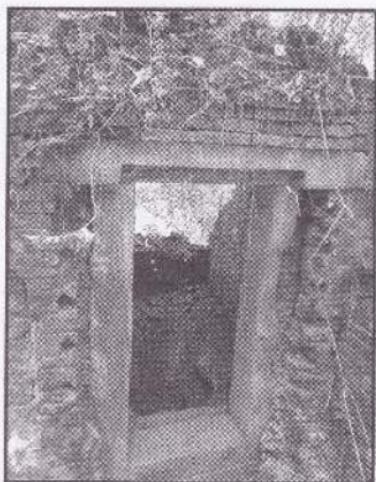
முதூர் பிரதேசத்தில் எழுந்த மீம் முத்தான காவியங்களை பேணிப்பாதுகாத்து பதிப்பித்து லைக்கிய உலகிற்கு சேவைகள் பல புரிந்துவருகின்ற சமூக நலன் சார் லைக்கியவாதிகளை மீம் மன் என்றுமே மறவாது.

உசாத்துயெனா

1. கங்கை காவியம் (1997) - ஏ.எஸ் உபைத்துல்லா
2. திருக்கோணமலை கலை இலக்கிய வரலாறு - (2012) திருமலை நவம்
3. அருள்மிகு பத்திரகாளியம்மன் ஆலய வரலாறும் மகிழ்ச்சுஞ்சும் (2014) - பாக்டர். அ. ஸ்தீல்குமார்
4. வினாந்தி முனைக்காவியம் (2012) - எம். ஏ. பரீத்
5. ஊர்துறந்த காவியம் (2014) - எம்.எம்.ஏ. அனாஸ்
6. நாயக காவியம் (2014) - எம். ஏ.அனாஸ்
7. கொட்டியாருப்பற்று வரலாறு (2003) - எம்.ஏ.சமது
8. திருக்கரைசெப்புராணம் (2009) - பதிப்பாசிரியர் - க. இருபரன்
9. வீரகேசரி (30.05.2015) கட்டுரை - அருமைநாதன் ஸ்தீல்குமார்
10. கொட்டியாரும் இலக்கிய மரபு (2010) - பாலசுகுமார்

வீரகேசரி
30.08.2014

திருமங்கலாய் சுவன் ஆலயம்

இந்து மதமானது அரசியல், காலனித்துவம் மற்றும் பொருளா தாரம் சார்ந்த மதப் போர்களுக்கும், போட்டிகளுக்கும் உள்ளாகியிருந்த போதினும் இன்றளவும் தன் ணி கையில் உயர்வுற்று விளங்கு வதற்குக் காரணம் அதன் உள்ளார்ந்த தத்துவக் கோட்பாடு களேயன்றி வேறில்லை.

இந்து சமூத்திரத்தின் மத்தியில் அமைந்துள்ள சின்னஞ்சிரிய தீவானி லீலங்கைத் திருநாடு உலக நாடுகளின் கடற் போக்குவரத்துப் பாதையின் மிகச் சிறந்த கேந்திர நிலையமாக அமைந்திருப்பதன் காரணமாக இந்தியா, சீனா தொடங்கி பல மேஜைத்தேய கீழழுத்தேய நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு உள்ளாகிய போது இந்து மதமும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு சிதைக்கப்பட்டது வரலாறு. இருந்தபோதும் தீடையிடையே பல்வேறு காலகட்டங்களில் தோன்றிய இந்து மதம் சார்ந்த மன்னர்கள், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், மதத்தலைவர்கள் முதலானவர்கள் மேற்கொண்ட கடும்

பிரயத்தனங்கள் காரணமாக இன்றளவும் இந்து மதம் துளிர்விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது என்றால் அது மிகையாகாது.

சிவபூமி என்று திருமூலநாயனாரால் திருமந்திரத்தில் சிறப்பிக்கப்படும் இவ் இலங்கைத் திருநாட்டில் பல எண்ணிக்கையிலான சிவாலயங்கள் காணப்பட்டதாக நாம் பல்வேறு நூல்கள் வாயிலாக அறிகின்றோம்.

"மேரு நடுநாடு மிக்கிடை பிங்கலை
கூறுமிவ் வானின் இலங்கைக் குறியுறுஞ்
சாரும் திறைவனத்து தண்மா மலையத்தாடு
ஏறுஞ் சமுமுனை இவை சிவபூமியே"

(திருமந்திரம் 2701)

இவ்வாறு காணப்பட்ட பல சிவாலயங்கள் அழிந்து விட்டன என்று வரலாறுகள் மற்றும் புராணங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. ஆனால் கிடே போல இன்றும் எம் கண் முன்னே பல சிவாலயங்கள் அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதை உறுதிப்படுத்துவது போல தற்போது அழிவடைந்து எச்சங்களாக மண்ணில் புதையுறும் நிலையிலுள்ள சிவாலயமே புராதன வரலாற்றுப் பெருமை வாய்ந்த திருமங்கலாய் சிவன் கோயில் ஆகும்.

இலங்கையின் கிழக்குப் புறமாக வடக்கே தென்னை மரவாடி தொடக்கம் தெற்கே வெருகலம்பதி வரையிலான நீண்ட நிலப்பரப்பைக் கொண்டுள்ள திருகோணமலை தேசத்தின் கொட்டியார் புரப்பற்று பிரதேசத்தில் திருமங்கலாய் என்னும் தலம் அமைந்துள்ளது. தற்காலத்தில் மக்கள் குழிருப்பில்லாத இவ்விடம் அடர்ந்த காடுகளைக்

கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கு செல்ல வேண்டுமாயின் முதூர் நகரத்திலிருந்து கிளிவெட்டி மற்றும் ஆதியம்மன்கேணி கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்கிருந்து ஒற்றையாற்பாதை வழியாகவே திருமங்களையை அடைய முடியும். இதே போல கங்குவேலி கிராமத்திற்கூடாகவும் செல்ல முடியும்.

அங்கே செல்லும் எமக்கு அழிவடைந்த நிலையில் கைவிட்டப்பட்ட ஒரு பழந்தமிழ் சைவக்கிராமத்தை இலகுவாக அடையாளம் காணமுடியும். பயன்தரு பழமரங்கள், வரிசையாக காணப்படுகின்ற வேலிக்கான மரங்கள் என்பன இங்கே ஒரு மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்துள்ளதை பறை சாற்றுகின்றது. சற்று உள் நுழையும் போது வியப்பை ஏற்படுத்தும் வகையிலான ஒரு ஆயைத்தின் கட்டட சிதைவுகளைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

சிதைந்து தூர்ந்த நிலையிலுள்ள பழங்கால கற்களைக் கொண்டமைந்த சைவக்கோயில் ஓன்றின் மூலஸ்தான கட்டடத்தையும், பரந்தளவில் புதையுண்ட நிலையில் காணப்படும் அத்திபாரக் கட்டடத்தையும் ஆங்காங்கே காடுகளில் சிற்றிக் காணப்படும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கருங்கல்லாளான தூண்கள் படிக்கட்டுகள், மிகக் குறுகளான ஒடுங்கிய சதுர வடிவிலான கிணறு ஆகியனவும் இங்கே காணப்படுகின்றன.

இவ்விடத்திற்குச் சில மைல்கள் தொலைவிலேயே வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க திருக்கரைசையம்பதி -

அகத்தியதாபனம் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சிவனாளிபாதமலையில் உற்பத்தியாகி கொட்டியாபுரத்தில் கடலோடு சங்கமிக்கின்ற மாவனி கங்கையின் கிளையாகிய குருக்கள் கங்கைக் கரையோரமாக, நாகரீகத்தில் சிறந்த மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்த இடமாகிய கங்கைவளிப் பிரதேசமே திருக்கரைசையம்பதி என்று வரலாற்று நூல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

இச்சுற்றாடலிலே பல வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க சிவாலயங்கள் அமைந்துள்ளமையும் இங்கு நோக்கு தற்குரியது. அவைகளாவன! திருக்கரைசையம்பதி சிவன்கோவில், அகத்திய தாபன சிவன்கோவில், கங்குவேலி சிவன்கோவில், திருமங்கலாய் சிவன்கோவில், பாரதிபுரம் நாகலிங்கேஸ்வரர் சிவன்கோவில், மல்லிகைத்தீவு சிவன்கோவில், லிலங்கபுரம் சிவன்கோவில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். மிகக் குறுகிய நிலப்பரப்பில் இத்தனை சிவாலயங்கள் காணப்படுகின்றமையானது இவ்விடத்திலே ஒரு சிறப்புமிக்க சைவ சாம்ராஜ்ஜியம் கிருந்துள்ளமையை புலப்படுத்துகின்றது.

திருக்கரைசைப்புராணத்தின் படி அகத்திய மாழனிவரால் திருக்கரைசையம்பதியில் விஸ்கதாபனம் செய்து ஆலயமமைத்து வழிபாடியற்றப்பட்ட மிக நீண்ட காலங்களின் பின்னர், அயோத்தியைச் சேர்ந்த குரிய வம்சத்தவனான சிங்கபூதரன் என்னும் அரசன் இலங்கைத் தீவை வந்தடைந்தான். இக்காலப்பகுதியில் திருமங்கலாயில் கிருந்தவாறு கிப்பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்த எழில்வேந்தன்

என்னும் மன்னனின் மகளான திருமங்கை என்பவரை சிங்கபூதரன் மணம்புரிந்து கொண்டு இத்தலத்தை ஆட்சி புரிந்தான். இக்காலத்தில் திருமங்கலாயில் சிவன்கோயில் ஒன்றை அமைத்து வழிபாடியற்றியதாகவும், அத்தோடு அகத்தியமாழுனிவரால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தையும் புனரமைத்து பூசைகள் சிறப்பாக இடம் பெற ஏற்பாடுகள் செய்ததாகவும் அறியமுடிகின்றது. திருமங்கலாய் சிவன் கோயிலிலுள்ள கிரைவனின் பெயர் சுந்தரவிங்கேஸ்வரர் ஆகும் (2).

இவ்வாறு காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு புனரமைப்புப் பணிகள் இடம் பெற்று பெரும் சிறப்புடன் விளங்கிவந்த திருமங்கலாய் சிவன் கோயில் இன்று கவனிப்பாரற்ற நிலையில் காடுமண்டிக் கிடப்பது வேதனையான விடயமாகும். முன்னர் இவ்வாலயம் சிறப்புடனிருந்த போது இங்கிருந்து ஆடு அமாவாசை தினத்தினும், மகரமாதத்தினும் தீர்த்தமாட அம்பாள் சமேதரராய் சிவபெருமான் மகாவலி கங்கைக் கரைக்கு எழுந்தருளவது வழக்கம். திதே போல அகத்தியதாபன சிவன்கோயிலிலிருந்தும் ஆடியமாவாசை தினத்தில் தீர்த்தமாட செல்வது வழமையான நிகழ்வுகளாகும் (3).

ஆனால் இவ்விரு ஆலயங்களும் அழிவடைந்த பின்னர் கங்குவேலி சிவன்கோயிலிலிருந்து ஆடியமாவாசை தினத்தில் அம்பாள் சமேதரராய் சிவபெருமான் திருக்கரைசையம்பதியில் தீர்த்தமாடுதல் சமகாலத்து வரலாறு.

பழும் பெருமை மிக்க திருமங்கலாய் பிரதேசத்து மக்களின் இப்பெயர்வினால் இவ்வாலயம் கவனிப்பார்றறுப் போன்று. சுமார் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த மக்கள் வெளியேற்றத்திற்கு அந் நாட்களில் அங்கு பரவி உயிர்களைக் காவு கொண்ட கொள்ளை நோய் தான் காரணம் என்கின்றார்கள் தற்போது அயனார்களில் வசிக்கும் திருமங்கலாய் மக்கள். அத்தோடு இவ்வூர் மக்கள் இங்கிருந்து கிளிவெட்டி, ஆதியம்மன்கேணி, இலிங்கபுரம், பாரதிபுரம், கங்குவேலி மற்றும் சம்பூர் முதலான திபாங்களுக்கு இப்பெயர்ந்ததாகவும் கூறுகின்றனர். தென் பின் இக்கிராமம் காடு மூடிக் கிடக்கலாயிற்று. ஆனாலும் இக்கிராம மக்களிற் சிறர் விவசாய நோக்கம் கருதி மீண்டும் இங்கு சென்று வசித்து வந்த போதிலும் பின் னரான காலப் பகுதியில் இது நிலைத்திருக்கவில்லை எனலாம்.

இன்று சிறைவடைந்த மூலஸ்தானக் கட்டடத்தை மாத்திரம் தரைமேற் கட்டமாகக் கொண்ட இவ்வாலயம் விக்கிரகங்கள் ஏதுமற்றதாகக் காட்சியளிக்கின்றது. ஆனால் இவ்வாலயம் பற்றி சைவப்புலவரும் பண்டிதருமான திரு. கி. வழிவேல் ஜயா அவர்கள் சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் கூறும்போது!

“இந்த ஒலையம் பெரும்பாலும் அழிந்த நிலையில் இருக்கின்றது. கற்பக்கிரகம் சிறைந்து விட்டது. அர்த்த மண்டபம் சிறைந்த நிலையில் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மகாமண்டபமும் மற்றும் ஆயை கட்டடங்களும் அத்திவார மட்டத்தில் சிறைந்து மண்ணில் மறைந்து கிடக்கின்றன. அத்திபாரம் பெரும் கற்களினால் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் போது இங்கு ஒரு பெருங்கோயில் இருந்ததற்குரிய அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன.”

(4) என்று கூறியுள்ளார்.

இவ்வாலயம் அழிவடைந்த போது இங்கிருந்த லிங்கத்தையும் அம்பாளையும் திருவாளர். ஸ்ரீ. தியாகராசா குருக்கள் என்பவர் இங்கிருந்த சைவ மக்களின் துணையுடன் எடுத்துக்கொண்டு வெருகலம்பதியில் சிறு கோயில் கட்டி வைத்திருந்தார். பின்னர் இக்கோயிலும் பராமரிப்பற்றுப் போனதால் இத்திருவுருவங்கள் மூதார் பிள்ளையார் கோயிலில் சில காலங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னர் அழிவுரோருவரால் மட்டக்களப்புக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு வழிபடப்பட்டு வருவதாக சிலர் கூறுகின்றனர். எனினும் தற்போதய இடத்தை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

இவ்வாறான வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க திருமங்கலாய் சிவன்கோயிலின் பெருமையை பறை சாற்றுகின்ற இக்கோயிலின் ஆலயமணி ஒன்று இன்றளவும் பாதுகாப்பாக பேணப்பட்டு வருகின்றது. அண்ணாவாக நான்கு கிலோகிராம் எடை கொண்ட இக்கோயில் மணியின் வெளிப் புறத்தில் பின்வரும் வாசகங்கள் மிகத் தளிவாக வார்க்கப்பட்டுள்ளதை நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. அதாவது!

“திருமங்கலாய் கோயிலுக்கு அவ்வுரிலிருக்கும் பத்திப் பெட்டி மகன் பத்தன் யுடைய உபையம்”

என்று காணப்படும் எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களை ஆய்வு செய்த வரலாற்றுத்துறை, தகைசார் பேராசிரியர்

கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் தமிழர் பண்பாட்டு சின்னமான இம் மணியின் காலம் கி.பி. பதினாறாம் அல்லது பதினேழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று கூறுகின்றார் (5).

நிர்வாகத்திலும் பூசை வழிபாட்டிலும் மறைக்கப்பட்ட, மறக்கப்பட்ட திருமங்கலாயில் இன்றளவும் ஆண்டுதோறும் வைகாசி விசாகத் தினத்தில் பத்தினியம்மன் மடையும், கிதுதவிர வைரவர் பொங்கலும் அயலூர் கிராம மக்களால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்து சமயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் எத்தனையோ கோயில்கள் நாட்டுராக இருப்பினும் ஒவ்வொரு கோயிலும் ஏதோவொரு வகையில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவோ, தெய்வீகச் சிறப்பை வெளிக்காட்டும் வகையிலோ அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அந்த வகையில் திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள திருமங்கலாய் சிவன்கோயிலும் மீள வழிபாடியற்றும் வண்ணம் பொலிவ பெறவேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

திருமங்கலாய் சிவன் ஆலயம் தொடர்பான எனது தேடலுக்கு உதவியாயிருந்த நண்பர்களான திரு. கி. நாகேஸ்வரன் (சம்பூர்), திரு. சுகிரதன் (ஆதியம்மன்கேணி) ஆகியோர் நன்றிக்குரியவர்கள்.

அடிக்குறிப்புகள்:-

1. திருக்கரைசைப் புராணம் (2009) - பதிப்பாசிரியர். க. இருப்பரன் (பக்-86)
2. திருக்கோணமலை மாவட்ட திருத்தங்கள் (1997) - கைவப்புலவர் கி. வழவேல் (பக்-38)
3. மேலது (பக்-38)
4. மேலது (பக்-38)
5. சிலங்கை தமிழ் சாசனங்கள் -II (2013) - பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் (பக்-397)
6. வீரகேசரி (30.08.2014) கட்டுரை - அருமைநாதன் எதீஸ்குமார்.

வீரகேசரி
21.05.2015

கௌரவ இலக்கிய கலாந்தி, தமிழ் ஒளி கலாபுசணம் அமர்வ.அ. இராசரெத்தினம்

திருகோணமலை தேசத்தின் கலை இலக்கியப் பாரம்பரிய புகழினை இருபதாம் நாற்றாண் ழன் நடுப்பகுதிகளில் மங்க விடாது பேணிப்பாதுகாத்து தமிழ் மொழிக்குச் சேவை செய்த பெருமகன்களில் முதாரைச் சேர்ந்த கலாபுசணம், தமிழ் ஒளி, அமர்வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்கள் முதன்மையானவர்.

மாவலிகங்கையால் வளம் பெறுகின்ற கொட்டியா புரப்பற்று என்று முன்னர் அழைக்கப்பட்ட முதாரில் 05-06-1925 ஆம் ஆண்டு திருவாளர் வஸ்தியாம்பிள்ளை அந்தோனி இராசரெத்தினம் (வ.அ) அவர்கள் பிறந்தார். எழுத்துத் துறையில் சிறுகதை, நாவல், வானொலி நாடகங்கள், மொழிபெயர்ப்புகள், நூல்பதிப்புகள் போன்றவைகளில் தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்களை வெளிக்கொணர்ந்ததோடு தன்னை ஒரு தலைசிறந்த இலக்கியவாதியாகவும் வெளிக்காட்டினார்.

இவரது படைப்புகளில் கொட்டியாபுரப்பற்று கிராமங்களின் வரலாற்றுப் பெருமைகள், அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், அவர்கள் அனுபவித்த துண்பங்கள் போன்றவற்றை காலைக்கூடியதாகவுள்ளது.

கொட்டியாபுரப்பற்றின் மண்வாசனையைக் கிளரிவிட்ட இவர் “பழையை அறியாதவனுக்கு புதுமையை சிருஷ்டிக்க உரிமையில்லை” என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவர். 1946 ஆம் ஆண்டளவில் எழுத்துக்கில் பிரவேசித்த இவர் ஏறத்தாழ 30 க்கும் மேற்பட்ட சிறுக்கைத்தகளையும், கிழக்கிளங்கையில் முதலாவதாக எழுதப்பட்ட “கொழுகொம்பு” என்னும் தமிழ் தொடர் நாவலையும் (1955), “கிரெள்ஞ்சப்பறவைகள்” என்னும் சரித்திர நாவலையும், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வானோலி நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். வ.அ அவர்கள் 1963 களில் தி. சம்பூர் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய போது மேடையேற்றிய “முதல் முழுக்கம்” என்னும் நாடகமே 1975 இல் கிரெள்ஞ்சப் பறவையாக தோற்றம் பெற்றிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸமுகேசரி, வீரகேசரி, ஸமுநாடு, மித்திரன், தினக்குரல், வசந்தம், விவேகி மாத திதி போன்றவற்றிலே இவரின் எழுத்தாக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு “ஸமுநாகன்” என்னும் புனைப்பெயரிலும் பல ஆக்கங்களை எழுதியுள்ளார்.

1962 ஆம் ஆண்டில் முதூரின் முதலாவது நூல் வெளியீட்டு விழா ஒன்றை தனது “தோணி” என்னும் சிறுகதை நூலுக்காக தி. புனித அந்தோணியார் பாடசாலையில் நிகழ்த்தி சாதனை புரிந்தார். இந்நூலுக்கு 1963 ஆம் ஆண்டு தமிழ் நூல்களுக்கான சாகித்தியமன்றலைப் பரிசு கிடைத்திருந்தது. அவ்வேளை தான் “சம்பூர் பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்ததாகவும், இப்பாடசாலை ஆசிரியர்களும் சம்பூர் கிராம மக்களும் தன்னை ஊரின் வாயிலிலே வரவேற்று, மாலையணிவித்து, வெழகள் வெழக்க வைத்து, ஊர்வலமாக கிக்கிராமத்தின் தெருக்கள் மற்றும் குச்சொழுங்கைகள் ஊடாக ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றனர். அத்தோடு வீட்டு வாசலில் நிறைகுபம் வைத்து, ஆரத்தி சுற்றி, பொட்டிட்டு நான் இலக்கியப் பரிசு பெற்ற செய்தியில் மகிழ்ந்து எனக்களித்த வரவேற்றை என்னால் மறக்கவே முடியாது.” என தனது “இலக்கிய நினைவுகள்” (1995) என்னும் நூலில் வ.அ அவர்கள் நினைவு கூர்கின்றார்.

இத் தோணி என்னும் சிறுகதை ரஷ்ய, ஆங்கில, மலையாள மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போது க.பொ.த. (சா.த) தமிழ் இலக்கிய நயம் பாடப்பறப்பிலும் சீசிறுகதை சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை விவரது ஆக்கங்களின் தரத்திற்கு நல்ல சான்றாகும்.

முதூரில் 1964 ஆம் ஆண்டு “முத்தமிழ் விழா” ஒன்றை நடாத்தினார். மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற இவ்விழாவிற்கு கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், கண்டி, மலையகம், மட்டக்களப்பு என இலங்கையின் நாலாபுறத்திலிருந்தும் எழுத்தாளர்கள், விரிவுரையாளர்கள் எனப் பலரும் வருகை

தந்திருந்தனர். முன்னாள் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமையான திருவாளர். வைரமுத்து அவர்களின் மருகரான திரு. கோபாலையா (இய்வு பெற்ற தலைமையாசிரியர்) அவர்களின் தலைமையில் இவ்விழா நடைபெற்றது. அக்காலத்தில் முதூரில் மின்சார வசதியில்லாத போதும் இரவுபகலாக மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எழுத்துலகில் கோலோச்சிய விவர பதிப்புத் துறையிலும் தடம் பதித்துள்ளார். முதூரின் முதலாவது அச்சகமான “அமுதா அச்சகம்” 1977 ஆம் ஆண்டு இவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதை இவரது மட்டக்களப்பு நண்பர் திரு. செல்வராசா கோபால் அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்தார். இவ் அச்சகம் துரதிஷ்டவசமாக முதூரில் இடம்பெற்ற வன்செயலில் 1988 ஆம் ஆண்டு தீக்கிரையாக்கப்பட்டது.

இக்காலத்தில் இடம்பெற்றிருந்த வன்செயல்களில் விவரது அரிய பல ஆக்கங்கள், பத்திரிகை நறுக்குகள் அடங்கிய நூல்நிலையமும் தீக்கிரையானமை குறிப்பிடத்தக்கது. எல்லாவற்றையும் மிழந்த நிலையில் அகதியாக திருகோணமலைக்கு இடம்பெயர்ந்து சில காலம் அங்கேயே வாழ்ந்தார். விவர தனது முதுமைக் காலத்திலும் சமார் அரை நூற்றாண்டுகளாகத் தான் சேகரித்து வைத்த பல நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள் அடங்கிய தன்னுடைய நூல்நிலையத்தை எண்ணி ஏங்கியவாரே காலத்தைக் கழித்து வந்தார் என்று கூறப்படுகின்றது.

முதூரின் இலக்கணப்புவியும் பழமைவாதியும் நிரம்பிய தமிழ் புலமையாளனுமாகிய உமறுநெய்னா புலவரை சீறாப் புராணத்தின் பதாறு படலத்திற்கு உரை செய்விக்கத் தூண்டினார். இந்நால் க.பொ.த (சா.த) வகுப்பு பாடத்திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டமை பெருமைக்குரிய விடயமாகும்.

“முதூர் புனித அந்தோணியார் கோயில் பூர்வ வரலாறு” என்னும் நூலை எழுதியதன் மூலம் முதூர் கிறிஸ்தவ மக்களின் பழம் பெருமைகளை தான் சார்ந்த கிறிஸ்தவ சமூகத்தினருக்கும் வரலாற்றார்வம் உள்ளோருக்கும் ஓர் ஆவணமாக உவந்தளித்துள்ளார். அத்தோடு இவ் ஆலயத்தின் புனிதத் தன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய அடிகளார் பலரையும் உகரியச் செய்துள்ளார்.

கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தான் சார்ந்திருந்த போதிலும் இந்துசமயப் புராணங்கள் பலவற்றில் நல்ல பரீச்சயம் பெற்றவராக விளங்கினார். கொட்டியாபுரப்பற்றின் முக்கிய இந்துசமயப் புராணங்களுள் ஒன்றான “திருக்கரை சைப்புராணம்” என்ற நூலுக்கு பதிப்புரை செய்து இந்து மக்களின் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார்.

இல்லாமிய நற்போதனை மார்க்கங்களையும் கற்றறிந்ததோடு உமறுநெய்னா புலவர், கவிஞர் அண்ணல் (கிண்ணியா எம். எஸ். அலி), முன்னாள் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் மர்ஹும். ஏ.எல்.எம். மஜீத் போன்றோரையும் தனது இலக்கிய நண்பர்களாக வ.அ அவர்கள் நினைவு கூர்ந்துள்ளார்.

வ.அ. அவர்கள் இந்து கலாச்சார அமைச்சினால் “தமிழ் ஒளி” என்னும் பட்டம்(1993), வடக்கு-கிழக்கு மாகாண கல்வி கலாச்சார அமைச்சினால் “ஆளுநர்விருது” (1998), கலாச்சார அமைச்சினால் 2000 ஆம் ஆண்டில் “கலாபூசணம்” விருது, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தினால் 2005 இல் “கௌரவ இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டம்” போன்றன வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டிருந்தார்.

இவ்வாறாக தமிழன்னையை தன்னுடைய எழுத்துக்கள் மூலம் அலங்கரித்த திருவாளர். கலாபூசணம். தமிழ்ஒளி. வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்கள் 2001 இல் இவ்வகை விட்டு நீங்கிய பின்னரும் இவரது எழுத்துக்கள், புகழ் என்பன தமிழ்மொழி வாசகர்கள் மற்றும் இலக்கிய வாதிகள் உள்ளவரை சாகாவரம் பெற்று வாழும், அத்தோடு முதார் மண் அன்னைத் தமிழுக்கு ஆற்றிய அளப்பெரும் தொண்டுகளும் பேசப்படும் என்பது திண்ணனம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இலக்கிய நினைவுகள் (1995) - கலாபூசணம் வ.அ. இராசரெத்தினம்
2. இலக்கியப் பூந்துணர் - தமிழ் ஒளி வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்களின் பவளவிழா 2000 ஆண்டு. தொகுப்பாசிரியர்: த. சித்தி அமரசிங்கம்
3. முதார் புளித் அந்தோனியார் கோயில் பூர்வ வரலாறு (1992) - வ.அ. இராசரெத்தினம்
4. வீரகேசரி (21.05.2015) கட்டுரை - அருமைநாதன் ஸ்தீஸ்குமார்

கலைக்கேசரி
ஆம் - 2016

கொம்பு முறக்கொம்பு விளையாட்டுச் சடங்கு

திருக்கொண்மலை தேசமானது பல இன்னல் இடர்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் தமது பாரம்பரிய கலைகள், கலாச்சாரங்கள், மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகளை இறை வழிபாடுகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் மூலமாக இளம் சந்ததியினருக்கு வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்த வகையில் மூதார் பிரதேசத்தில் உள்ள பள்ளிக்குழியிருப்பு கிராமத்தில் பாரம்பரிய சடங்காக நடைபெற்று வருகின்ற கொம்பு முறிக்கொம்பு விளையாட்டு சடங்கு பல நூற்றாண்டு காலமாக நடைபெற்று வருகின்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கொம்பு என்பதற்கு விலங்குகளின் கொம்பு என்றும் மரங்களில் இயல்பாகவருமாறந்த வளைதழி என்றும் பொருள்.

கடந்த கால யுத்த சூழலினால் மூதார் பிரதேசத்தின் பாரம்பரிய கலைகளான கும்மி, வசந்தன், கோலாட்டம், குரவை, பறை, சிலம்பாட்டம், நாட்டுக்கூத்து போன்றவைகளை

வளர்த்தெடுக்க முடியாத சூழல் காணப்பட்டது. பல எண்ணிக்கையிலான அண்ணாவிமார்களினால் கலைகள் வளர்க்கப்பட்டு உன்னத நிலையில் இருந்த

கொட்டியாரபுரப்பற்று பிரதேசம் (இன்றைய முதூர், சேருவில் மற்றும் வெருகல்) இன்று அதன் தனித்துவத்தை அங்கொன்றும் கிங்கொன்றுமாக பேணிக்கொண்டு இருப்பது யதார்த்தமாகும். இதற்கு இப்பிரதேச வாழ் தமிழ் மக்களின் நிலத்தொடர்ச்சி துண்டாடப் பட்டமையும், அரசியல் அநாதரவுத் தன்மையும், கிங்கு தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வந்த வன்செயல்களும், மக்களின் விழிப்புணர்வுக் குறைவுமே காரணங்கள் எனலாம்.

இக் கொம்பு முறிக்கொம்பு விளையாட்டு (கொம்புமுறித்தல் விளையாட்டு) ஜந்து வருடங்களுக்கொரு முறை நடாத்தப்படுகின்றது. பரம்பரை பரம்பரையாக நடைபெற்று வந்த இச் சடங்கு 1976ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பின் தொடர்ந்து வந்த 34 வருடங்களுக்கு நடாத்தப்படமுடியாத சூழ்நிலை காணப்பட்டது (1). ஆனால் இக்கிராம மக்களின் அயராத முயற்சியினால் கடந்த 2010 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மீண்டும் ஜந்து வருடங்களுக்கொரு முறை நடாத்துவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டு நடாத்தப்பட்டும் வருகின்றது.

இக் கொம்புமுறி விளையாட்டானது மழையை வேண்டியும், மக்களை அம்மன் நோய், வெப்பு நோய்,

கோதாரி, கொள்ளள நோய் முதலியவை அனுகாமல் இருப்பதற்காகவுமே இவ்விளையாட்டு ஆடப்பட்டு வருவதாக இவ்வூர் மக்கள் கூறுகின்றனர்.

கொம்பு விளையாட்டு பொதுவாக மதுரையை ஏரித்த கண் ணகியின் காலத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது. கிழக்கிலங்கையில் குறிப்பாக மட்டக்களப்பு-அம்பாறை மாவட்டங்களின் பல கிராமங்களில் மிகச் சிறப்பான முறையில் பக்தியுடன் கொம்புமுறி விளையாட்டு நடைபெற்று வருகின்றது.

இவ்வாறே கொம்புமுறிப்பு நிகழ்த்தப்படும் இடங்களும் கொம்புச்சந்தி அல்லது கொம்புமுறிப்புச்சந்தி என்று அழைக்கப்படுவதையும் நாம் காண்முடிகின்றது. பள்ளிக் குழியிருப்பிலும் கொம்புமுறிச்சந்தி என்னுமோர் இடம் உள்ளது. இதேபோல் மட்டக்களப்பிலும் களுதாவளை கொம்புச்சந்தி, காரைதீவு கொம்புச்சந்தி, மண்டூரிற் கொம்பு வம்மியடி போன்ற இடங்கள் காணப்படுகின்றன (2).

இவ்விளையாட்டின் போது மக்கள் வடசேரி, தென்சேரி என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கொள்ளுவர். வடசேரியாரது தெய்வமாகச் சிவனும், தென்சேரியாரது தெய்வமாக உமாதேவியும் கொள்ளப்படுவர். (இங்கு பத்தினித் தெய்வமாகிய கண்ணகி உமாதேவியாகவே நோக்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.)

கொம்புறுநிப்பு சொல்லும் கதை

மட்டக்களப்பு பகுதியில் சிலப்பதிகாரத்து கண்ணகி-கோவனென் வரலாற்றின் வழியாக, மதுரையை ஏரித்து வெளியேறிய கண்ணகியின் சினந்தணிய ஆடிய விளையாட்டாக இது நோக்கப்படுகின்றது.

ஆனால் இங்கு வழக்கிலுள்ள பிறிதொரு கரண்பரம்பரைக் கதையின் படி, சிவனும் உடையும் கானகத்தின் இயற்கைக் காட்சிகளை இரசித்துக் கொண்டு வருகின்ற போது அழகிய நீர்த்தடாகம் ஒன்றைக் கண்டனர். அதனுள்ளே மலர்ந்து நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருக்கும் செந்தாமரை மலரைக் கண்ட உமாதேவியார், அதனைப் பறித்துத் தரும்படி இறைவனை வேண்டனார். இறைவனும் ஒரு கொக்கைத் தடி கொண்டு அம் மலரைப் பறிப்பதற்கு ஆயத்தமானார். இதே போன்று தேவியும் கொக்கைத் தடியான்றைக் கொண்டு மலரைப் பறிக்க முற்படுகையில் இருவரது கொக்கைத் தடிகளும் ஒன்றையொன்று கொழுவிக் கொண்டது.

இருவரும் தமது கொம்புகளை இழுக்கும் போது தனது தாய் நீர்த்தடாகத்தினுள் விழுப்போவதைக் கண்ட முருகப்பெருமான் தாயின் பக்கமாக நின்று இழுத்ததாகவும், தின்மூலம் தேவிக்கு வெற்றி கிட்டியதாகவும் கூறப் படுகிறது(3).

இதன் காரணமாகவே கொம்பு இழப்பின் போது வடசேரி மற்றும் தென் சேரியினர் இங்கு சிவன், உமையாக உருவகிக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

நீலாப்பனை தாயம்மன் கோயில் - பாட்டுவாறிக்குழியினர்

இங்கே கொம்பு முறிக்கொம்பு சடங்குக்கு நீலாப்பனை என்னும் ஊரிலுள்ள தாயம்மன் (பத்தினியம்மன்) கோவில் பூசகர் பாரம்பரிய முறைப்படி அழைத்துவரப்படுவார். இவரே பிரதம பூசகராகவும் செயற்படுவார். இந்நடைமுறையே ஆதிகாலந் தொட்டு இன்றுவரை நடைபெற்று வருகின்றது.

இலங்கை வெந்தன் கஜபாகு கண்ணகி விழாவுக்கு சேரநாடு சென்றிருந்த போது, சந்தன மரத்தால் செய்த கண்ணகி உருவமும், ஒரு சிலம்பும் சந்தன மரப்பலைகயால் செய்த பேழையில் வைத்து கஜபாகுவுக்கு செங்குட்டுவன் மன்னன் கொடுத்தான். பாண்டிய அரசன் வெற்றிவேற் செழியன் யானை மேல் அரசனையும் சந்தனப் பேழையையும் ஏற்றி வேதாரணியம் வரை கொண்டுவெந்து விட்டிருந்தான். பின் அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் இலங்கையின் திருவடிநிலையில் இறங்கிய இவர்கள் யானை ஊர்வலமாக திருவடிநிலையிலிருந்து அங்கணாமைக்கடலை, வேலம்பாறை, வன்னியூடாக வற்றாப்பனை, சாம்பல்தீவு, திருகோணமலை, தம்பலகாமம், பாலம்போட்டாறு வழியாக நீலாப்பனை வரை சென்றனர். இங்கிருந்து தாவளமாட்டின் மூலமாக மட்டக்களப்பு கோராவெளி முதலான பலவிடங்களினுராடாக கண்ணகி சிலை கண்டிக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டதாக வரலாறு கூறுகின்றது.(4)

இப் பத்தினியம்மன் கோவில் பூசுகராக பாட்டுவாழி குடியைச் சேர்ந்தவர்களே தாய்வழியாக (மருமக்கள் தாயமுறை) ஆதி காலந்தொட்டு இருந்து வருவது வழுமை. இவர்கள் முதூர் பிரதேசத்திலுள்ள சம்பூர் கிராமத்தில் காணப்படுகின்ற பன்னிரண்டு குடிகளைச் சேர்ந்த மக்களுள் ஒரு குடியினராவர். இவர்கள் பத்தினி (கண்ணகி) வழிபாட்டை இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்த கஜபாகு மன்னனே தாங்களை இலங்கைக்கு அழைத்து வந்ததாகக் கூறுவர். இம்மன்னன் காலம் கி.பி 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். முதூர், சேருவில், ஈச்சிலம்பற்று, வெருகல், கதிரவெளி, வாகரை போன்ற இடங்களிலுள்ள பத்தினியம்மன் கோவில் வேள்விகளை நீலாப்பளை தாயம்மன் கோவில் பூசுகரே தலைமை தாங்கி நடத்துவது இக்காலம் வரை தொடர்கிறது.

கொஸ்பு முறிக்கொஸ்பு சடங்கு

சீச்சடங்குக்கான ஆரம்ப நிகழ்வு ஆவணி புரட்டாதி மாதத்தில் ஆரம்பிக்கும். இதன்போது இரண்டு தோங்காய்கள், ஜயனார் வேள்விக்காக ஒரு ஆட்டுக்கடா, வடசேரி தென் சேரியினருக்கான கொம்புகள், போன்றவைகளை மோராண்டார் குளக்கட்டில் அமைந்துள்ள பத்தினியம்மன் ஆயயத்தில் வைத்து வழிபாடுயற்றப்படும். பின் ஆட்டுக்கடாவை எடுத்த பட்டியலேயே விட்டுவிடுவர்.

வைகாசி அல்லது ஆணி மாதத்தில், கொம்பு விளையாடுவதற்கென உள்ள பகுதியில் பாரம்பரிய முறைப்படி தென் னோலைகளாலான இரண்டு குடிசைகள் கிழக்கு நோக்கியவாறு கட்டப்படும். பெரிய குடிசையில் சவாமியும்,

சிறிய குடிசையில் கொம்புத் தலைவர்கள், விரதகாரர்கள், பாட்டுவாழியார் (பிரதமபூசகர்), மேளகாரர்கள் போன்றோரும் இருப்பர். கொம்புகள் இரண்டும் வைப்பதற்காக கொம்புமால் அமைக்கப்படும். இங்கு தான் கொம்புகளுக்கான பூசைகள் இடம்பெறும்.

முதிரை, கருங்காலி, பாலை போன்ற உறுதியான மரங்களிலிருந்து கொம்புகள் தயாரிக்கப்படும். வடசேரி மற்றும் தென்சேரியினர் தங்களுடைய சுவாமிகளுக்கான தேர்களை மிகவும் சிறப்பானதாக அலங்காரங்களுடன் வழவழைப்பர். இறுதிநாள் முழுமதி நிலவாக இருக்கத்தக்கவாறு, கொம்பு முறிக்கொம்பு விளையாட்டுச் சடங்கு நடைபெறுவதற்குரிய நாள் தீர்மானிக்கப்படும். அதற்கு முதல் வரும் வெள்ளிக்கிழமை பத்தினியம்மன் ஆலயத்தில் வைக்கப்பட்ட தேங்காய்கள், கொம்புகள் போன்றவை கொம்புமுறிச்சந்தியில் அமைக்கப்பட்ட தற்காலிகக் கொட்டிலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். அங்கு வழிபாடியற்றப்பட்டு இரு தேங்காய்களும் கொம்புத் தலைவர்கள் மூலம் போர்த்தேங்காய் அழித்துடைத்து விழா ஆரம்பித்து வைக்கப்படும்.

இதற்கு முன்னர் நீலாப்பளை பத்தினியம்மன் ஆலயத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தத்துடன் மோராண்டார் குளக்கட்டு விநாயகர் தீர்த்தமும் கலக்கப்பட்டு வீதிகள் மற்றும் வீடுகளுக்குக் கட்டுமானம் செய்யப்படும். மக்களும் சைவ உணவுகளையே உண்டு விழா முடியும் வரை பக்தியுணர்வுடன் காணப்படுவர்.

இலங்கைக் காவலனுக்குந் தீ முட்டங்

முதல்நாளில் போர்த்தேங்காய்கள் உடைக்கப்பட்டு பூசை வழிபாடுகள் ஆரம்பமாகும். அடுத்து இலங்கைக் காவலனுக்கு காவற்கட்டைகள் கொண்டு தீமுட்டும் சடங்கு இடம்பெறும். நேர்த்தி செய்த மக்கள் இக்காவற் கட்டைகளை வழங்குவர். இங்கு இலங்கைக் காவலன் யார்? எந்தக் கடவுள் அல்லது எந்த தேவதை? என்பது உறுதியாகக் கூற முடியாத நிலையில் இது ஆய்வுக்குரியதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது.

கொழியுத்து வசை பாருதல்

இங்கு ஒவ்வொரு நாளும் வட்சேரி மற்றும் தென்சேரி பகுதியினர் தம்பான் கயிறு கொண்டு கொம்பு இழுப்பர். இதன் போது வென்ற பகுதியினர் மற்ற சேரியினரை வசைபாடி வாழ்த்துவர். இவ்வாறு எட்டு நாட்களும் பூசைவழிபாடுகளும், இருதேர்களின் ஊர்வலங்களும், வசைபாடுதலும் இடம்பெறும். வசைப்பாடல்களுள் சில!

“வட்சேரியான் கொம்பு எங்கே எங்கே

மண்முள்ள தாழை மரத்தினுள்ளே.. உள்ளே

தென்சேரியான் கொம்பு எங்கே எங்கே

தென்கோடி மூலைக்குள்ளே.. உள்ளே”

“வட்சேரியான் கொம்பு எங்கே எங்கே

வண்ணான்ட சாமிக்குள்ளே.. உள்ளே

தென்சேரியான் கொம்பு எங்கே எங்கே

சித்திரத் தேருக்கு மேலே மேலே”

“வடசேரியான் கொம்பு எங்கே எங்கே
மணமுள்ள தாழையின் மேலே மேலே
தென்சேரியான் கொம்பு எங்கே எங்கே
செம்பர பற்றைக்குக் கீழே கீழே”

“ஓகோ கோ தென்னா னே
மன்றும் மனையும் தழைக்கத் தழைக்க
மக்களும் சுற்றமும் வாழ்க வாழ்க
என்றும் சுகமாய் இருக்கவும் வேணும்”

“எப்போதும் எம் கொம்பு வெல்லே வெல்லே
நாளைக்கும் எம் கொம்பு வெல்லே வெல்லே
தென் சேரியான் எங்கே எங்கே
செய்வதறியாது ஓடுகிறான்
ஓகோ கோ தென்னா னே....! “ (5)

இவ்வாறான வசைப்படல்கள் இங்கு பாடப்படுகின்றன.

தேர்களின் வீதிவஸம்

மூன்றாம் நாள் அதிகாலை பூசை முடிந்ததும் ஆயத்தில் இருந்து தென்சேரி (உமை), வடசேரி (சிவன்) தேர்கள் பள்ளிக்குழியிருப்பிலிருந்து முதூர் பிரதான பாதை வழியாக பாலத்தழிச்சேனை, பட்டித்திடல், மணல்சேனை, பெரியவெளி, மல்லிகைத்தீவு போன்ற கிராமங்களுக்கூடாக நீலாப்பலை பத்தினியம்மன் கோயிலை சென்றடையும். இதன் போது சிவன் தேரை விட அம்மனின் தேர் விரைவாகச் செல்வதைக் காணலாம்.

கோயில் பூசை வழிபாடுகள் நிறைவடைந்ததன் பின்னர் அதே வழியாக இருதேர்களும் மீண்டும்

பள்ளிக்குழியிருப்பை வந்தடையும். இதன்போது வீதிகள் தோறும் தோரணங்களும் பூரணகும்பங்களும் தேர்களை வரவேற்கும். வழியிலே மோர், அன்னதானம் வழங்குதல், வசந்தன் ஆடுதல், குரவவயிடுதல், கும்மி, கோலாட்டம் ஆடுதல், பறை அடித்தல் போன்ற நிகழ்வுகளில் வழியிலூள்ள கிராம மக்கள் ஈடுபெடுவதைக் காணலாம். இன்றும் கூட வெற்றுள் பல நிகழ்வுகள் பாரம்பரிய முறைப்படியே காலாகாலமாக இடம்பெறுவதாக முதியவர்கள் கூறுகின்றனர். அத்தோடு மூன்றாம் நாளிரவு ஜயனார் வேள்விக்காக நேர்ந்து விடப்பட்ட ஆட்டுக்கடா பளியிடும் நிகழ்வு நடைபெறும். ஜயனாரை இவ் ஊரைக் காக்கும் காவல் தெய்வமாக கருதியே விவ்வேள்வி இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதே போல ஜந்தாம் நாள் காலை பூசையின் பின்னர் தேர்கள் மீண்டும் தங்கபுரம், கணேசபுரம், கட்டைப்பறிச்சான் வழியாக சேனையூரைச் சென்றடையும். அங்கு ஸ்ரீ சித்திவிநாயகர் ஆயைத்தினும், அருள்மிகு ஸ்ரீ வர்ணாகுலப்பிள்ளையார் ஆயைத்தினும் பூசை வழிபாடுகள் இடம்பெறும். இவ்வூர் மக்களின் நிறைகும்ப வரவேற்பு மற்றும் தாக்காந்திகளை ஏற்றவாறு இரு தேர்களும் பள்ளிக்குழியிருப்பை சென்றடைந்து ஊரவலத்தை நிறைவு செய்யும்.

எட்டாம் நாள் இரவு கும்மி, கோலாட்டம், காவியங்கள், நாட்டுக்கூத்து போன்ற இன்னோரன்ன கலைநிகழ்வுகளுடன் நிந்துசமய கலாச்சார நிகழ்வுகளும் இடம்பெறும்.

இறுதி நிகழ்வு

ஒன்பதாம் நாள் அதிகாலையில் வடசேரி மற்றும் தென்சேரியினரின் இரு கொம்புகளும் கொழுவுப்பட்டு, மான் தோலால் திரிக்கப்பட்ட வெழுக்கயிற்றினால் இரு கொம்புகளும் கட்டப்படும். பின் பெரிய நீளமான தம்பாங் கயிறுகளால் இரு கொம்புகளும் கட்டி இழுக்கப்படும்.

தென்சேரிப் பக்கமாக வைரம் நிறுத்தி மரம் முருகப் பெருமானாக ஆவாகனப்படுத்தப்படும். (இது தனது தாயான உமாதேவியாருக்கு முருகப்பெருமான் உதவி செய்ததை நினைவுட்டுகின்றது.) தென்சேரியினர் வைரம் நிறுத்தி மரத்தில் ஒரு சுற்று சுற்றி (அடுவை) பிழிக்க, பூசகரின் தலைப்பாகைச் சைகை மூலம் கயிறு இழுத்தல் ஆரம்பமாகும். இரு பகுதியினரும் வெல்லே வெல்லே என்று கயிற்றைப் பிழித்து இழுப்பர். இறுதியாக திடில் தென்சேரியினரே(அம்மன்) வெற்றி கொள்வர். பின்னர் இருபகுதியினரதும் வாழ்த்துதல் திடப்பெறும்.

வாழி ஶாகுநல்

கொம்பிமுத்தல் முடிவடைந்ததும் பூசைவழிபாடுகள் திடம் பெறும். மாலை பூசையைத் தொடர்ந்து இரு பிரிவினரும்

சேரி வாழ்க!

செஞ்சேரி வாழ்க!

நோய்வெநாழியின்றி மக்கள் வாழ்க!

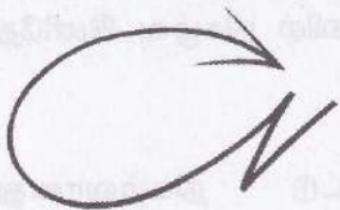
என வாழி பாடி, ஊர் சுற்றி முடிந்து, ஆயைத்தை வந்தடைந்ததும் மூன்று மண்பாளைகளில் விநாயகருக்கும் மற்றும் இறைவன், இறைவிக்கும் பொங்கிப் படைக்கப்படும்

பூசைகள் முடிந்ததும் நள்ளிரவளவில் நிகழ்வு இனிதே நிறைவடையும்.

இக்காம்பு விளையாட்டு நிகழ்வானது
 திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பள்ளிக்குழியிருப்பு
 கிராமத்திலேயே நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தங்கள்
 முதாதையினர் வழியாக வருகின்ற இச்சடங்கை தாங்களும்
 கடைப்பிடித்து ஊர் சிறக்கவும் செழிப்படையவும் வைப்பதற்கு
 இவ்வூர் கிளைஞர்கள் முன்னின்று பல செயற்பாடுகளிலும்
 ஈடுபடுவதைப் பார்க்கும் போது இந்துமதம் இன்னமும்
 பெரிரதேசத்தில் செழிப்புடனிருக்கின்றது என்னும் நம்பிக்கை
 ஏற்படுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பள்ளிக்குழியிருப்பு அருள்மிகு ஸ்திதிவிநாயகர் ஆலய மகா கும்பாபிஷேக சிறப்பு மலர் (2000)- கட்டுரையாக்கம் - திரு.வி. பாக்கியராசா
2. மேலது - கட்டுரையாக்கம் - திரு.செ. ஏந்திரமண்ணசிங்கம்
3. காம்புமுறிக்காம்பு விளையாட்டுப் பெருவிழாவும் கிராமியச் சிறு தெய்வ வழிபாடுகளும் (2015) - கலாசூசனம் த. சிதம்பரப்பிள்ளை (பக் - 20)
4. பத்தினி வழிபாடு (1978) - சி. கணபதிப்பிள்ளை (பக்-5, 6)
5. பள்ளிக்குழியிருப்பு அருள்மிகு ஸ்திதிவிநாயகர் ஆலய மகாகும் பாபிஷேக சிறப்பு மலர் (2000)- கட்டுரையாக்கம் - திரு.வி. பாக்கியராசா
 மட்டக்களப்புத் தமிழகம் (1964)- வித்துவான், பண்டுத் வி.சி. கந்தையா
 (பக்-184, 185)

பண்டைக்கால துறைமுகப்பிழனம் இலங்கைத்துறை

திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள புராதனப்பெருமை கொண்ட இடங்களுள் இலங்கை த்துறை முக்கியமானது. இது வெருகல் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ளது. திருகோணமலை மட்டக் களப்பு பிரதான பாதையில் வெருகல் முருகன் கோவிலில் இருந்து சில மைல்கள் தூரம் முன்னால் உள்ள வப்பியா வெட்டை சந்தியில் (ஈச்சிலம்பற்று வைத்திய சாலை அமைந்துள்ள இடம்) இருந்து உள்ளோக்கி ஈச்சிலம்பற்றை கிராமத்தினுடோக்கச் சென்று வங்கக்கடலின் அருகாமையிலுள்ள இலங்கைத்துறை கிராமத்தை அடையலாம்.

பண்டைய வரலாற்றுக்கால இலங்கை நாட்டின் முக்கிய துறைமுகம் என்னும் காரணத்தால் இது “இலங்கைத்துறை” என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது. கொட்டியா புரப்பற்று ஆட்சியின் கீழ் இருந்து வந்த இலங்கைத் துறையானது சில வரலாற்றுக்குறிப்புகளில் இலம்பித்துறை

என்னும் இலந்தைத்துறை என்றும் காணப்படுகின்றது. பாளி மொழி நூல்களில் "லங்கா பட்டணை" என்றும் அழைக்கப் படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது

முக்கிய வணிக மையங்களுள் ஒன்றாக புகழ் பெற்றிருந்த இலங்கைத்துறையானது, இலங்கையின் முக்கியமான கிழக்கு வாசலாகவும் காணப்பட்டது. தென்னாடாகவே இலங்கையை 40 வருடங்கள் நல்லாட்சி புரிந்த (கி.மு.1ம் நூற்றாண்டுகளில்) எல்லாளன் மன்னன் வடதேசத்திலிருந்து வந்திறங்கி படை நடத்தி அநூராதபுர இராசதானியைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்ததாக கூறப்படுகின்றது.

அது மட்டுமல்லது அன்றைய கொட்டியாபுரப்பற்றில் அமைந்திருந்த திருமங்கலாய் என்னுமிடத்திலிருந்து ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த ஏழில் வேந்தன் என்னும் மன்னனுடைய மகளாகிய திருமங்கை என்பவளை மணமுடித்த பின், ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்ற மன்னன் சிங்கபூரன் கீந்தியாவின் அயோத்தி என்னும் தேசத்திலிருந்து சலகாமி என்னும் குதிரை மூலம் சமுத்திரத்தைக் கடந்து கீவ் இலங்கைத்துறையில் வந்திறங்கியதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

வணிக மையமாகவும், பட்டினமாகவும் திகழ்ந்த இலங்கைத்துறைக்கு அண்மையிலேயே வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் சவாமி கோயில், நீலியம்மன் மலை, சேருவில விகாரை, கிளிவெட்டி (அக்காலங்களில் கிளிவெட்டியிலேயே மழிகை காணப்பட்டிருந்தது. பாரிய கடைத்தெருக்களும் கிளிவெட்டியிலே காணப்பட்டிருந்தன), பிராமி சாசனங்கள் காணப்படுகின்ற வட்டவன் போன்றன அமைந்துள்ளன. (மழிகை - சாங்கச்சாவடி)

இதைப்போல புத்தரின் புனிதசின்னாங்களுள் ஒன்றான பற்களை கலிங்க நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு கொண்டு வந்த ஹெமமாலகுமாரி, தந்தகுமார ஆகியோர் இலங்கைத் துறையிலேயே தரையிறங்கி நாட்டின் உட்பாகம் சென்றதாக வரலாறு.

இங்குள்ள செண்பகநாச்சியம்மன் ஆயைமும் இந்துக்களால் மிகவும் பக்தி சிரத்தையோடு பரம்பரை பரம்பரையாக வழிபடப்பட்டு வருகின்றது. இதன் வரலாறு தொன்மை வாய்ந்த தொன்றாகவே பேசப்படுகின்றது.

செவிவழிக்கதைகளின் படி, தென்னிந்தியாவிலிருந்து பல தெய்வவிக்கிரகங்களை ஏற்றிக்கொண்டு இலங்கையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த தோணி இலங்கையின் கிழக்குக் கடலிலூடாக வடக்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. இதன் பயணம் இலங்கைத் துறையை அண்மித்ததும் அதற்கு அப்பால் செல்ல முடியாதவாறு தரிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. தோணியிலுள்ள அனைவரும் கடலிலேயே இரவைக்கழிக்க நேரிட்டது. அவ்வேளையில் படகோட்டியின் கனவில் குறிப்பிட்ட ஒரு விக்கிரகத் தை அப்பகுதியில் இறக்கி விடுமாறு கூறப்பட்டதற்கிணங்க செண்பக நாச்சியம்மன் சிலை இலங்கைத் துறையில் இறக்கப்பட்டது. பின்னர் படகோட்டி ஏனைய விக்கிரகங்களுடன் வடக்கு நோக்கி பயணமாகிய தாகவும், இத்தோணியானது சம்பூர் கெவுளிமுனை கடற்பகுதியில் கரைதட்டி கல்லாகி விட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

ஆனால் சம்பூர் பிரதேச வாய்மொழிக்கதைகளின் படி இங்குள்ள கெவுளிமுனை கடற்பகுதியில் கரைதட்டிய தோணியில் கொண்டு வரப்பட்ட சிலைகள் இங்கிருந்து

பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இவற்றுள் சம்பூர் பத்திரிகாளியம்மன் சிலை, நீலாப்பனை பத்தினியம்மன் சிலை, இலங்கைத்துறை சென்பக நாச்சியம்மன் சிலை (இது தற்போது ஈச்சிமெபற்றையில் உள்ளது) கட்டைப்பரிச்சாள் அம்மச்சியம்மன் சிலை, கடற்கரைசேனை வட்டத்துகாளி சிலை, பன்குளம் எல்லைக்காளியம்மன் சிலை, தம்பிழுவில் கண்ணாக்கயம்மன் சிலை என்பன அடங்கும்.

இவ்வாறு இலங்கைத்துறையில் வைத்து சிச்சிலை வழிபடப்பட்டு வந்த காலத்தில் இங்கு ஏழு குடிமக்கள் இருந்ததாகவும், (சிலர் இவ் விக்கிரகத்துடன் இவ் ஏழு குடிமக்களும் இலங்கைத்துறையில் வந்திறங்கியதாகக் கூறுவர்) அம்மக்கள் பாவனைக்கென பயன்படுத்தியதாக கருதப்படுகின்ற தனித்தனியான ஏழு குளங்களையும் இன்றும் இவ் இலங்கைத்துறையில் காணலாம்.

இன்று சிறியதாரு ஆலயமாகக் காணப்படுகின்ற சென்பகநாச்சியம்மன் ஆலயத்தின் சூழலிலே பாரியளவிலான கருங்கல் துண்டங்கள், கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்ட சிதைவுகள் காணப்படுகின்றன. ஆகவே இவ்விடம் அக்காலத்தில் பாரிய கட்டடங்களைக் கொண்டமைந்ததாக இருந்திருக்க வேண்டும். இலங்கைத்துறை ஆற்றின் மறுபக்கமாக இலங்கைத்துறை முகத்துவாரம் என்னும் கிராமமும் அமைந்துள்ளது. இன்று இதுவே ஸங்காபட்டுணை என்று சிங்கள மொழியில் அழைக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறாக இலங்கைத்துறைக்கு கொண்டு வரப்பட்ட சென்பக நாச்சியம்மன் சிலையானது காலப்போக்கில் ஈச்சிலமெபற்றை கிராமத்துக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு இன்று வரை சென்பகநாச்சியம்மன் என்னும் பெயரில் கோவிலமைத்து வழிபடப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் தீன்

பெயர்த்த பாதப்பகுதியானது இலங்கைத்துறையிலேயே உள்ளது. அதைத்தொடர்ந்து இக்கிராம மக்கள் வேறொரு விக்கிரகத்தை இங்கு பிரதிஷ்டை செய்து செண்பக நாச்சியம்மன் என்னும் அதே பெயரிலேயே வழிபாடியற்றி வருகின்றனர். இவ்விரு கிராமத்து மக்களும் ஒரே பெயரிலேயே கோவிலமைத்து வழிபட்டு வருகின்றமை குறிப்பிட்டத்தக்கது.

தற்காலத்தில் பூர்வ குடி மக்களை முழுவதுமாகக் கொண்ட இலங்கைத்துறையைப் பற்றி ஒல்லாந்தர்களின் ஆவணங்களிலும் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக கி.பி 1786 இல் கொட்டியாபுரப்பற்றை ஆட்சிபுரிந்த இருமரபுந்தூய எதிர்வீரசிங்க நல்ல மாப்பாண வன்னியனார் காலத்தில் இப் பிரதேசங்களுக்கு விஜயம் செய்த ஒல்லாந்த ஆளுநர் வான்சாண்டன் (Vansandan) அவர்களின் சுற்றுப்பயண அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ள விடயம் மிக முக்கிய வரலாற்றாவண்மாகும்.

அதாவது அவர் இலங்கைத்துறையில் சிந்தி நாட்டார் சாதியைச் சேர்ந்த 35 பேர் 3 பிள்ளைகளுடனும், 3 சிசுக்களுடனும் வாழ்ந்து வந்ததை குறித்துள்ளார்.

பொருளாதாரத்திலும் கல்வியிலும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலுள்ள இப்பிரதேசம் கடந்தகால யுத்த குழ்நிலைகளாலும் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. போக்குவரத்து வசதிகள் குறைந்த இப் பகுதி மக்கள் மீண்பிடி, வேளான்மை, நண்டு இறால் பிழத்தல், விறகு சேகரித்தல் போன்றவைகளை மிக முக்கிய தொழில்களாகக் கொண்டுள்ளனர்.

உசாத்துணை நூல்கள்

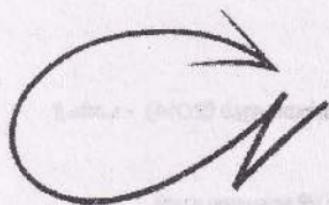
1. அருள்மிகு பத்திரிகாவியம்மன் ஆஸய வரலாறும் மகிழ்ச்சும் (2014) - டாக்டர் அருமைநாதன் ஸந்தீஸ்தமார்.
2. காலனித்துவ திருக்கோணமலை (2010) - கணக்கொபதி சுவனாபவன்.
3. மட்டக்களப்பு தமிழகம் (1964) - விநாதுவான் பண்டுத. வி.சி. கந்தையா

மூலமாக விவரம் கொடுக்கும் ஒரு பாதை

மூலமாக விவரமாக விவரமாக விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை ஒரு பாதை விவரமாக
ஏடும் விவரமாக விவரமாக விவரமாக விவரமாக
வர்த்தி விவரமாக விவரமாக விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக விவரமாக விவரமாக

மூலமாக விவரமாக விவரமாக விவரமாக
பரிசீலனையைக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக
வெள்ளி எழுபது விவரமாக விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக விவரமாக

மூலமாக கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக
வெள்ளி எழுபது விவரமாக விவரமாக
மூலமாக விவரமாக விவரமாக விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக விவரமாக
வெள்ளி எழுபது விவரமாக விவரமாக விவரமாக
வெள்ளி எழுபது விவரமாக விவரமாக விவரமாக
கொடுக்கும் ஒரு பாதை விவரமாக விவரமாக விவரமாக

வெருகல் கோயில் களை காணியம்

திருகோணமலை தேசத்தின் தென்பாலுள்ள வெருகல் என்னும் தலத்தில் ஆதிகாலந்தொட்டு சுயம்புவாக எழுந்தருளியுள்ள சித்திரவேல் தமிழர்களின் புராதன வழிபாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றாகும். திருக்கோணஸ்வரத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிலங்கும் தேசத்துக் கோயில்களுள் திடுவும் ஒன்று .

தலயாத்திரையாக இவ் வழியில் வந்த நல்லைநாதச் செட்டியார் கிளிவெட்டிக்கு அருகாமையிலுள்ள அறிப்பு (தாங்கநகர்) என்னுமிடத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற தங்கப் புதையலைக் கொண்டு இவ் வழிபாட்டுத்தலத்தை ஸ்ரீ சித்திரவேலாயதூர் சுவாமி கோயிலாகக் கட்டினார்.

இவ் வாறான புராதனப்பெருமை மிக்க வெருகல் சித்திரவேலாயதூர் சுவாமி கோயிலைப் பற்றி கல்வெட்டுக்களும் கிளக்கிய நூல்களும் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளமையை இன்றைய காலகட்டத்தில் நாம் அறிகின்றோம் கிடே போன்றதொரு கிளக்கிய ஆவணம் “காவியம்” என்னும் வழவத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்று கிராமங்களில் எமது முதாகைதயர்களினால் வாய்மொழி வழியிலாக பாடப்பட்டு வந்துள்ளது.

இக் காவியத்தை இயற்றியவர் பற்றி அறியப்படாதது எமது துரத்திட்டம். ஆனால் இத் தமிழ் பக்தி கிளக்கியத்தை முதூர் - மேன்காமத்தில் வாழ்ந்து வருகின்ற திருவாளர் - சித்திரவேல் அவர்களிடமிருந்து வாய்மொழியாக 2014 ஆம் ஆண்டு பெற்றுக்கொண்டேன். மேன்காமம் அபிராமி அம்மன் ஆயை பூசகரான இவர் ஒரு சிறந்த தமிழ் ஆர்வரூம் சைவசமயியும் ஆவார். 76 அகவையுடைய இவரின் வழியாக இக் காவியம் இன்று நூல் வழிவும் பெறுகின்றமை முருகப் பெருமானின் திருவருட் செயல் என்றே எண்ணாத தோன்றுகின்றது.

வெருகல் முருகன் கோயிலில் கி.பி 1812ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த ஒரு களவுச் செயல் பற்றி இக்காவியம் பாடப்பட்டதாக இவர் கூறுகின்றார். இதன் போது ஒரு நாழி தங்க அரிசி உட்பட தங்க நகைகள், வெள்ளி முதலான விலை மதிக்க முடியாத பல பொருட்கள் களவுப்பட்டன.

புன்னைக் குடா, சேரிக்குடா வழியாக மகாவளி கங்கையாற்றினூடே தென் திசையிலே தோணியில் சென்று, சோறு சமைத்து சாப்பிட்டு சந்தோசமாக இருந்து விட்டு நித்திரையாகின்ற நேரத்தில், இசுமான் மனதில் தோன்றிய வெருகல் கோயிலில் களவுக்கும் எண்ணம் மற்றும் அதைச் செயல்படுத்திய கள்வர்களின் கதையை இக் காவியம் எடுத்தியம்புகின்றது.

வேடுவர்களின் காவலையும் தாண்டி, பூட்டை உடைத்துக் களவுபடுத்த இசுமான் முதலான ஏழூபேர் களவுப்பொருட்களை தோணியில் ஏற்றியதும் அவர்களது பார்வை பறிபோனது. செல்லும் வழியறியாது அவதியற் வர்களை ஊர் மக்கள் பிடித்து சிறை வைத்தனர். நீதிமன்ற த்திலும் ஒப்படைத்தனர்.

இந்நால் எமது கொட்டியாரப்பற்று பிரதேசத்தின் 19ஆம் நூற்றாண்டு கால தமிழ் மொழியின் லைக்கியச் செழுமையையும் வெருகலம்பதி வேலவனின் அற்புதச் செயல்களையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்ற ஆவணங்களுள் ஒன்றாக திகழ்கின்றமை குறிப்பிட்டத்தக்கது.

“வெருகல் கோயில் களாவு காவியம்” என்னும் பெயர் கொண்ட இக்காவியம் எழுத்துருப் பெற்ற நிலையில் எனது வேலன்டுகோளை ஏற்று இக்காவியத்தை சைவப்புலவர் கலாட்சணம் திரு.செ. விபுணசேகரம் அவர்கள் செவ்வை பார்த்து அழகுற ஆக்கித்தந்துள்ளார். அவர்களுக்கும் இக்காவியம் நூல் வழவும் பெறவேண்டும் என ஆர்வமுடனிருக்கும் திருவாளர். சித்திரவேல் அவர்களுக்கும் நன்றிகள்.

காவியம்

புலோகம் தொட்டு உதித்தமுந்த நாளில்
பிறந்ததோர் சந்நிதியில் வேலவனார் நின்று
திருநடனம் புரிந்திடும் வெருகலம் பதியாம்
ஜங்கரனார் திருப்பாதம் நெஞ்சிலே வைப்பாம்

ஆறுமுகன் சந்நிதியை மனதினால் துதித்து
ஆனந்தலாய் அயர்வடன் நானும் தூங்கையிலே
வள்ளி மணாளன் மால் மருகன் கனவினிலே
வந்து நின்ற கதையினையே கனிவாகச் சொல்வோம்.

இத்தனை வெளியினிலே தோணியும் தண்டெடுத்து
போனதும் ஜந்து பேர் பின்கன் கிரண்டு பேர்
பெரும் பாட்டெடுத்து பாடலும் பாதனரே
தோணியும் கரைசேர மாலையும் ஆனதுவே.

நல்ல மானை நேரம் பொழுதும் படுகையிலே
புன்னைக் குடாவினிலே தோணியை விட்டு விட்டு
பசியும் வந்து படாத பாடுபேதுத்
சோறும் சமைத்தனராம் சோர்வும் நீங்கினராம்.

சோறும் தின்று துயரங்கள் நீங்கிய பின்
தோணியில் ஏறியே தண்டை வலித்தெடுத்து
சேரிக்குடாவினை அண்மித்து அக்கரையில்
தோணியை மீண்டும் தொய்யமாய் விட்டனராம்

வந்த களையில் வரும் வருத்தம் மேலிடவே
சேரிக்குடாவிலே சேர்ந்த நல் தரையினிலே
சமத்துகள் பேசி சமரசங்கள் செய்த பின்பு
சாந்தமாய் கண்மூடி நித்திரையும் செய்தனரே

நித்திரை கொண்டு நெடுநேரம் சென்ற பின்பு
உத்தரமாக அதிலொருவர் எழும்பி இருந்து
சித்திரமான தெரிசனம் ஓன்றை நான்
சொப்பனமாகக் கண்டேன் உரைப்பேன் கேட்டிடுவேர்

எல்லோரும் எழுங்கள் ஏற்றுங்கள் தோணியிலே
என்றுமே கிசுமா னினிதாய் எடுத்துரைக்க
அன்னவர் கூற்றுக்கு அனைவரும் தலையசைத்து
தோணியை யெடுத்து சோராமல் சென்றனராம்.

பாயோடு தேயும் படர்ந்து பற்றியதால்
நீரோடு நீராய் நெடுந்தாரம் சென்றதன் பின்
கங்கையின் ஓரத்தில் கடுகதியும் குறைந்து நின்று
தரையோடு தரையாய் தப்பியது தோணியது.

பட்ட பொழுதில் பாயை இறக்கி விட்டு
பாய்ந்தனர் எல்லோரும் பகரொணா சந்நிதிக்குள்
காவல் அறுக்கையும் கரிய வேடர் கையில்
வில்லும் அம்பும் விதம் விதமாய் கொண்டு நின்றனர்.

ஊரும் உறங்கி ஓரு சாமம் ஆனவேளை
வேடுவேரும் நித்திரையில் ஆனதோர் சமயத்தில்
நல்ல மாயமதன் தொடு செப்பை திறந்து அவன்
மக்டினான் வேடுவேரும் நன்றாய் காண்பதற்கே

பூட்டிய மருந்துடன் பொற்கதவும் விட்டமது
தெறித்திடவே புகுந்தனன் சன்னதியான் சன்னதிக்குள்
மாலை பதக்கம், வராகன், வெள்ளி, விலைமதியா
கொண்டுப் பட்டுகளும் கானற நிந்தனை கையதனில்

அள்ளியே ஆசையுடன் தோணியில் ஏற்றி வைத்து
தோணியைத் தள்ளி தொடுத்தே வருகையிலே
தோணியும் ஆறும் ஓர் சந்நிதியாம் ஊரும்
அறிந்தது வேசை மகன்களை கோடும் மறித்தல்லோ

எங்கும் களவுகள் இன்று இன்ன தென்ன என்று
லெட்சத்துரை கேட்டார் சங்கை பொருந்திடு
முதலியார் மட்டும் தருமத்துரை அவர்கள்
கண்கள் அறியாத காம்பறை வீட்டினிலே

கள்வர் கடும் மறியல் ஊத்தை உடுப்புறுட்டுமே
இடுப்பில் புடவையும் உடமையும் இல்லார் போல்
தலை ஓட்டில் எழுதியும் எழுதிய படியேயும்
சுட்டிய தீவினையாம் சூழ்ந்து நின்றிடவே

கட்டி அணைத்திடும் பெண்டிரும் பிள்ளைகளும்
கதறியமுது வர மண்டலம் எங்கனும்
மாநிலம் சிரித்திட மாநிலம் கொண்டாடும்
பாட்டின் புலவர் பழத்த பழப்பை யெல்லாம்.

பெரியவரே கேளும் பெரிதாகச் சொல்லுகிறேன்
சீருடை உள்ள சிவகாமி என்தாயே
செப்பும் நிறைந்து சீர்மையும் கொண்டவளே
வெள்ளி விளங்கும் வெருகலம் பதியானே

வேலவனே விண்ணமுதே வேறாகாத் தூயவனே
காலன் எணையனுகாது காத்திடய்யா கார்த்திகேயா
சித்திரவேலும் சிவந்த திரு மனையும்
சிவமயமும் என்றும் சிறப்புடனே வாழி! வாழி!

போனது ஜந்து பேர் பிள்ளைகள் இரண்டு பேர்
கள் வொழிப்பு சுளுக்கு இல்லாமல் ஊர் முழுதும்
கண்ணியமாய் கடுவினைகள் கழந்திடவே வாழி
ஊர்மனைகள் சுற்றமும் ஊர் முழுதும் வாழியவே

(முற்றும்)

திருவாளர். சித்திரவேல்

நன்றகள்

தொன்மை மிகுந்த வரலாற்று சிறப்புகளைத் தன் னகத்தே கொண்டுள்ள எமது பிரதேசத்து முதுசங்கள் பற்றிய கள தரிசிப்புகளுக்கு என்னை காடு, மேடு, கழனி, மலை, குகை, கடற்கரை எனப் பவவாறான கொட்டியாபுரப்பற்று பூமிப் பாகங்களுக்கு சிரமங்கொடாது அழைத்துச் சென்ற என்னுடைய வாகனத்துக்கு நன்றிகள்

நூலாச்சியர் பற்றி...

வைத்திய கலாநிதி

அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் (MBBS)

வைத்தியர் அ.ஸதீஸ்குமார் முதூர் கிழக்கினுள்ள சம்பூரச் சேர்ந்தவர். யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் வைத்திய கலாநிதி பட்டம் பெற்ற இவர் 2013 ஆம் ஆண்டு “சமூர் பிரதேசத்தின் தொன்மை” என்னும் வரலாற்று ஆய்வு நூலை வெளியிட்டு ஈழத்து இலக்கிய உலகில் சுஞ்சரித்த விவரங்கள். 2014ஆம் ஆண்டு கிழக்குமாகாண இலக்கிய விழாவில் “சிறந்த நூலுக்கான விருது” விவருடைய முதலாவது நூலுக்குக் கிடைத்தமை மிகவும் பாராட்டத்தக்க ஒரு விடயமாகும்.

மன்வாசத்தையும், பற்றையும் மனதில் புதைத்து வைத்துக்கொண்டு வரலாற்று ஆய்வாளராக விளங்கும் ஸதீஸ் தனது ஐந்தாவது நூலாக “கொட்டியாரபுரப்பற்று முதுசங்கள்” என்ற நூலில் கிருபது தலைப்புக்களில் முதூரின் வரலாற்றை ஆவணம் ஆக்கியிருக்கின்றார்.

பிரபல வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் வைத்தியர் ஸதீஸ்குமார் திருக்கோணமலை மன்னின் ஆவணமாக விளங்குகின்றார். எமது மன்னின் வரலாற்றினை தொடர்ந்தும் நூல்களாக வெளியிட்டு எமது மன்னிற்கு பெருமை சேர்க்க வேண்டுமென் வாழ்த்துகின்றேன்.

சேனையூர் அ.அசுதான்
(எழுத்தாளர் / உட்கவியலாளர்)

ISBN - 978 - 955 - 44703 - 2 - 3

9 789554 470323